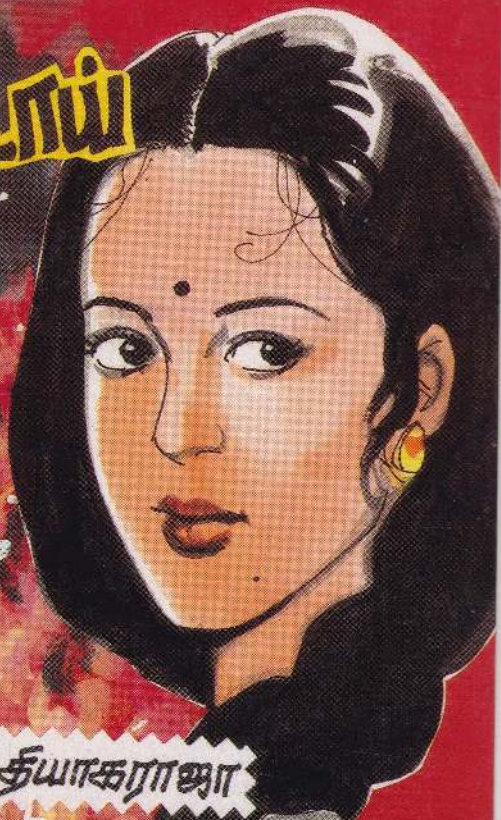

சி சாம்பாப்பி ராதா!

லாக்லி. எஸ். சூயாகராஜா

*R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD*

டாக்டர் எஸ். தியாகராஜா

நீ சாகமாட்டாய் ராதா

நீ சாகமாட்டாய் ராதா

ஆசிரியர் :

டாக்டர் எஸ். தியாகராஜா

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தனிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926

தொலைநகல் : 0091-44-4346082

மின் அஞ்சல் : Manimekalai@eth.net

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	➤ நீ சாகமாட்டாய் ராதா
ஆசிரியர்	➤ எஸ். தியாகராஜா
மொழி	➤ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	➤ 2001
பதிப்பு விவரம்	➤ முதல் பதிப்பு
உரிமை	➤ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	➤ 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	➤ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	➤ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	➤ 184
நூலின் விலை	➤ ரூ. 40.00
அட்டைப்பட ஓவியம்	➤ திரு. ஜெயராஜ்
லேசர் வடிவமைப்பு	➤ கிறீஸ்ட் டி.டி.பி. சென்டர், சென்னை - 24.
அச்சிட்டோர்	➤ ஸ்கிரீப்ட் ஆப்ஸெட், சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	➤ தையல்
வெளியிட்டோர்	➤ மணிமேகலைப் பிரகரம் சென்னை - 17.

எனது அன்னைக்கு இதய அஞ்சலி!

எம் முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து -
தம் சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்த்து -
நம் தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாலி -
நாம் பிறந்து புரண்டு தவழ்ந்து நடந்த -
ஜீவ பூமியாம் யாழ்ப்பாண அன்னைக்கு -

இந்நூல்

சுமர்ப்பனாம்.

உள்ளே...

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
1.	வசந்த நாடகம் (1977)	17
2.	கீரிமலை பஸ்ஸில் ஒரு கட்டழகி (1973)	83
3.	நீ சாகமாட்டாய் ராதா (1983)	101
4.	ஓ! தெரெஸா என்ன செய்துவிட்டாள் (1990)	129
5.	தெய்வ உலா (1998)	165

முன்னுரை

இந்நூலில் இரு குறுநாவல்களும் மூன்று சிறுகதைகளும் இடம் பெறுகின்றன. இவையாவும் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட்ட கதைகளாகும்.

இம்மூன்று சிறுகதைகளும் ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் பிரசுரமானவை. குறு நாவல்கள் இதுவரை எதிலும் பிரசுரமாகாதவை. இக்கதைகளைப் பற்றியும் இவற்றை எழுத நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களைப் பற்றியும் வாசகர்களுடன் சில எண்ணங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது உபயோகமாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

கடந்த இரு தசாப்தங்களாக இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்கள் இன ரீதியாக, மொழி ரீதியாக மனிதாபிமானமற்று நசுக்கப்பட்டு - பலர் அந்நாட்டில் வாழமுடியாமல் உலகெங்கும் சிதறிப்போய் வாழ்ந்து வருவது சமகாலச் சரித்திர நிகழ்வு.

அதே சமயம், தாம் பிறந்த பொன்னாட்டை விட்டு விலகிப்போக இயலாமலோ, இஷ்டப்படாமலோ - ஏகப்பட்ட துன்பங்களையும், துயரங்களையும், இடர்களையும், இன்னல்களையும் தாங்கிக்கொண்டு - அடுத்த வேளை உணவுக்கும், உடைக்கும், தலைக்கு மேல் ஒரு கூரைக்கும்

வசதியற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களின் மனித வைராக்கியம் - நாம் வியந்து போற்றவேண்டிய ஒரு பண்பாகும்.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந் நிகழ்வுகளையும், இம்மக்களின் பிரச்சினைகளையும் - மற்றைய சில எழுத்தாளர்களைப் போல, உச்சாணிக் கொம்பிலிருந்து உபதேசம் செய்யும் 'அறிவாளித்தனத்துடன்' என்னால் அணுக முடியவில்லை.

ஒரு படைப்பின் உள்ளடக்கத்தையோ, மனித கோலங்களையோ மறந்துவிட்டு - வெறும் உத்தி, உருவம், அலங்காரம் ஆகிய அளவுகோல்களைக் கொண்டு அப்படைப்பை எடைபோடும் இலக்கியவாதிகளுக்காக நான் இதை எழுதவில்லை.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், செ. யோகநாதன் போன்ற ஈழத்தின் தலையாய படைப்பாளிகளின் உயர்தரப் படைப்புக்களையே 'இனவாத இலக்கியம்' எனக் குறிப்பிடும் விமர்சகர்கள் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள். சிங்களப் பெருந்தேசியவாதத்திற்கு அடிமையாகிவிட்ட இத்தகைய விமர்சகர்களால் தமிழர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளையும், நிஜமான தேசிய இன ஒடுக்கல்களையும் எடுத்துரைக்கும் இலக்கியங்களுக்கு 'இனவாத இலக்கியம்' என்கிற வர்ணம் பூசப்படுகிறது என்பதையும் அறிவேன்.

முற்போக்கு வாதம் என்ற பெயரில் பிரச்சினைகளைக் கிளறி, விமர்சனம் செய்து, கேலியும் கிண்டலுமாக -

இம்மக்களுக்கு 'எதிர்காலம் என்பது ஓர் இருண்ட குகை' என்றும், 'அகதிகள் கதை என்றாலே ஓர் ஒப்பாரி' என்றும் - எழுதும் எழுத்தாளர்களை நான் வெறுக்கிறேன். பல்வேறு காரணங்களால் சிறுமைப் படுத்தப்பட்டு விட்ட மனித கோலங்களைக் கேலி செய்யும் இவர்கள் எப்படி முற்போக்குவாதிகளாக இருக்கமுடியும்?

எந்த ஒரு மென்மையான உணர்ச்சியாக இருந்தாலும் சரி, மயிரிழை போன்ற சிந்தனையாக இருந்தாலும் சரி, அதை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து - பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு தீர்வு கண்டு, அல்லது தீர்வு காணும் வழியைக்காட்டி - இன்றைய தினத்தைவிட எதிர்காலம் உயர்வாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையை வலுவடையச்செய்யும் எழுத்துக்களையும், எழுத்தாளர்களையும் நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன்.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் முதற்கதையான 'வசந்த நாடகம்' வட யாழ்ப்பாணத்தில் கட்டுவன் கிராமத்தில் அரை நூற்றாண்டுக்காலமாக இயங்கி வந்த பாலர் ஞானோதய சங்கத்தின் பொன்விழா மலருக்காக 1977இல் நான் எழுதிய கிராமியக் கதையாகும். பல காரணங்களால் இம்மலர் பின்னர் வெளிவராமல் போயிற்று.

பல தலைமுறைகளாக இக்கிராம மக்களால் சொல்லப்பட்டு வந்த ஒரு கல்யாண நிகழ்ச்சியே இக்கதையின் கருவாக உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு, இலங்கை ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் இருந்த காலத்தில் நடைபெறும் இக்கதையில் வரும் சட்டம்பியார் விசுவநாதர், புகையிலை

வியாபாரி ராயர், விவசாயி இராமு ஆகியோர் அன்று நிஜமாக வாழ்ந்த மனிதர்களே.

அக்காலத்திய விவசாய வளம், புகையிலைப் பயிரீடு தந்த பொருளாதார உயர்வு, கோயில்களோடு இணைந்த சமூக வாழ்வு, குடும்ப ஒற்றுமை, கூட்டு வாழ்க்கை ஆகிய கிராம வாழ்க்கையின் முக்கியமான அம்சங்கள் இக்கதை முழுவதும் இழையோடி நிற்கின்றன.

1987 - 88 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கை இராணுவத்தினர், பலாலி இராணுவ முகாமை விஸ்தரிப்புச் செய்யும் பொருட்டு கட்டுவன், வசாவிளான் ஆகிய பழையமான கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் யாவரையும் அவர்களின் வதிவிடங்களிலிருந்து வெளியேற்றினார்கள்.

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், தலைமுறை தலைமுறையாக - வாழையடி வாழையாக - வாழ்ந்து வந்த கட்டுவனார் - இன்று வீடுகள் இடிந்து பாழடைந்து, கட்டிடங்கள் உடைந்து சிதிலமாகி, அப்பிரதேசம் முழுவதும் காடுபிடித்துக் கிடக்கிறது.

இறந்து போய்விட்ட ஒரு கிராமத்தின் பண்டைய வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் இக்கிராமியக் கதை - அக்கிராமத்தின் பிரியாவிடைக் கீதமாக (swan song) - இன்று புதிய பரிணாமம் பெறுகிறது.

இரண்டாவது கதையான 'கீரிமலை பஸ்ஸில் ஒரு கட்டழகி' 1973இல், நான் எழுத ஆரம்பித்த காலத்தைய கதை.

கவலையேதும் இல்லாத கல்லூரி மாணவனாக இருந்த ஒரு காலத்தை - யாழ்ப்பாணம் பிரச்சனையேதும் இல்லாத ஓர் இன்ப பூமியாக இருந்த நாட்களை - இன்று கனவுகளாகத் தோன்றும் இழந்த சொர்க்கங்களை - நினைவூட்டும் கதை.

கதை வெறும் பஞ்சமிட்டாய் வகையாக (Light Weight) இருந்த போதிலும், இக்கதை ஏற்படுத்தும் நினைவுகள் - பாலும் தேனுமாக இருந்த ஒரு பூமி இப்போது பாலையாக இருக்கும் நிஜங்கள் - இதயத்தை நெருடி நெஞ்சைக் கனக்க வைக்கின்றன.

இந்நூலிலுள்ள மூன்றாவது கதையான 'நீ சாகமாட்டாய் ராதா' 1983ஆம் ஆண்டில் நான் இங்கிலாந்தில் இருந்த சமயத்தில் எழுதிய கதை. இக்கதையில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகள் உண்மையில் நடந்தவை. இக்கதையின் நாயகனான எனது நண்பன் இப்போது அமெரிக்காவில் சத்திர சிகிச்சை நிபுணராக வேலை செய்து வருகிறான். இக்கதையில் வரும் பாத்திரங்களின் தனிமையைப் (Privacy) பாதுகாக்கும் பொருட்டு அவர்களின் பெயர்களை மட்டும் கற்பனைப் பெயர்களாக மாற்றியிருக்கிறேன்.

அவ்வாண்டில் ஜூலையில் நடைபெற்ற கொடூரமான இனக்கலவரத்தின்போது கொழும்பில் ஏராளமான தமிழர்கள் காதையர்களாலும், அரசியல்வாதிகளால் தூண்டிவிடப்பட்ட குண்டர்களாலும் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். தமிழ் மக்களின் வீடுகளும், வர்த்தக நிறுவனங்களும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. தமிழ் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட

இக்கொடுமைகளைப் பல சிங்கள எழுத்தாளர்களே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.¹

கொழும்பில் மட்டும் 100,000 அகதிகள் வரை 25 அகதி முகாம்களில் ஆட்டு மந்தைகள் போல அடைக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தனர். போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் யாவும் அவர்களுக்கு நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தன. இலங்கை அரசு இவர்களுக்கு எதுவும் செய்யாமலிருந்த வேளையில், இந்தியப் பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்தி தலையிட்டு, அவர் ஒழுங்கு செய்து கொடுத்த இந்தியக் கப்பல்களில் இந்த மக்கள் காங்கேசன்துறைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார்கள். அந்த அம்மையாரின் தலையீடு இல்லாவிட்டால் இன்னும் பல தமிழர்கள் இறந்துபட்டிருப்பார்கள்.

நுன்காவது கதையான “ஓ! தெரெஸா என்ன செய்துவிட்டாள்?” வழக்கமாக நீங்கள் சந்திக்கும் கதைகளிலிருந்து வித்தியாசமானது. தமிழில் இம்மாதிரியான கதைகள் வெகு குறைவே தவிர, பிற மொழிகளில் - அன்றைய கிரேக்கர்களின் துன்பியல் சித்திரங்களிலிருந்து, இன்றைய சீன, ஜப்பானிய இலக்கியங்கள் வரை - இது போன்ற கதைகளை நாம் காண முடிகிறது.

கற்பழித்தலைப் போன்ற மிகக் கொடூரமான குற்றம் - மிகப் பாதகமான செயல் - இந்த உலகத்தில் வேறேதும் இருக்கமுடியாது என நம்புகிறவன் நான். இலங்கையின்

1. PIYADASA, L. : Sri Lanka : The Holocaust and After; Marram Books, London (1984)

வடபகுதியில் கற்பழிப்பென்பது ஒரு சாதாரணமான நிகழ்ச்சியாக இன்று நடைபெற்று வருகிறது.

அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் நீதியையும், நியாயத்தையும் நிலை நாட்டுவோம் எனக் கங்கணம்கட்டிச் சென்ற இலங்கை இராணுவத்தினரே இக்குற்றங்களைப் புரியும் பட்சத்தில் ஏழைமை நிலையில் உள்ள சாதாரணக் குடும்பங்கள் என்ன செய்யமுடியும்?

கைதடி கிராமத்தைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணாந்தி குமாரசாமி என்ற மாணவி பரீட்சை எழுதிவிட்டு வீடு திரும்பும்போது அங்கிருந்த இராணுவ முகாமிற்குள் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு கற்பழிக்கப்பட்டாள். அங்கே நியாயம் கேட்கப்போன அவளது தாயார் திருமதி குமாரசாமி, சகோதரன் பிரசாந்த், அயல் வீட்டுக்காரர் சிதம்பரம் எவருமே வீடு திரும்பவில்லை. பின்னர் அந்த நால்வரது உடல்களும் செம்மணியில் ஒரு குழியில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

உரும்பிராயில் தனது மாமனாரின் வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த ரஜனி என்ற இளம் பெண்ணை இராணுவத்தினர் வழி மறித்துக் கடத்திச்சென்று கற்பழித்துப் பின்னர் கொலை செய்தார்கள்.

அராலியில் கிணற்றடியில் குளித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு இளம்பெண் இராணுவத்தினரால் கற்பழிக்கப்பட்டாள். அவர்கள் இழைத்த அநீதி ருகவாக்கப்பட்ட பின்னர் அவளுக்கு நஷ்ட ஈடாக ஒரு லட்ச ரூபா கொடுக்கப்பட்டது. ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணின் மானத்திற்கு ஈடு வெறும் காகித நோட்டுக்கள்தாம்.

இக்கதையில் ஒரு கற்பழிப்பும் அதைத் தொடர்ந்து வரும் அவலமான நிகழ்வுகளும் இடம் பெறுகின்றன. இப்படி ஒரு கதையை நீங்கள் எழுதலாமா? என என்னை ஒரு நண்பர் கேட்டார். அவலங்களே இன்றைய வாழ்க்கையாக அமையும்போது, காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளிலும் அவை இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாதது.

இக்கதையை வாசித்த ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் இக்கதையின் நாயகி சட்ட வரையறைகளை மீறி - தானே நீதிபதியாகவும், ஜூரியாகவும், தண்டனை தருபவராகவும் செயல்படுகிறார் எனக்கூறி - சட்ட ஒழுங்குகளுக்கு விரோதமான இக்கதையைத் தனது பத்திரிகையில் பிரசுரிக்க முடியாது எனத் தெரிவித்தார்.

அவர் இக்கதையைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றே கருதுகிறேன். இக்கதையின் நாயகி ஒரு சாதாரண அறிவுஜீவியாகச் செயல்படவில்லை. ஆழமான மன அதிர்ச்சி காரணமாக மூளை குழம்பி, மனநோய் பிடித்து (stress induced psychotic state), தன்னையே மறந்த நிலைமையில் அவள் செய்யும் காரியம் அது.

மேலும், இராணுவத்தினர் எல்லோருமே அரக்கக் குணம் கொண்டவர்களல்லர்; அவர்களிலும் மனித இதயம் கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு இக்கதையில் வரும் பீரிஸ்ஸின் பாத்திரம்.

1997ஆம் ஆண்டில் கனடாவில், ரொறொன்ரோ நகரத்தில், ஈழத்திலிருந்து சென்ற ஓர் இளம் பெண் ஆறாவது

மாடியிலிருந்து குதித்துத் தற்கொலை செய்துகொண்ட பரிதாபமான சம்பவம் நடைபெற்றது.

அவளது பிரேத விசாரணையின் போது (coroner's inquest) அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள இருந்த வாலிபன் அவளை டாக்டரிடம் அழைத்துக்கொண்டு போய், அவள் கற்புக் கலையாதவள் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு 'வேர்ஜினிட்டி' பரீட்சைக்கு (virginity examination) உடன்படும்படி வெகுவாக வற்புறுத்தியதாகவும், அந்த அவமானத்தைத் தாங்க முடியாமல் அவள் தற்கொலை செய்துகொண்டாள் என்றும் முடிவாயிற்று.

உள்ளத்தை உருக்கும் இந் நிகழ்வை நினைவில் கொண்டே 'தெய்வ உலா' கதையை எழுதியிருக்கிறேனே தவிர, இக்கதைக்கும் ரொறொன்ரோவில் நடைபெற்ற சம்பவப் பின்னணிகளுக்கும் எந்த விதமான தொடர்பும் கிடையாது.

பிறமொழிக் கதைகள் வாசிப்பதில் பரிச்சயமானவர்கள் பிரெஞ்சு மேதை மாப்பஸான் எழுதிய 'ஓவியனின் காதலி' என்ற சிறுகதையின் அலைகளை இதில் காண்பார்கள். என்றோ வாசித்த அக்கதையின் தாக்கம் இதில் புகுந்துவிட்டதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

இக்கதைகளை எழுதியுள்ள நான் எந்த ஓர் அரசியல் கட்சியையோ, இயக்கத்தையோ சேர்ந்தவன் அல்லன். ஒடுக்கப்பட்டிருக்கும் நம் மக்களின் குரல் உலக நாடுகள் எங்கும் கேட்கப்படவேண்டும் என எண்ணுபவன். நாதியற்ற இம்மக்களின் பிரச்சினைகளை உலக மக்கள்

உய்த்து உணர்ந்து, ஒரு தீர்வு காண உதவவேண்டும் என்று ஆசைப்படுபவன். இம்மக்களின் ஆதங்கங்களையும், ஆசாபாசங்களையும் சமகாலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பிரதிபலிக்கவேண்டும் என விரும்புகிறவன்.

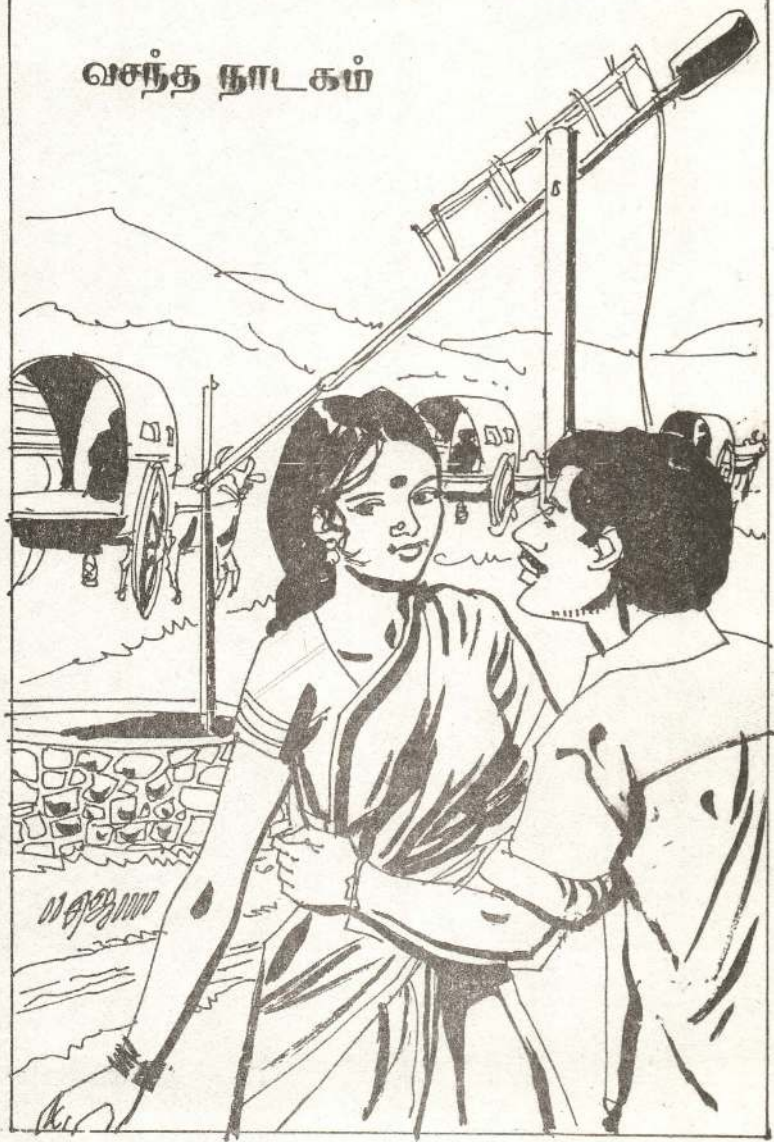
இக்கதைகளை வெளியிட்ட 'வீரகேசரி', 'இலண்டன் முரசு' 'உதயம்', 'மேகம்' ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கும் - இப்போது புத்தக உருவில் கொண்டுவரும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றி உரியதாகும்.

இக்கதைகள் எந்த நாட்டிலோ, எந்த நகரிலோ, எந்தக் கிராமத்திலோ, எந்தக் குப்பத்திலோ - ஏதோ ஓர் இதயத்தைத் தொடுமானால் - நான் உண்ணும் ஒவ்வொரு பிடி சோறும் எனக்குப் பெருமை தரும்.

- தியாகராஜா.

Greenacres
Homelfield Road
Worthing
West Sussex
BN11 2HS

வசந்த நாடகம்

தேரூண் வரசல்

“மல்லாகத்திலிருந்து வசாவிளான் போகும் மாட்டுவண்டிப் பாதையானது முதலில் வடக்கு நோக்கி ஏழர்வை, கட்டுவன் ஆகிய ஊர்களினூடாகச் சென்று சைவமடம் சந்தியையடைந்த பின்னர் வலது புறம் திரும்பி கிழக்கு நோக்கிச் செல்கிறது.

நீண்ட விழுதுகள் கொண்ட நெடிதுயர்ந்த ஆலமரங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் சைவமடம் சந்தியில், சுண்ணாம்பாலும் கல்லினாலும் கட்டப்பட்டு ஓடுகளினால் வேயப்பட்ட ஒரு சத்திரமும், அதையடுத்து வரிசையாகச் சுமைதாங்கிக் கற்களும் இருக்கின்றன. சத்திரத்தினருகே கால்நடைகளுக்கான வைக்கோற்போரும், தண்ணீர்த் தொட்டியும் உள்ளன. இச்சத்திரத்திற்குக் கிழக்கே, பரந்த கிளைகளுடன் விரிந்து நிற்கும் ஆலமரத்தின் கீழே, பழையமையான ஒரு வைரவர் கோயில் இருக்கிறது. சத்திரத்தின் பின்னாலும், கோயிலின் சுற்றாடலிலும் இராமேச்சரத்திலிருந்து குடிவந்த பல சைவக் குடும்பங்களின் வீடுகளும், குடிசைகளும் இருக்கின்றன.

சாலை வழியே மாட்டுவண்டியில் செல்வோரும், தலையில் பொதி சுமந்த காலாட்பயணிகளும் இச்சத்திரத்தில் தங்கி, உணவு புசித்து, நீராகாரம் செய்து, இளைப்பாறிய பின்னர் தமது பயணத்தை மேலே தொடர்வார்கள். எந்த நாளும் இச்சத்திரத்தில் வரகரிசிச் சோறும், கம்பங் கூழும் இலவசமாகவே கிடைக்கும்.”

- க. வேலுப்பிள்ளை: ‘வசாவிளான் வைபவம்’ - 1910.

1

“வசந்தம் பவனி வருகுது பார்
மந்த மாருத தேர் மேலேறி
வசந்தம் பவனி வருகுது பார்.”

இன்றைக்கு நூற்று அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு நாள்; ஆனி மாதம்; அதிகாலை நேரம். கீழ்த்திசை வானத்தில் கதிரவனின் பொற்கதிர்கள் செவ்வண்ண முலாம் பூசிக்கொண்டிருந்த அந்நேரத்தில் - மன்மத லீலை நாடகத்தில் வரும் பாடலை உச்ச ஸ்தாயியில் உற்சாகமாகப் பாடிக் கொண்டு துலாமரத்தில் மிதிநடை போட்டுக் கொண்டிருந்தான் ராமு.¹

ராமு - இருபத்தொரு வயதான இளங்காளை; மா நிறம்; காலமெல்லாம் வயலில் கடுமையாக உழைத்துப் பெற்ற கட்டுமஸ்தான தேகம்; கரு கருவெனத் துவண்டு சுருண்டு விழும் கேசம்; துரு துருவெனத் துருவிப் பார்க்கும் கண்கள்; அரும்பு மீசை; சுறுசுறுப்பான நடை; உற்சாகமான பேச்சு. அக்கிராமத்தில் உள்ள இளம் கன்னியர்கள் அவனைக் காணும் போதெல்லாம் கண்ணனைக் கண்ட கோபிகா ஸ்திரீகளைப் போலக் குழைந்து நெளிவார்கள்.

1. முதலில் ‘மன்மத லீலை’ என்ற நாடகத்தில் இடம்பெற்ற இப்பாடல் பின்னர் திரு. பி.யூ. சின்னப்பா அவர்களால் ‘குபேர குசேலா’ திரைப்படத்தில் பாடப்பட்டது.

ரதிமேல் அளவற்ற காதல் கொண்ட மன்மதன் பாடும் அந்தச் சிருங்கார ரசப்பாடல் - பல பல என விடியும் அந்த அதிகாலை நேரத்தில் - சந்தனக் காட்டைத் தழுவிவந்த தென்றலாக - இதமாக மெதுவாகக் காற்றில் மிதந்து வந்து அப்பிரதேசமெங்கும் வியாபித்தது.

மன்மதனைப் போலத் தனது இதயத்தை முழுக்க முழுக்க ஒருத்திக்காக அர்ப்பணித்துவிட்ட ஒருவனால் தான் இப்படி உயிர்த்துவமாகப் பாடமுடியுமோ என்னவோ? அந்தக் கிராமத்தில் எத்தனையோ இள நெஞ்சங்களை அந்த மன்மத ராகம் சுண்டியிழுத்துத் துயிலெழுப்பியது.

ராமு தனது பாடலை முடித்ததும் - “மன்மதன் வேஷம் போட்ட ராஜபார்ட் சண்முகம் கூட இப்படி நல்லாப் பாடமாட்டான்” என்றான் துலாவின் மேல் ராமுவோடு ஜோடியாக மிதித்த வேந்தன்.

“சண்முகத்துக்கு வயசாகிப் போச்சு; இளமையிலை கூத்துமேடையிலையிருந்து எட்டுக்கட்டை சாரீரத்திலை மனிசன் பாடினால், கொட்டகை முழுதுமே அதிரும்” என்றார் கிணற்று மிதியில் நின்று, துலாக்கயிற்றைக் கிணற்றில் இறக்கி, பனை ஓலைப் பட்டையால் நீர் மொந்து, வெளிக் கொணர்ந்து வாய்க்காலில் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த பொன்னம்பலத்தார்.

ராமுவோ அவர்களுடைய பேச்சைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனது எண்ணப்பறவை விண்ணகத்தில் சிறகடித்துப் பறந்து, இதயம் கவர்ந்த ஜோடிப் புறாவுடன் கூடிக் குலவிச் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தது.

விடிவெள்ளி வெளிச்சத்தில் இரண்டு மணி நேரமாக எழுபதடி ஆழமான தோட்டக் கிணற்றிலிருந்து அவர்கள் நீரிறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆழக் கிணற்றிலிருந்து நீரிழுத்து வயலுக்கு நீர் பாச்சுவதென்பது இலேசுப்பட்ட காரியமல்ல. அனுபவசாலியான ஒருவர், பத்து வாளி நீர்கொள்ளக் கூடிய பெரிய பட்டை கட்டிய துலாக்கயிற்றைப் பற்றிக் கொள்ள, எண்பதடி உயரமான துலாமரத்தின் மேல் இருவர் ஏறி மேலும் கீழுமாக நடந்து நெம்புக்கோல் மிதிக்க, இன்னொருவர் வாய்க்கால் மூலம் பாயும் தண்ணீரைப் பாத்திகளுக்கு விட்டு விட்டு வரம்பினால் தடை கட்ட, சிரமமான உழைப்பு இது.

வட யாழ்ப்பாணத்தில் - ஏரிகளோ, ஆறுகளோ இல்லாத இவ்வரண்ட பூமியில் - சிறு சிறு மழைக்குளங்களையும், ஆழமான கிணறுகளையும் நம்பியே நீண்ட காலமாக நீர்ப்பாசன விவசாயம் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. அக்கால விவசாயம் உடலை வருத்தி, வியர்வை கொட்டி, உழைக்கும் உடல் உழைப்பு! ஒரு சாதாரண விவசாயி எத்தனை ஆண்டுகள்தான் இப்படி உடலை வருத்தி உழைத்துத் தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியும்?

பொன்னம்பலம் தனக்குச் சொந்தமான செம்பாட்டங்கரைத் தோட்டக் காணியில் இரண்டாயிரம் புகையிலைக் கன்றுகளை நட்பிருந்தார். இது அவர் ஆண்டுதோறும் குடும்ப வருமானத்திற்காகச் செய்யும் பயிரீடு.

புகையிலைக் கன்று போகம் வந்ததும் காணியை முதலில் ஒதுக்கிச் செப்பனிட்டு, மண்வெட்டியால் முதல்

கொத்துக் கொத்தி, பின்னர் தாழக் கொத்தி, நடுவைக் கொத்துக் கொத்தி, குழை தாழ்ப்பு நடத்தி, எருப் போட்டு, நிலத்தைக் சாறி, பாத்தி கட்டி, வாய்க்கால்கள் கட்டி, கயிறு பிடித்து வரிசையாகக் கன்றுகள் நட்டு, ஆரம்பத்தில் இளம் கன்றுகளைக் குழைக்கொப்புகளால் மூடிமறைத்து வாடிப்போகாமல் வளர்த்தெடுத்து, வாரத் தண்ணீர் பாய்ச்சி, இடைத் தண்ணீர் விட்டு, அளுக்கணவன் பிடித்த இலைகளை நீக்கி, இலைகள் வளர்ந்து முற்றிய பதத்தில் வெட்டியெடுத்து, குடிலில் வரிசையாகக் கட்டித் தூக்கி, புகையடித்து, பாணி காய்ச்சி நனைத்து, பதப்படுத்திக் காயவைத்து, பத்துப் பத்துப் புகையிலைகளை எண்ணிக் கட்டுகளாக்கி, அவற்றில் நூறு கட்டுகளைச் சேர்த்து தனிச் சாக்குகளில் சுருட்டிக் கட்டி, அவற்றை ஏற்றுமதிக்காக வசந்த ராயரிடம் கையளிக்கும் வரை எத்தனை கடுமையான உழைப்பு! புகையிலையோடும் அதையொட்டிய வேலைகளோடுமே வருடத்தில் ஆறேழு மாதங்கள் கழிந்துவிடும்.

வசந்தராயர் நேர்மையான வியாபாரி. சென்ற ஆண்டு பொன்னம்பலம் கையளித்த இருபதினாயிரம் புகையிலைக்கும் வசந்தராயர் ரொக்கமாக நூறு வெள்ளி இறைசால்² கையில் கொடுத்தார். கன்றுக்கு இருபது இலைப்படி இந்த ஆண்டு சென்ற ஆண்டைவிட இரட்டிப்பு வருமானத்தைப் பொன்னம்பலம் எதிர்பார்த்தார்.

2 அன்றைய நாணயங்கள் : 5 சின்னம் = 1 காசு; 2 காசு = 1 துட்டு; 5 துட்டு = 1 பணம்; 12 பணம் = 1 இறைசால்.

புகையிலைத் தோட்டம் தவிர, மருதடி நிலத்தில் பயிரிடும் நெல்லும், மாற்றுக் காலங்களில் செய்யும் வரகும், குரக்கனும், காய்கறித் தோட்டமும் அவர்களது அன்றாடத் தேவைகளுக்குப் போதுமானவை. தேவைக்கு மேலாக விளையும் காய்கறிகளையும், கிழங்குகளையும், மா, பலா, வாழை போன்ற பழங்களையும் சுன்னாகத்தில் வாரந்தோறும் கூடும் வெள்ளிக்கிழமைச் சந்தைக்கு அவரது ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் எடுத்துச் சென்று விற்றுவிடுவார். மற்றும் வீட்டில் வளரும் ஆடு, மாடு, கோழிகளால் - பாலுக்கும் முட்டைக்கும் பஞ்சமில்லை. அவரது பிரயாசைக்கேற்ற வருவாய் பெற்று - சிறப்பாகவும், செழிப்பாகவும் தனது குடும்பத்தைக் கொண்டு நடத்தினார் பொன்னம்பலம்.

வயலில் புகையிலைக் கன்றுப் பாத்திகளுக்குத் தண்ணீர் விட்டு வரம்பு கட்டிக்கொண்டிருந்த சின்னவன் சோமு - பொன்னம்பலத்தின் இரண்டாவது பையன் - குரல் கொடுத்தான்; “அப்பு ; இது தான் கடைசிப் பாத்தி!”

கிணற்றிலிருந்த நீர் முழுமையாக வற்றி பட்டைக் கிடங்கில் மட்டுமே இப்போது தண்ணீர் இருந்தது. பச்சைப் பனைமட்டையை வார்த்தெடுத்துப் பின்னிய, உலக்கை போலப் பருமனான துலாக்கயிற்றை லாவகமாக ஆட்டி, நீர் மொள்ளும் பட்டையைச் சரித்து, கடைசிப் பட்டைத் தண்ணீரை வெளியே கொணர்ந்து வாய்க்காலில் ஊற்றினார் பொன்னம்பலம்.

“அப்பாடா, ஒரு வழியாக முடிஞ்சது” என்று நெடுமூச்சு விட்டபடியே துலாக்கயிற்றிலிருந்து பட்டையை

அவிழ்த்து, பட்டைத் தடியிலிருந்த பட்டைக்கல்லைக் கழற்றியெடுத்து வெளியில் போட்டார்.

வேந்தனும் ராமுவும் துலாவிலிருந்து கீழே இறங்கினார்கள்.

“வேந்தா; வீட்டை வந்து பசிக்கேதேன் தின்னுட்டுப் போகலாமே” என்றார் பொன்னம்பலம்.

“இண்டைக்கு நேரமில்லை அம்மான்; அடுத்த கிழமை இறைப்புக்கு வாறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வேந்தன் நகர்ந்தான்.

வேந்தன் பொன்னம்பலத்தின் தங்கை மகன். சொந்த பந்தத்தினரின் பரஸ்பர உதவியுடன் தொழில்கள் நடைபெற்றன. கூலிக்கு ஆள்பிடித்து வேலை செய்விப்பது நடைமுறைக்கு வராத காலம்.

பொன்னம்பலம் தனது ஒரு தோளில் பட்டையைச் சுமந்து கொண்டு இரு பிள்ளைகளுடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். சின்னவன் சோழு பட்டைக்கல்லையும், வரம்பு கட்டும் சத்தகத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

“இண்டைக்குத் தானே வீரபத்திரர் கோயில் கட்டி முடிச்சு மகா கும்பாபிசேகம் நடக்குது. விகவர் மச்சான் எங்கள் எல்லாரையும் காலமேயே வந்து உதவி செய்யும்படி கேட்டிருக்கிறார். ஏதேன் தின்னுட்டு உடனை அங்கை போங்கோ” என்றார் பொன்னம்பலம்.

“ஓம் அப்பு; அவர் எழுதிய கோலாட்டப் பாட்டுகளும் இன்றைக்கு அரங்கேற இருக்குது” என்றான் ராமு.

அவர்களது வீட்டைச் சுற்றிவர பனை ஓலைகளால் கச்சிதமாக அடைக்கப்பட்ட வேலியும், வெளிவாசலை அடைத்து நிற்கும் தென்னந்தட்டில் படலும் காணப்பட்டன. படலையைத் திறந்து மூவரும் வளவுக்குள் சென்றனர்.

மண்ணிலால் கட்டப்பட்டு, வெண் சுண்ணாம்பு பூசப்பட்ட சுவர்களையும், பனைமரப் பாச்சிகளையும் சட்டங்களையும் கொண்டு தென்னங்கீற்று ஓலைகளால் வேயப்பட்ட கூரைகளோடு, மூன்று அறைகளும் ஒரு கூடமும் கொண்ட வசதியான வீடு. வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் சமையல் கூடம் தனியான மண் குடிசையாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. சமையற்கூட வாசலின் இரு புறமும் சாணியால் சுத்தமாக மெழுகப்பட்ட இரண்டு உயர்ந்த திண்ணைகள் இருந்தன.

வீட்டு வளவெங்கும் தென்னையும், கமுகும், பலாவும், வேம்பும், மாவும், வாழையும் பச்சைப்பசேல் எனச் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. வளவின் ஒரு மூலையிலிருந்த வீட்டுக் கிணற்றடிக்குச் சென்று பத்துலக்கிக் குளித்தபின் சமையற்கட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

“இஞ்சை பார்வதி, சாப்பாட்டை எடப்பா, பசிக்குது” என்றார் பொன்னம்பலம்.

“இண்டைக்கு குரக்கன் பிட்டும், தேங்காய்ச் சம்பலும் செய்திருக்கிறேன்; எப்படி எண்டு சொல்லப்பா.”

ஒரு சட்டியில் பொன்னம்பலத்துக்கும், இரு தகரத்தட்டுகளில் பிள்ளைகளுக்கும் பிட்டையும் சம்பலையும் போட்டுக் கொடுத்தாள் பார்வதி. ஒரு

செம்பில் பாணையிலிருந்து குளிர் நீரை ஊற்றி அவர்கள் அருகில் வைத்தாள். திண்ணையில் அமர்ந்து கைகளினால் அவர்கள் சாப்பிட்டார்கள்.

“பிட்டு நல்லாயிருக்கு. எங்காலை உந்த தட்டுகள்? பொடியள் சாப்பிடுற உந்தத் தட்டுகளைக் கேக்கிறேன்?”

“இரண்டு கிழமைக்கு முந்தி மாவிட்டபுரம் கொடியேத்தத்துக்குப் போனேனே, அண்டைக்குச் சோனகனட்டை வாங்கினனான்” என்றாள் பார்வதி.

“என்ன விலை?”

“ஒரு தட்டு ஐஞ்சு துட்டு”

“என்ன சொல்லுறாய்? ஐஞ்சு துட்டோ? என்ன அறவிலையாயிருக்கு, ஐஞ்சு துட்டுக்கு ஐஞ்சு கோப்பைச் சட்டி வாங்கியிருக்கலாம்.”

“இப்ப சனமெல்லாம் சீனாக்கோப்பை வாங்குகினம்; நீங்க இந்த தகரக்கோப்பை வேண்டினதுக்குக் கனக்கக் கதைக்கிறியோ.”

அவசரமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு, தண்ணீரைச் செம்போடு சரித்து அண்ணார்ந்து மட மடவெனக் குடித்த ராமு,

“அப்பு, ஆச்சி நான் கோயிலுக்குப் போயிட்டு வாறேன்” என உற்சாகமாகக் கிளம்பினான்.

“உது கடவுள்மேலே வாற பத்தியுமில்லை, ஒண்டுமில்லை; மச்சாள்மாரைத் தரிசிக்கப் போறானோ,

இல்லையோ? அதான் இந்த வேகம்” என்றார் பொன்னம்பலம் ராமுவின் காதில் விழுப்படி.

“சும்மா இருங்களேன்; அவனோடை சொறியாட்டா உங்களுக்கு இருப்புக் கொள்ளாது” என்றான் அவள்.

ஒன்றையும் சட்டை செய்யாமல் “வசந்தம் பவனி வருகுது பார்” என்று குதூகலமாகப் பாடிக் கொண்டே புறப்பட்டான் ராமு.

2

இன்று கட்டுவனூர் என அழைக்கப்படும் கிராமம் இக்கதை நடைபெற்ற காலத்தில் உக்குடை, சைவ மடம், வர்த்தலை, தண்ணீர்த் தாழ்வு, மலவத்தை, அலவத்தை, தென் மயிலை, செம்பாட்டங்கரை, மன்னன் தரை எனப் பல சிறு பகுதிகளாகப் பிரிவுற்றிருந்தது.

அலவத்தை என்ற பெயர் கொண்ட பகுதியில், புதிதாகக் கட்டப்பட்ட வீரபத்திரர் ஆலயத்தின் மகாகும்பாபிஷேக ஆரம்பத் திருவிழா பிரமாதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

கோயிலின் வெளி மண்டபத்தின் முன்னே - குலை தள்ளிய வாழைகளாலும், தென்னங்குருத்துத் தோரணங்களாலும், பசுமையான மாவிலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த மேடையில் - மத்தள மயில்வாகனம், ஆர்மோனியம் ஆறுமுகம், சல்லாரி

சங்கரப்பிள்ளை, பிற்பாட்டுப் பொன்னம்பலம் ஆகியவர்களுக்கு மத்தியில் நடு நாயகமாக அந்த ஆதி சிவனே அவதாரமெடுத்து வந்திருந்தாற் போல வீற்றிருந்தார் சட்டம்பியார் விசுவநாதர்.

அவர்களுக்கு முன்னால் நீண்டு கிடந்த மேடையில் உடுத்தியிருந்த சாயவேட்டிகளை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு பொன் சரிகையிட்ட தலைப்பாகைகளை இறுக்கமாக அணிந்து கொண்டு - பல நிற மை பூசப்பட்ட மரக்கோல்களைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு - பல வர்ண அலங்காரங்கள் கொண்ட பட்டாம் பூச்சிகளாக - பத்துப் பன்னிரண்டு இளைஞர்கள் ஆட்டத்திற்குத் தயாராக நின்றார்கள்.

இருள் கவிந்து கொண்டு வந்த அந்த மாலை நேரத்தில் மேடையைச் சுற்றிலும் தேங்காய் எண்ணெய் நனைத்த தீப்பந்தங்கள் சுவாலை விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தன. மேடையைச் சுற்றிவர ஆண்களும், பெண்களும், வயோதிபரும், வாலைப்பருவத்தினரும், குழந்தைகளும், குட்டிகளும் வெண்மணல் பரப்பப் பட்டிருந்த தரையில் அமர்ந்து ஆட்டத்தை ரசிக்க ஆவலுடன் காத்திருந்தார்கள்.

அவ்வாலயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த வீரபத்திரக் கடவுள் மேல் தான் புதிதாக இயற்றிய 'வசந்த நாடகம்' என்ற கோலாட்டப் பாடல்களைப் பாடி - அப்பாடல்களுக்கு ஏற்ப தனது மாணவர்களைக் கொண்டு கோலாட்டம் ஆடுவித்து - அரங்கேற்றம் செய்யக் காத்திருந்தார் விசுவநாதர்.

விசுவநாதர் தனது இரு கரங்களையும் கூப்பிய வண்ணம் எழுந்து நின்றார்; ஆறடி உயரத்தில் ஆஜானுபாகுவான தோற்றம்; வாரிப் பின்புறம் கொண்டையிட்ட தலைமுடி; பரந்த நெற்றியில் பளிச்சிடும் விபூதிக் குறிகள்; காதிரண்டிலும் தொங்கும் தங்கக் கடுக்கன்கள்; வெறுமையான மார்பிலே துவளும் புலிநகம் பதித்த பதக்கம் கொண்ட தங்கச் சங்கிலி; இடுப்பில் தழையத் தழையக் கட்டிய பட்டுவேட்டி; அதற்கு மேலே குறுக்காகக் கட்டிய ஜரிகைச் சால்வை. அவர் எழுந்து நின்றதும் ஜனங்களிடையே பரபரப்படங்கி நிசப்தம் குடிக்கொண்டது.

வீரபத்திரரை நோக்கிக் கடவுள் வணக்கம் பாடி முடித்தபின் மீண்டும் மேடையில் அமர்ந்த விசுவநாதர், ஏட்டுச் சுவடியைக் கையில் எடுத்து இரு கண்களிலும் ஒற்றிக் கொண்டார். பய பக்தியோடு சுவடியைப் பிரித்தார்.

ஆறுமுகத்தார் ஆர்மோனியப் பெட்டியில் சுருதி சேர்க்க - மயில்வாகனத்தார் மத்தளத்தை முழக்க - சங்கரவர் கைகள் சல்லாரி போட - இவற்றையெல்லாம் மீறிய வெண்கல மணிக் கலங்களாக விசுவநாதரின் குரல் ஒலித்தது:

“செந்திரு வாழ் அலவத்தை நகர்
சித்திர புத்ர செகத்துதித்தோன்”

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வெவ்வேறு ராகங்களில், வெவ்வேறு தாளங்களில், வெவ்வேறு ஸ்தாயிகளில் - நாற்று நடுகை, வெள்ளப் பாய்ச்சல், பள்ளன் தோற்றம், தினைப் புனம், அருவி வெட்டல், சூடு மிதித்தல்,

செல்லப்பிள்ளை என வெவ்வேறு அங்கங்களாக - அக் கிராமத்தின் பல்வேறு வாழ்க்கை நெறிகள் வசந்தன் பாடல்களாக வெளிவர வெவ்வேறு முறைகளில், வெவ்வேறு உத்திகளில், இளைஞர்கள் கோலடித்து ஆடினார்கள். ஒவ்வொரு பாடலும் கீழ் ஸ்தாயியில் மெதுவாக ஆரம்பித்து - மத்திய கதையில் நீண்ட சஞ்சாரம் செய்து - பின் துரித கதையில் பாடலும் ஆட்டமும் உச்சக் கட்டத்தை அடையும் வேளையில் - மக்கள் கரகோஷம் செய்து பாராட்டினார்கள்.

விசுவநாதர் ஒரு சாதாரணமான சட்டம்பியார் அல்ல. சுன்னாகம் கோவிந்தசாமிப் புலவரின் தலைமாணக்கரான அவர் தொல்காப்பியம் முதல் கம்பராமாயணம் வரையிலான இலக்கண இலக்கியங்களையும்; நிகண்டு போன்ற நூல்களையும்; வான சாஸ்திரம், சோதிடம், மருத்துவம் போன்ற அறிவியல் கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். கவிதை புனைவதில் வல்லவர். அவரது பெரிய தோற்றத்தையும், சண்டித்தனமான பேச்சையும், முன்கோபத்தையும் காண்பவர்கள் அவரை ஒரு பள்ளி ஆசிரியர் என்றோ, கவிதைகள் இயற்றும் கலைஞர் என்றோ கருதமாட்டார்கள்.

கட்டுவன் கிராமத்தின் உக்குடைப் பகுதியில் ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பித்து, ஊர்ப் பிள்ளைகளுக்கும், அயல் கிராமங்களிலிருந்து வரும் மாணாக்கர்களுக்கும் பாடம் போதித்து வந்தார் விசுவநாதர். நாடெங்கும் அவர் சட்டம்பியார் என்றும், விசுவப் புலவர் என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தார்.

விசுவநாதருக்கு, திருமணமாகிப் பத்து ஆண்டுகளில் அவரது மனைவியார் நோயுற்று மரணமானார். அவர்களுக்கு ஆண் பிள்ளைகள் இல்லை; மீனாட்சி, கமலம், சொர்ணம் என மூன்று பெண்கள். அந்த மூன்று பெண்களையும் வளர்த்து உரிய காலத்தில் மணமுடித்துக் கொடுத்துவிட்டால் தனது வாழ்வின் கடமைகள் முடிந்துவிடும் என நினைத்தார்.

விசுவநாதர் பரம்பரைப் பணக்காரர். உடலை வருத்தி வேலை செய்து சீவனம் செய்ய வேண்டிய தேவை இல்லை. கிராமத்தில் சுண்ணாம்பும் கல்லும் கொண்டு கட்டப்பட்டு, ஓடுவேய்ந்த கூரையோடு கூடிய இரு கல் வீடுகளில் ஒன்றின் சொந்தக்காரர். ஊரவர்கள் அவரைக் 'கல்வீட்டு விசுவர்' என்றும் அழைப்பதுண்டு.

மருதடி விநாயகர் ஆலயச் சுற்றாடலில் உள்ள நெற் செய் நிலத்திலும், கிழக்கே செம்பாட்டங்கரையிலுள்ள புகையிலை நடும் நிலத்திலும் கணிசமான காணி அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. அந்நிலங்களைக் குத்தகைக்குக் கொடுத்து அதிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் - அவரது திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கல்வி கற்க வரும் மாணவர்கள் செய்து கொடுக்கும் வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் - அவரது மூதாதையர்கள் சேர்த்து வைத்துக் கொடுத்த சொத்துக்கள் - இவையாவும் அவரது வாழ்க்கையை இலகுவாக்கி, நேரத்தைக் கல்வி கேள்விகளிலும், ஆசிரியத் தொழிலிலும், கிராமத்தவரின் நன்மை தீமைகளிலும் ஈடுபட வழி செய்தன.

வீரபத்திரர் கோயிலுக்கு வடக்குப்புறமாக அடர்ந்திருந்த பனந்தோப்பிற்கு அப்பால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் பச்சைப்பசேல் என வளர்ந்திருந்த நெற்கதிர்கள் நிலவொளியில் குளித்துக் கொண்டிருந்தன. கிழக்கே மயிலிட்டிக்குச் செல்லும் மாட்டு வண்டிப்பாதையிலிருந்து மேற்கே மருதடி விநாயகர் ஆலயம் வரை ஒரே நெல் வயல்களாகவே காணப்பட்டன.

பனந்தோப்பின் அருகில் நெல்வயல் கரையோரமாக நிலத்தில் சதுரவடிவாக நடப்பட்டிருந்த நான்கு உயர்ந்த கம்பங்களில், பத்தடி உயரத்தில் ஒரு பரணும், அதற்கு மேலே பின்னிய தென்னோலைகளால் வேயப்பட்ட ஒரு கீற்றுக் கொட்டிலும் காணப்பட்டன. நெல்வயல்களை இராக் காலங்களில் காவல் செய்யும் காவற்காரர்கள் உபயோகிக்கும் பரண் கொட்டில் அது. அப்பரணின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு, அந்தப் பனந்தோப்பைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தான் ராமு. அவனது கண்கள் யாரது வரவையோ ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

கோயிலில் வசந்தன் ஆட்டம் ஆரம்பித்த சில விநாடிகளுக்குள், அப் பனந்தோப்பினுடாக வந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் ஓர் உருவம் வந்து கொண்டிருந்தது. சுற்று முற்றும் திரும்பி நாலாபுறமும் பார்த்துக் கொண்டு மெள்ள நடந்த அந்த உருவம் அக்காவல் கொட்டிலை அடைந்ததும் “அத்தான்” என மெல்லக் குரல் கொடுத்தது.

“மச்சாள்! உந்த ஏணியாலை ஏறி மேலை வா. இங்கை மேலை இருந்தா ஒருத்தரும் பார்க்கமாட்டினம்.”

அரைத் தாவணியை இடுப்பில் இறுக்கமாகக் கட்டிக்கொண்டு, பாவாடையை இடக்கையால் உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு, வெள்ளி நிலவின் ஒளியில் வெள்ளிப் பாதசரங்கள் வெட்டி மின்ன, வலக்கையால் ஏணியைப் பிடித்து மேலே ஏறினாள் மீனா. அவள் மேலே ஏறி வந்ததும் பரணில் கைகொடுத்து ஏற்றிவிட்டான் ராமு. அக்கொட்டிலைச் சுற்றவர சுருட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட பிரம்புத் தட்டிகளை அவிழ்த்து விட்டான். காவல் கொட்டில் இருளில் மூழ்கியது.

“அப்பச்சியின்ரை கோலாட்டம் எவ்வளவு நேரம் எடுக்குமோ தெரியாது”

“பள்ளியிலை ஒத்திகை நடந்த நேரம் பார்த்தனான்; இரண்டு மணித்தியாலம் வரை எடுக்கும்.”

“அப்ப இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்துக்கு ஒருத்தரும் இந்தப் பக்கம் வரமாட்டினம்” என்று சொன்ன மீனாவை ஆவலுடன் கட்டியணைத்துக் கொண்டான் ராமு.

“இந்தச் சரசமெல்லாம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நிலைக்குமோ” எனப் பெருமூச்செறிந்தாள் அவள்.

“ஏன் இப்படிச் சொல்லுறாய் மீனு. இது காலம் முழுக்க - நாங்கள் கட்டையிலை போறவரை நிலைக்கும்.”

“எனக்கு என்னவோ பயமாயிருக்கு.”

“ஏன் மீனா?”

“இப்ப இரண்டு கிழமைக்கு முன்னம் நாங்களெல்லாம் அப்பச்சியோடை மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில் கொடியேத்தத்துக்குப் போனோமே - அண்டைக்கு அங்கை ஒரு மனிசன் என்னை அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பாத்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு அது மயிலிட்டி பூபால உடையாற்றை மகன் எண்டு தெரிய வந்தது.”

“அதுக் கென்ன?”

“அடுத்த நாள் உடையார் எங்கடை வீடு தேடி வந்திட்டார். அப்பச்சியோடை கன நேரம் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தார். எனக்குக் கலியாணம் பேசுகினம் போலை கிடக்கு.”

“அப்பச்சி உன்னை ஒண்டும் கேக்கயில்லையே? உனக்கொண்டும் சொல்லயில்லையே?”

“இல்லை அத்தான்; ஒண்டுமே சொல்லயில்லை. அப்பச்சியின்ரை குணம் உனக்குத்தான் தெரியுமே! சரியான பிடிவாதக்காரன்; தான் நினைச்சதைத் தான் செய்வார்!”

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தபின் ராமு கேட்டான். “அப்ப என்ன செய்யப் போறாய்?”

“உன்னைத்தான் அத்தான் நம்பியிருக்கிறேன். நான் வேறு ஒருத்தரையும் கல்யாணம் செய்ய மாட்டேன். அப்படி அப்பச்சி வற்புறுத்தினால் செத்துப் போவேன். நீதான் இதுக்கு ஏதேன் வழி பண்ண வேணும்” என்றாள் மீனா.

3

அன்று இரவு ராமுவுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. பாயில் புரண்டு புரண்டு படுத்து, அதிகாலையில் கண்ணயர்ந்து, விடிந்து வெகு நேரமாகி, வெய்யில் சூடு பிடித்தபின்னரே விழித்தெழுந்தான். உற்சாகம் எல்லாம் குறைந்திருந்தது.

கிணற்றடிக்குச் சென்று குளித்துக் கொண்டிருந்த போது வேந்தன் வந்து சேர்ந்தான்.

“ராமு, உன்னை அவசரமாக ராயர் மாமா வந்து பார்த்திட்டுப் போகச் சொன்னார்.”

“என்னத்துக்கு எண்டு சொல்லயில்லையே.”

“என்ன விசயம் எண்டு தெரியாது” என்றான் வேந்தன்.

குளித்துவிட்டு வந்தபோது வீட்டில் ஒருத்தரையும் காணவில்லை. தோட்டப்பக்கம் போய்விட்டார்கள் போலும். சமையல் குடிசைக்குள் சென்று உறியில் தொங்கிய பானையிலிருந்த பழைய சோற்றில் கொஞ்சம் எடுத்து, முதல் நாள் சமைத்த கீரைக் கறியுடனும், தயிருடனும் குழைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு ராயர் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

கீட்டுவனூரிலிருந்த பணக்காரர்களில் மிகுந்த செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்தவர் எல்லோராலும் ‘ராயர்’

என அழைக்கப்பட்ட வசந்தராயர். கிராமத்தில் இருந்த இரண்டாவது பெரிய ஓடு வேய்ந்த கல்வீட்டின் சொந்தக்காரர். ஊரிலுள்ளவர்கள் இவரைப் புராதன யாழ்ப்பாணத்தின் நாகர் பரம்பரையில் வந்தவர் எனச் சொல்வார்கள்.

வசந்தராயரின் முக்கிய தொழில் புகையிலை வியாபாரம். அக்காலத்தில் தாவடி, இணுவில், கட்டுவன் ஆகிய கிராமங்களின் செம்பாட்டு நிலங்களில் விளையும் யாழ்ப்பாணப் புகையிலைக்கு ஆங்கிலேயர்களிடம் பெரிய 'மவுசு' இருந்தது. கிராமத்தில் புகையிலை பயிரிடும் விவசாயிகளிடமிருந்து பதனிடப்பட்ட புகையிலையை மொத்தமாக வாங்கி, சாக்குகளில் கட்டி, இலக்கங்களும் குறிகளும் இட்டு, யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கு வண்டிகளில் எடுத்துச் சென்று கொழும்புத்துறையில் 'பிரிட்டிஷ் ஈஸ்ட் இந்தியாக் கம்பெனி'யின் யாழ்ப்பாண ஏஜன்ட்டான சாமுவேல் துரையிடம் சேர்ப்பிப்பது அவரது வேலை. அங்கிருந்து கம்பெனிக் கப்பல்களில் முதலில் கொழும்புக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, பின் நீராவிக்கப்பல்களில் பிரித்தானியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கே அவை உயர்தர சுருட்டுக்களாகவும், சுங்கான் புகையிலையாகவும் தயாரிக்கப்படும்.³

3. யாழ்ப்பாணம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இருந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்குச் செல்லும் சிறிய கப்பல்கள் இத்துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டதனால், யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலுள்ள இத்துறைமுகம் 'கொழும்புத் துறை' எனப் பெயர் பெற்றது.

4. யாழ்ப்பாணப் புகையிலை மலையாளத்திற்கும் ஏற்றுமதியானது.

ஒரே சமயத்தில் வடக்கன் மாடுகள் பூட்டிய பத்துப் பன்னிரண்டு பெரிய இரட்டைமாட்டுப் பார வண்டிகளில், காவலுக்கு அடியாட்களுடன் அவரது 'பட்டணப் புகையிலை ஓட்டம்' ஆரம்பமாகும். அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு ஞானவைரவர் ஆலயத்தின் முன் தேங்காய் உடைத்து ஆரம்பிக்கும் பயணம் ஏழாலை, மல்லாகம், சுன்னாகம், மருதனாமடம், இணுவில், கொக்குவில், தாவடி, வண்ணார் பண்ணை ஆகிய கிராமங்களினூடாகச் சென்று யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தை அடைந்து, பின் கொழும்புத் துறை சேர இருட்டிவிடும்.

மறுநாள் காலை கப்பலில் புகையிலைக் கட்டுகளை ஏற்றும் வரை அப்புகையிலை வண்டிகளைக் காக்கும் பொறுப்பு ராயருடையது. கடற்கரை மணலில் வண்டிகளை வட்ட வடிவில் நிறுத்திவிட்டு, சுற்றிவர தீப்பந்தங்களை நிலத்தில் நட்டு எரியவிட்டு, கையில் பெரிய கம்புகளுடன் அடியாட்கள் வண்டிகளை வலம் வந்து காவல் புரிவார்கள்.

காலையில் ஈஸ்ட் இந்தியாக் கம்பெனி ஊழியர்கள் ஒவ்வொரு சாக்காக நிறுத்து கப்பலில் ஏற்றுவார்கள். ராயரின் கணக்கப்பிள்ளை அருகிலிருந்து ஒவ்வொரு சாக்கையும், அதன் இலக்கத்தையும், அதன் நிறையையும் எழுத்தாணியால் தனது ஏட்டில் குறித்துக் கொள்வார். எல்லா வண்டிகளையும் இறக்கி முடிக்க ஒரு நாள் எடுக்கும். அன்றைய தினம் ஒரே சமயத்தில் மூவாயிரம் வெள்ளி இறைசால்கள் வரை கரம் மாறும்.

பணம் கையில் கிடைத்ததும் வண்டிக்காரர்களுடைய கூலியைக் கொடுத்துத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவார். அடுத்த

இரு நாட்களும் பட்டணத்தில் உள்ள சத்திரமொன்றில் தங்கி வேடிக்கை வினோதங்களை அனுபவித்த பின்னர் ராயரும் அவரது ஆட்களும், அவரது குதிரை வண்டியில் ஊர் திரும்புவார்கள். ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை அவர் மேற்கொள்ளும் 'புகையிலை ஓட்டத்தில்' அவருக்கு ஐநூறு இறைசால்கள் வரை லாபம் கிடைக்கும்.

ஒரு விவசாயி ஆறுமாத காலம் உடல் வருத்தி உழைத்துப் பெறும் வருமானத்தைப் போல, இரட்டை மடங்கை ராயர் ஒரு மாத காலப் பிரயாசையில் பெற்றுவிடுவார். ஆனாலும் வேறு கிராமத் தரகர்களுக்கு விற்பதைக் காட்டிலும், ராயர் மூலம்நியாயமான பெறுமதி கிடைக்கும் என்பதை உணர்ந்த விவசாயிகள் அவர் மூலமே தங்கள் புகையிலையை விற்பது வந்தார்கள்.

இது தவிர வருடத்திற்கு இரு தடவைகளாவது இந்தியாவுக்குப் போய், மதுரையிலிருந்து சாயவேட்டிகள், சேலைகள், துணிமணிகள், தங்க நகைகள், அணிகலன்கள் ஆகியவற்றை வாங்கி வந்து வீட்டில் வைத்தால் அவரது மனைவியும் மருமகளும் அவற்றை ஊர் மக்களுக்கு விற்பனை செய்வார்கள். அவரது வீடு - எந்த நாளும் சனங்கள் வருவதும் போவதுமான ஒரு சந்தைச் சாவடியாகவே இருக்கும்.

வசந்தராயர் வீட்டை ராமு சென்றடைந்த போது காலை மணி பத்திருக்கும். கூடத்திலிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் அவர் அமர்ந்திருந்தார்.

கறுப்பு நிறம்; கட்டுமஸ்தான மேனி; ராஜாபார்ட் சண்முகம் பாணியில் பின்னால் தோள்வரை நீண்ட கிராப் செய்யப்பட்ட தலைமுடி. நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டு; கட்டபொம்மன் மீசை; அரையில் நாலு முழ வேட்டி, ஐயனார் கோயில் சூரபத்மன் சிலையைப் போலிருந்த அவரைப் பார்ப்பதற்கே சற்றுப் பயமாக இருக்கும்.

“வரச் சொன்னியளாம் மாமா” என்று சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே வந்தான் ராமு.

எதிரேயிருந்த திண்ணையைக் காட்டி “இரடா தம்பி” எனச் சொன்னார் ராயர்.

“மரகதம்! இஞ்சை ராமு வந்திருக்கான். காலமை அவிச்ச கொழுக்கட்டையிலை கொஞ்சம் எடுத்து வா” என்றார்.

சமையற்கட்டிலிருந்து ஒரு வெண்கலத்தட்டில் கொழுக்கட்டைகளை எடுத்து வந்த மரகதம்மாள் அதை ராமுவிடம் கொடுத்துவிட்டு அங்கேயே நின்றாள்.

“என்ன மாமா விசயம்?”

“முதல்லை சாப்பிடடா, பிறகு சொல்லுறேன்.”

“நான் வீட்டிலை சாப்பிட்டுட்டுத்தான் வர்றேன்.”

“பரவாயில்லை, தின்னடா.”

இரண்டு கொழுக்கட்டைகளைச் சாப்பிட்டு விட்டு, “நல்லாயிருக்கு, எனக்குப் போதும் மாமி” என்று தட்டைத் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

“இஞ்சை பார் ராமு, என்றை கணக்குப்பிள்ளை முருகேசுவுக்கு வெள்ளெழுத்துப் பிடிச்சுட்டது; கண் நல்லாத் தெரியாது. எனக்குப் புதிசா ஒரு கணக்குப்பிள்ளை வேணும். விசுவற்றை பள்ளியிலை நீதான் வலு கெட்டிக்காரன் எண்டு பேரெடுத்தனி. உன்னைத்தான் எனக்கு இனிமேல் கணக்குப்பிள்ளையாக வைக்க நினைச்சிருக்கேன். நீதான் இனிமேல் என்றை கணக்கு வழக்கெல்லாம் பாக்க வேணும்.

நான் வியாபார விசயமா மதுரை, சென்னை, மன்னார், பூநகரி, சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம் எண்டெல்லாம் போய் வருவேன்; அப்ப நீயும் என் கூட வரவேணும்; செலவெல்லாம் என் பொறுப்பு. உனக்கு சம்பளமாக மாதம் ஐந்து வெள்ளி தாறேன், என்ன சொல்லுறாய்?”

ஒரு கணம் வாயடைத்து நின்றான் ராமு. மாதம் ஐந்து வெள்ளி பெரிய சம்பளம். மேலாக இந்தியா, இலங்கையெல்லாம் இலவசமாக ஊர்பார்க்க முடியும்.

“சந்தோசம் மாமா; ஒருக்கா எதுக்கும் அப்புவட்டை ஒரு சொல் கேட்டுவிட்டு முற்றுச் சொல்லுறேன்.”

“சரி, அப்படிச் செய்.”

“இன்னொரு விசயம் உங்களட்டைச் சொல்லவேணும் மாமா. உங்கடை உதவி ஒண்டு தேவையாயிருக்கு; எப்பிடிக்கேக்கிறது எண்டுதான் தெரியல்லை” என்ற ராமு மரகதம்மாளைப் பார்த்தான்.

5. வெள்ளி இறைசால் நாணயத்தை ‘வெள்ளி’ என்றே அழைப்பார்கள்.

“மாமியைப் பத்தி யோசிக்காதை. அவளுக்குத் தெரியாத ரகசியம் ஒண்டு மில்லை; சும்மா சொல்லடா.”

“நான் மாமா, விசுவர் அம்மானின் மகள் மீனாட்சியை வலுவா விரும்புறேன். அவளும் ஏன்னிலை ஆசையாயிருக்கிறாள். ஆனா, இந்தக் கலியாணம் நடக்காது போலிருக்கு”

“ஏண்டா, விசுவர் உங்கடை அம்மாவின்ர அண்ணை தானேடா? மாமன் மகளை கட்டுறதுக்கு என்னடா தடை?” என்று கேட்டார் ராயர்.

“நீதான் வம்புதும்புக்குப் போறயில்லை; கள்ளுச் சாராயம் குடிக்கிறயில்லை; ஊர்க் காவாலியளோடை சேருறயில்லை; உன்னைப் போலை ஒரு மாப்பிள்ளை அந்த மனிசனுக்குக் கிடைச்சுக் கிடக்கே? எனக்கொரு பெட்டையிருந்தா உனக்குச் சந்தோசமாக் கட்டித் தருவேன்டா” என்றாள் மரகதம்மாள்.

“இதான் மாமா நடக்குது. மயிலிட்டி பூபால உடையாற்றை மகன் ஒருத்தன் காங்கேசன் துறையிலை சுங்க அதிகாரியா வேலை செய்யிறான். வெள்ளைக்காறன்ரை கந்தோரிலை வேலை. அவனுக்கு மீனாவைக் குடுக்கிறதுக்குப் பேச்சு நடக்கிறதா தெரியுது.”

“அந்த அறப்படிச்ச மனிசனுக்கு ஊரோடை ஒத்து வாழத் தெரியலை. வெள்ளையனுக்கு குடை பிடிக்கும் பூபாலற்றை சகவாசம் இவருக்கு எதுக்கு? சொந்த மருமான்

இந்திரனாட்டம் இருக்க இந்த மனிசன் ஏன் இப்பிடி அலையுது? நான் போய்க் கதைச்சுப் பாக்கிறேன்டா.”

“கட்டாயம் கதைப்பியளா மாமா?”

“ஒருக்காச் சொன்னா, நான் சொன்னபடி செய்வேன்டா. இண்டைக்கே ஆளைப் போய்ப் பாக்கிறேன். நீ அப்புலோடை கதைச்சுப் போட்டு உன்ரை முடிவைச் சொல்லு.”

மேல் துண்டை எடுத்துக்கொண்டு குளிப்பதற்காகக் கிணற்றடிக்கும் புறப்பட்டார் ராயர்.

ராமு மரகதம்மாளுடன் அரட்டையில் இறங்கினான்.

குளித்துவிட்டு வந்த ராயர் உள்ளே சென்று வேட்டியும் சால்வையுமாக வெளியே வந்தார்.

“ராமு, உந்த வண்டில்லை இரண்டு வரகு மூட்டை எடுத்துக் கொண்டு போய் சைவமடம் சந்தியிலை, சத்திரத்துக் கணேசையர் வீட்டிலை குடுத்திட்டு வா; நான் உக்குடை வரையும் போயிட்டு வாறேன்” எனச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

“எழுத் தெனப் படுப

அகர முதல் னகர இறுவாய் முப்பஃதென்ப
சார்ந்து வரல் மரபின் முன்றலங் கடையே.”

வி சுவநாதரின் வீட்டின் முன்னுள்ள முற்றத்திற்கப்பால் போடப்பட்டிருந்த கீற்றுக் கொட்டகையில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கொட்டகையின் ஒரு புறத்தில் மண்ணினால் கட்டப்பட்டுச் சுத்தமாக மெழுகப்பட்ட அரைச் சுவரும், அதற்கு முன்னால் உயர்ந்த திண்ணையும் இருந்தன. திண்ணையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த புற்பாயில் விசுவநாதர் அமர்ந்திருந்தார். அத் திண்ணைக்குப் பின்னாலிருந்த அரைச் சுவரில் விநாயகர், சரஸ்வதி ஆகிய தெய்வங்களின் உருவச் சிலைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவருக்கு முன்னால் சாணத்தினால் மெழுகப்பட்ட தரையில் - இடுப்பில் சாயவேட்டி, மேலே வெற்றுடம்பு, நெற்றியில் விபூதிக்குறி ஆகிய கோலங்களோடு - கரங்களிலே ஏட்டுச் சுவடிகளும், பனை ஓலைகளும், ஓலை நறுக்கும் சுத்திகளும், எழுத்தாணிகளுமாக மாணவர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

விசுவநாதர் தனக்கு முன்னால், எதிரே முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த மாணவனைப் பார்த்து, “இப்பாடலை முந்திப் படிச்சிருக்கிறோம்; வேலாயுதம்

இதற்கு உரை சொல்லு பார்ப்போம்” என்றார். “சரியாகத் தெரியவில்லை, ஐயா” என்றான் வேலாயுதம். “நீ என்ன மாணாக்கனா அல்லது பிண்ணாக்கனா?” என்று கடிந்து கொண்ட விசுவநாதர் அடுத்ததாக இருந்தவனைப் பார்த்து, “சரி, நீ சொல்லு சோமு” எனக் கேட்டார்.

“எழுத்துக்கள் என்றால் ஆனா முதல் னானா வரையிலான முப்பது எழுத்தும், அதோடு சேர்ந்த சார்பெழுத்துக்கள் மூண்டும் சேர்த்து, எல்லாமாக முப்பத்து மூண்டு எழுத்துக்கள்; அம்மான்” என்றான் சோமு.

“நீதாண்டா கெட்டிக்காரன்; முன்னுக்கு வரப்போற பொடியன். ஆனா இங்கை நான் உன்ரை அம்மானோ, நீ என்றை மருமானோ இல்லை. இது பள்ளிக்கூடம், நான் வாத்தியார், நீ மாணாக்கன்; தெரிஞ்சதா?”

“சரி ஐயா.”

மரணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த விசுவநாதர், தனது வளவுப் படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே ராயர் வருவதைக் கவனித்தார். அந்த நேரத்தில் ராயரை எதிர்பார்க்காத அவர், தனது மாணவர்களை அமைதியாகப் பாடத்தைப் படிக்கச் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தார்.

“என்ன ராயர், கன நாளில் பிறகு இவ்வளவு தூரம்?”

“சும்மா ஒருக்காப் பாத்திட்டுப் போகலாம் எண்டு வந்தேன் விசு.”

“வாரும், வீட்டுக்குள்ளே போய்க் கதைப்போம்”

ராயரை அழைத்துக்கொண்டு தனது வீட்டுக்குள் சென்ற விசுவநாதர் முற்கூடத்தில் இருந்த ஒரே ஒரு நாற்காலியை இழுத்து ராயரை அமரச்செய்து விட்டு, தான் திண்ணையில் உட்கார்ந்தார்.

“எப்பிடி ராயர், பெண்சாதி, சந்திரன், மருமேள் எல்லாம் சுகமா இருக்கினம்தானே?”

“அவையளுக்கென்ன குறை. சந்திரசேகரன் மனிசியோடை இந்தியாவுக்குக் கோயில் குளம் பார்க்க எண்டு போயிட்டான். திரும்ப இன்னும் இரண்டு மாதமெண்டாலும் எடுக்கும்; மரகதத்துக்கென்ன, கல்லுப்பிள்ளையாராட்டம் இருக்கிறான்.”

“ஏதாவது மோர் குடிப்பமா?”

“அதுக்கென்ன”

“மீனா, மீனா” எனத் தனது மூத்த மகளைக் கூப்பிட்டழைத்தார் விசுவநாதர். உள்ளிருந்து “அப்பச்சி” என்ற குரல் கேட்டது.

“இங்கை ராயர் மாமா வந்திருக்கிறார்; ஊறுகாயும் பச்சை மிளகாயும் போட்டு இரண்டு குவளை மோர் கொண்டு வா.”

வசந்தராயர் விசுவநாதரின் இளவயதுத் தோழர். ஒரு காலத்தில் இளைஞர்களாக இருந்த பொழுதில் இருவரும் கூட்டாக இந்தியாவிலிருந்து துணிமணி, பாத்திரங்கள், நகை

நட்டுகள், என்று கொண்டு வந்து வியாபாரம் செய்தவர்கள். பின்பு கல்யாணம், குடும்பம் என்று அவரவர் வழியே பிரிந்து போய் விட்டாலும், பழைய சினேகித உறவை விடாமல், அன்னியோன்னியமாகப் பழகி வந்தார்கள்.

இரண்டு பெரிய செப்புக் குவளைகளில் மோர் கொண்டு வந்த மீனாட்சி ஒன்றை ராயரிடமும், மற்றதைத் தனது தந்தையிடமும் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே சென்றாள்.

“மகள் நல்லா வளர்ந்திட்டாள்” என்ற ராயர், மீனா அவ்விடத்தை விட்டுப் போனதும், “உனது மகளைப் பற்றிக் கதைக்கத்தான் வந்தேன்” எனப் பேச்சை எடுத்தார்.

“பதினெட்டு வயசுதான் ஆகுது; மள மளவென்று வளர்ந்திட்டாள்.”

“விகு; உன்னை மருமான் ராமு மீனாவிடம் உயிரையே வைச்சிருக்கிறான். உன்னை தங்கை மகனுக்கு இவளைக் குடுப்பாய் எண்டு ஊரெல்லாம் எதிர்பாக்குது. நீர் என்னெண்டால் அவளை வெளியாலை குடுக்கப்போறதா ஒரு கதை அடிபடுகுது. உண்மையா?”

“இப்ப இரண்டு கிழமைக்கு முன்னர் மாவிட்டபுரம் கொடியேற்றத்திலை இவளை மயிலிட்டி பூபால உடையாற்றை மகன் சாமிநாதன் பார்த்திட்டான். இவளின்னை அழகிலை மயங்கியோ என்னவோ, ஆரெவர் எண்டு விசாரிச்சுக் கண்டுபிடிச்சு, இங்கை உடையாரையே அனுப்பிப் போட்டான். அவருக்கு ஒமெண்டு வாக்குக் கொடுத்திட்டேன்.”

“என்ன, கலியாணத்துக்கோ.”

“ஓம்.”

“பெட்டையைச் சம்மதம் கேட்டனீர் தானே?”

“அவளையென்ன கேக்கிறது; சின்னப் பிள்ளை. இப்படி ஒரு பெரிய இடத்திலை சம்பந்தம் அவவுக்குக் கிடைச்சுக் கிடக்கே? அந்தப் பொடியன் வெள்ளைக்காரன்டை கந்தோரிலை வேலை பாக்கிறான்.”

“என்ன விசு; ஊரைப் பத்தியும், ஊராரைப் பத்தியும், எங்கடை பழம்பெருமை பத்தியும் பாட்டெல்லாம் எழுதிப் பாடுறாய்; காரியம் எண்டு வரயிக்கை ஊரை விட்டு வெளியிலை போறாய். நாலு பேரைக் கலந்து கதைச்சு ஒரு முடிவெடுத்திருக்கலாமே?”

“என்ன செய்யிறது ராயர்? உடையார் வீடுதேடி வந்து பெண்கேட்டு முடிவு சொல்லச் சொல்லி வற்புறுத்தயிக்கை நான் என்ன செய்ய? தாயில்லாத மூன்று பெம்பிளைப் பிள்ளையள். ஒண்டெண்டாலும் நல்ல இடத்திலை வாழ்க்கைப்படட்டுமே என்று ஒப்புக் கொண்டு போட்டேன்.”

“பாவம் ராமு; ஏமாந்து போயிட்டானே!”

“ராமு நல்ல பொடியன். அதை நான் மறுக்கலை. எனக்குத்தான் இன்னும் இரண்டு பெட்டையள் இருக்கே. இரண்டாம் பெட்டை கமலத்தை அவனுக்குக் குடுத்திடுறேன். அவளும் நல்ல வடிவுதானே; மீனாவை விட அவள் சிவலையும் கூட.”

ராயர் மேலே எதுவும் பேசாமல் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நீர்தான் ராயர் முன்னிண்டு இந்தக் கலியாணத்தை நடத்தி வைக்க வேணும்; நான் வேறையாரட்டை போகப் போறேன்.”

அவர்கள் பின்னர் வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள்.

“அடுத்த கிழமை மாவிட்டபுரம் தேருக்கு வண்டில் கட்டப்போறேன். நீரும் பிள்ளைகளும் வேணுமானால் எங்களோடே வரலாம்; இங்கை வந்து கூட்டிப் போறேன்” என்றார் ராயர்.

“அதுக்கென்ன, வாறோம்” என்றார் விசுவநாதர்.

நேரம் கழித்து வயலிலிருந்து திரும்பிய பார்வதி வீடு இருளில் மூழ்கிக் கிடந்ததைக் கவனித்தாள். சமையல் கட்டுக்குச் சென்று அடுப்பை ஊதி எரித்தாள். அரிக்கன் லாந்தர் விளக்கை எடுத்து சிமிலியை உயர்த்தி, ஈர்க்குச்சியால் அடுப்பிலிருந்த நெருப்பில் பற்றவைத்து விளக்கை ஏற்றினாள்.

விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டினுள் சென்றபோது கூடத்தில், இருட்டில் ராமு தனியாக இருப்பதைக் கண்டாள்.

“என்ன ராமு இருட்டுக்கை இருக்கிறாய்?”

அவன் தாயைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒன்றுமே பேசாது கைகளால் தலையை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன ஒண்டுமே பேசாமலிருக்கிறாய்? என்ன செய்யுது?” திடுக்கிட்டு விழிப்படைந்த ராமு “ஒண்டுமில்லை; கொஞ்சம் தலையிடிக்குது” என்றான்.

“இரு; சுக்குத் தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வந்து தாறேன்; தலையிடி சரியாய்ப் போயிடும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அடுப்பங்கரைக்குப் போனாள் பார்வதி.

மறுநாள் காலை.

காலைச் சூரியன் கிளம்பு முன்னமே நித்திரை விட்டெழுந்து, குளித்து, முன்தினம் கழுவிக் காயவிட்ட சுத்தமான வேட்டியை உடுத்திக் கொண்டு கிளம்பினான் ராமு. இரவில் சரியான நித்திரை இல்லை; சாப்பாட்டில் விருப்பமில்லை; எதிலும் ஓர் ஆர்வமில்லை.

அவன் வசந்தராயர் வீட்டை அடைவதற்கும் மரகதம்மாள் பால்பானையுடன் தொழுவத்திற்குப் போவதற்காக வீட்டுக் கதவைத்திறந்து வெளியே வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“வசந்தர் மாமா எழும்பிட்டாரா, மாமி?”

“எழும்பியிட்டார், வெளியிலைதான் இருக்கார். உள்ளே போ.” மரகதம்மாள் வெளியே போக, ராமு வீட்டினுள் சென்றான்.

“ராமு; என்ன முடிவு செய்திருக்காய்?” என்றார் ராயர்.

“அப்பு, ஆச்சி இரண்டு பேருக்கும் நான் உங்கடை கணக்கப் பிள்ளையா வேலை பார்க்க சம்மதம். ஆனா வருசக்கணக்கா இதில் இராமல், ஏதோ என்றை தனிப்பட்ட தொழில் ஏதாவது செய்தா நல்லது எண்டு சொல்லுகினம்.”

“அது காணும்; என்னோடை இரண்டு வருசம் இரு. இந்த வியாபாரத்தின்ரை நெளிவு, சுழிவு எல்லாம் சொல்லித்தாறேன். பிறகு நீ சொந்தமா உன்ரை தொழிலைச் செய்யலாம்.”

“சரி மாமா, அப்பிடிச் செய்யிறேன். நான் சொன்ன விசயம் - விசுவர் அம்மாணைக் கேட்டியளா?”

“கேட்டேன்ரா; அவர் உடையாருக்கு வாக்குக் கொடுத்திட்டாராம். உனக்கு வேணுமெண்டால் மீனாவின்ரை தங்கச்சி கமலத்தைத் தாறாராம்.”

கல்லாகச் சமைந்து நின்றான் ராமு.

“நான் மீனாவிலை உயிருக்குயிராய் பிரியம் வைச்சிருக்கேன் மாமா. அவளைக் கல்யாணம் செய்யாட்டா எனக்குப் பைத்தியமே பிடிச்சுடும். அவளை இன்னொருத்தனின் மனிசியாகப் பாக்க என்னாலை ஏலாது.”

அவனது கண்களிலிருந்து தாரையாக நீர் வடிந்தது.

அவனது காதலின் தீவிரத்தை - சோகத்தின் ஆழத்தை ராயர் கவனித்தார்.

“என்னடா பெட்டையள் மாதிரி அழுகிறாய். நீ ஆம்பிளையடா! இந்தக் கட்டுவனுர்க் காளையடா!

அவளை இழுத்துக் கொண்டு போய் வீட்டிலை வைப்பாட்டியா வைச்சியெண்டா விசுவர் வழிக்கு வருவார்.”

“வீடே ரண்டு படும். வெட்டுக் குத்திலை தான் முடியும். விசுவர் அம்மான் மகா முரடன். எங்கடை அப்பு, ஆச்சியோ இந்த அடாவடித் தனத்துக்கு உடன்பட மாட்டினம்.”

“அப்பிடியெண்டால் அவளை இழுத்துக் கொண்டு இந்தியாவுக்கு ஓடிப் போறியா? அவள் உன்னோடை ஓடி வருவளா? அல்லது அவளுக்கும் உடையார் வீட்டுப் பித்து பிடிச்சுப் போட்டுதோ?”

“அவள் கட்டாயம் வருவள் மாமா. ஆனா, நான் இந்தியா போய் எங்கே நிப்பது? என்ன வேலை செய்யிறது? ஆரை உதவி கேட்பது? அங்கை ஒருத்தரையும் தெரியாதே.”

சிறிது நேரம் அமைதியாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார் வசந்தராயர்.

“நான் சொல்லுறதைக் கவனமாகக் கேளடா” என்றார்.

5

“யாழ்ப்பாணத்தில் மிகப் பழமையான கோயில் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயிலோ இல்லையோ?” என்று கேட்டார் வசந்தராயர்.

“இல்லை ராயர், கீரிமலைச் சிவன் கோயில்தான் இங்குள்ள மிகப் பழைய கோயில்; வல்லிபுரப் பெருமாள் கோயிலும் பழைய கோயில். மாவிட்டபுரத்தை யாழ்ப்பாணத்தின் மிகப் பெரிய கோயில் என்று சொல்லலாம். இக்கோயில் ஒன்றில்தான் உள்வீதி, இடைவீதி, தேரோடும் வெளிவீதி என மூன்று வீதிகள் இருக்கின்றன. மற்றது, ஒரே சமயத்திலை ஐந்து தேர்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக பவனி வருவது இக்கோயிலின் தனியான பாரம்பரியம்” என்றார் விசுவநாதர்.

கட்டுவனிலிருந்து மயிலிட்டி வழியாக மாவிட்டபுரம் போகும் மாட்டுவண்டிப் பாதையில் இரட்டை மாடு பூட்டிய திருக்கல் வண்டில், காளைகளின் கழுத்தில் தொங்கிய வெண்கல மணிகள் ‘ஜல் ஜல்’ என ஒலிக்கச் சென்று கொண்டிருந்தது. மாட்டு வண்டியின் நுகத் தண்டின் அடியிலிருந்த வட்டவடிவான ஆசனத்திலமர்ந்து கையில் பிடித்த துவரங்கம்புடன் ‘ஹேய் ஹேய்’ என மாடுகளை விரட்டி, வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் ராமு. அவனது வழமையான உற்சாகம் வெகுவாகக் குறைந்திருந்தது.

மேலே பிரம்பினால் பின்னப்பட்ட கூரையைக் கொண்ட பெரிய திருக்கல் வண்டிலின் உள்ளே இருபுறமும் மரத்தினால் பெட்டி வடிவில் செய்யப்பட்ட நீண்ட ஆசனங்களில் ராயர், அவரது மனைவி மரகதம், விசுவநாதர், அவரது பெண்களான மீனாட்சி, கமலம், சொர்ணம் ஆகியவர்கள் இருந்தார்கள். மாவிட்டபுரம் கந்தன் கோயில் தேர்த்திருவிழா பார்ப்பதற்காக நண்பர்கள் இருவரும் தமது குடும்பத்தினருடன் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“இக்கோயில் கட்டப்பட்டு எவ்வளவு காலம் இருக்கும்?” எனக் கேட்டார் ராயர்.

“இக்கோயில் கட்டி முடித்து இப்போது ஆயிரத்து நாற்பது ஆண்டுகளாகிறது. இந்தக் கோயில் கட்டப்பட்ட சம்பவம் ஒரு சுவையான கதை” என்றார் விசுவநாதர்.

“கதையைத்தான் சொல்லுங்களேன் அப்பச்சி” என்றாள் சொர்ணம்.

அக்கோயிலின் வரலாற்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார் விசுவநாதர்.

“எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் உக்கிரசிங்கன் என்ற அரசன், இன்று கந்தரோடை என அழைக்கப்படும் கந்தகோட்டத்தில் இராசதானி அமைத்து, அங்கிருந்து யாழ்ப்பாண நாட்டை அரசாண்டு வந்தான்.

“இம்மன்னனது காலத்தில் கீரிமலையிலுள்ள புனித தீர்த்தத்தோடு கூடிய திருத்தாம்பலேஸ்வரர் ஆலயம்

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் புகழ்பெற்ற சிவஸ்தலமாக விளங்கியது.

“ஒரு முறை கீரிமுகம் கொண்ட முனிவர் ஒருவர் இந்தியாவிலிருந்து இங்கே வந்து திருத்தாம்பலேஸ்வரரை வணங்கி பின் அந்தப் புனித தீர்த்தத்தில் நீராடினார். என்ன ஆச்சரியம்! அவரது கீரிமுகம் அழகான புதிய முகமாக மாறியது. சில காலம் அவர் திருத்தாம்பலேஸ்வர் மலைக்குகையில் வாழ்ந்து தவம் செய்து சமாதியடைந்தார். இதன் பின் இம்மலையை பிராமணர்கள் நகுலகிரி என்றும் நம்மவர்கள் ‘கீரிமலை’ என்றும் சொல்லிவந்தார்கள்.

“அக்காலத்திலை சோழ நாட்டை அரசாண்டு வந்த மன்னனுக்கு மாருதப்புரவல்லி என ஒரு குமாரி இருந்தாள். அவளுக்குப் பிறப்பிலேயே குதிரை முகம். அவளது சகோதரர்கள் அவளை “மா, மா” எனக் கேலி செய்வார்கள். மா என்றால் வடமொழியில் குதிரை என்றும் பொருள் படும்.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சோழ நாட்டு மன்னனின் அரண்மனைக்குச் சென்றிருந்த ஒரு முனிபுங்கவர் கீரிமலைத் தீர்த்தத்தின் மகிமையையும், அங்குள்ள தீர்த்தத்தில் நீராடிய முனிவருடைய கீரிமுகம் தெய்வ அருளால் எவ்வாறு மாறியது என்பதையும் எடுத்துச் சொன்னார்.

“இதைக் கேள்வியுற்ற மாருதப்புரவல்லி கீரிமலைக்குத் தீர்த்தயாத்திரை செல்லப் புறப்பட்டாள். அவள் தனது பரிவாரங்களோடு காங்கேயன் துறையில் வந்திறங்கினாள். அக்காலத்தில் காங்கேயன் துறை

காயாத்துறை என்ற பெயராலும், அத்துறையிலிருந்த நிலப்பகுதி மணிபுரம் என்ற பெயராலும் வழங்கப்பட்டு வந்தன. மணிபுரத்தில் அவளது பரிவாரங்கள் பாளையமடித்துத் தங்கிய இடம் இன்றைக்கும் ‘குமாரத்தி பள்ளம்’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

“மறு நாளே அவள் தனது பரிவாரங்களோடு கீரிமலைக்குச் சென்று திருத்தாம்பலேஸ்வரரை வணங்கி, பின் புனித தீர்த்தத்தில் நீராடினாள்.”

“அவளது முகம் மாறிச்சா?” எனக் கேட்டாள் சொர்ணம்.

“கீரிமலையில் அவளது முகத்திற்கொன்றும் நடக்கவில்லை.”

“ஐயோ பாவம்; வீணாக அலைஞ்சது தான் மிச்சம்” என்றாள் அவள்.

“கேளுங்களேன் கதையை; அவள் நீராடி முடிந்து பல்லக்கில் ஏறி மணிபுரத்திற்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது கந்தன் கோயில் இருக்குமிடத்தை அடைந்தபோது அவளது முகமெல்லாம் எரிச்சல் கண்டது. திடீரென்று அவளது முகம் அழகுபெற்றுப் பூரண சந்திரன்போல ஒளி வீசியது.

“இந்த இடம் தெய்வகடாட்சம் கொண்ட இடம். இந்த இடத்தில் என் உள்ளம் கொண்ட காங்கேயனுக்கு ஓர் ஆலயம் எழுப்புவேன்” என உறுதி கொண்டாள் வல்லி.

“அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் மாருதப்புவல்லி மணிபுரத்திலிருந்து கீரிமலைக்குப் போய் நீராடி வந்தாள். அவளது குதிரை முகம் விடுபட்ட மணிபுரம் அச்சம்பவம் நிகழ்ந்த நாளிலிருந்து மாவிட்டபுரம் எனப் பெயர் பெற்றது.

“சோழ நாட்டு இளவரசி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருப்பதையும், தினமும் கீரிமலைக்கு நீராடச் செல்வதையும் தனது ஊழியர்கள் மூலம் அறிந்த உக்கிர சிங்கன் அங்கே பயணமானான்.

கீரிமலைத் தீர்த்தத்தில் நீராடிக் கொண்டிருந்த அச்சோழ மங்கையின் அழகில் கிறங்கினான்.”

“உக்கிர சிங்கனுக்கு அவள் மேல் தீராத காதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் அவள் குளிக்கும் சமயம் சென்று அவளை விழுங்கிவிடுவது போலப் பார்ப்பான்; குளித்து முடித்ததும் தனது காதலை எடுத்துச் சொல்வான்”.

“நான் அந்தக் காங்கேயனையே காதலிக்கிறேன்” என்பாள் அவள்.

“அந்தக் காங்கேயனுக்கு ஏற்கனவே வள்ளி, தேவயானை என இரு மனைவிமார்கள். உன்னை மூன்றாவதாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டானே” என்பான் உக்கிரசிங்கன்.

“எனக்கு உங்கள்மேல் காதல் வரவில்லையே” என்பாள் அவள்.

“மயிலே மயிலே என்றால் இறகு போடாது என்பதை உணர்ந்த உக்கிரசிங்கன் ஒரு வழி செய்தான். ஒரு நாள் இரவு தனது படை வீரர்களுடன் குமாரத்தி பள்ளம் சென்று அவளைக் கடத்திக் கொண்டு கந்தகோட்டை அரண்மனையை அடைந்தான்.”

“அவன்தான்டா முறையான ஆண்பிள்ளை” என்றார் ராயர். வண்டியிலிருந்த பெண்களெல்லாம் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். ராமு உம்மென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டான். இந்தப் பிரயாணத்தின் போது அவன் வாயே திறக்கவில்லை.

“அரசன் தன்னைப் பலவந்தமாகத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறான் என்பதை உணர்ந்த மாருதப்புவல்லி ஒரு நிபந்தனை விதித்தான்.

‘மணிபுரத்தில் கந்தவேளுக்கு ஓர் ஆலயம் கட்டித் தருவீர்களானால் உங்களைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளச் சம்மதிக்கிறேன்’ என்றான்.

“மணிபுரத்தில் கந்தவேள் கோட்டம் அமைக்கப்பட்டது. சோழ நாட்டிலிருந்து வருவிக்கப்பட்ட கல் தச்சர்களும், ஸ்தபதிகளும், சைவ குருமார்களும் இந்த ஆலயத்தைக் கட்டி எழுப்பினார்கள். பெரிய மனதுளார் என்ற தில்லை வாழ் அந்தணர் இக்கோயிலின் முதற் தலைமைக் குருவாக நியமிக்கப்பட்டார். காங்கேயன் விக்கிரகம் வந்திறங்கிய காயாத்துறை அதன்பின் காங்கேயன் துறையானது.

“799 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதத்து உத்தர நாளில் உக்கிர சிங்கனும், அவனது அரசி மாருதப்புரவல்லியும் சமூகம் தந்து கொடியேற்றத் திருவிழாவை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். பின்பு பூங்காவனத் திருவிழாவன்று இக்கோயில் சந்நிதானத்தில் வள்ளி தேவயானை சமேதராக வீற்றிருந்த முருகன் முன்னிலையில் - அவர்கள் திருமணம் நடைபெற்றது.”

“அந்த நாளிலிருந்து இதுவரை இத்திருவிழா வருடா வருடம் நடந்து வருகிறது; அப்படித்தானே?”

“அப்படியில்லை. பறங்கியர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட காலத்திலை இந்நாட்டின் சைவக் கோயில்களையெல்லாம் அழிச்சுத் தரைமட்டமாக்கினார்கள். நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலை இடித்து அந்த இடத்திலை மேரி மாதாவுக்கு ‘சேர்ச்’ கட்டினார்கள். நல்ல வேளை மாவட்டபுரத்துக்குச் சேதம் அவ்வளவு இருக்கவில்லை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலை திரும்பவும் திருவிழா நடத்த அனுமதி கிடைச்சது.”

விசுவநாதர் மேலே தொடர்ந்தார்.

“ராயர், நாளைக்குக் காலையிலை கீரிமலைத் தீர்த்தத்துக்கும் போகலாமென்றிருக்கிறோம். வேண்டுமென்றால் நீங்கெல்லாம் நாளைக்கு எங்களோடே வரலாம்.”

“மன்னிக்கவேணும் விசு; நாளைக்கு நான் சாவகச்சேரிக்குப் போகவேண்டிய ஒரு அவசர வேலையிருக்கு” என்றார் ராயர்.

61 ள் போட்டால் என் விழ முடியாத அளவு அவ்வளவு கூட்டம். தேர்கள் உலா முடிந்து இருப்பிடம் மீண்ட பின்னர் விசுவநாதர் பிள்ளைகளை மடத்தில் ஓரிடத்தில் இருக்கச் செய்துவிட்டு, சுவாமிக்கு அர்ச்சனை செய்துவிட்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போய்விட்டார். அச்சமயம் மீனாவிடம் தனியாகப் பேசும் சந்தர்ப்பம் ராமுவுக்குக் கிடைத்தது.

“நான் சொல்றதைக் கவனமாகக் கேள், மீனா. இன்று இரவைக்கு நடுச்சாம்ம் போலை உங்க வீட்டு மாட்டுக் கொட்டகையிலை இருப்பேன். ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் எழும்பி வந்து என்னைப் பார், சரியா?”

“சரி அத்தான்” என்றாள் மீனா.

6

ஊரே அல்லோலகல்லோலப் பட்டது.

அன்று அதிகாலையில் கீரிமலைக்குக் குடும்பத்தினருடன் தீர்த்தத் திருவிழா பார்க்கச் சென்ற விசுவநாதரின் மூத்த மகள் மீனாட்சி காணாமல் போய்விட்டாள்.

அதிகாலையில் மற்ற சகோதரிகளோடு பெண்களுக்கான கேணியில் நீராடிய பின் வெளியே வந்து, தலை துவட்டி, வேறு பாவாடை தாவணி அணிந்து,

விநாயகர் சுப்பிரமணியர் சிவன் பார்வதி சுண்டேசுரர் ஆகிய தெய்வங்களை வணங்கிய பின் அவர்களுக்குச் சிந்தாமணி, நிலக்கடலை ஆகியவற்றை வாங்கிக் கொறிக்கக் கொடுத்து விட்டு-

தான் கடலில் குளித்துவிட்டு வரும் வரை ஓரிடத்தில் பத்திரமாக இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுப் போன விகவநாதர் திரும்பி வந்த போது - அவரது மகள் மீனாட்சியைக் காணவில்லை.

“மீனா எங்கேடி?”

“இங்கேதான் இருந்தாள், எங்கே போனாள் தெரியாது.”

“நீங்கள் இந்த இடத்தை விட்டு வேறெங்கேயும் போகயில்லையே?”

“ம்ம்ம்”

“சொல்லுங்கடி”

“கொஞ்சம் தள்ளி குடுகுடுப்பைக்காரன் குழலாதி பாம்பாட்டிக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கொஞ்சநேரம் பார்த்திட்டுத் திரும்பி வர இங்கை மீனாவைக் காணல்லை.”

மத்தியான நேரம் வரை சனக்கூட்டத்திடையே சல்லடை போட்டுத் தேடியும் மீனா கிடைக்கவில்லை. கீரிமலை விதானையாரிடம் சென்று முறைப்பாடு கொடுத்தார் விகவநாதர்.

பிற்பகலில் சுப்பிரமணியப் பெருமான் தனது மனைவியார்களுடனும், தாய் தந்தை சகோதரருடனும் மாவிட்டபுரம் திரும்பியபின், விசுவநாதர் தனது மற்றைய இரு பெண்களையும் மாட்டுவண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு ஊர் திரும்பினார்.

கிராமத்தில் விஷயத்தைச் சொல்லி பலரிடம் ஆலோசனை கேட்டார். ஒரு கூட்டத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு கீரிமலைக்குத் திரும்பிச் சென்று எல்லோருமாகத் தேடிப் பார்ப்போம் எனக் கிராமத்தவர்கள் யோசனை சொன்னார்கள்.

நேரே வசந்தராயரின் வீட்டுக்குப் போனார். வீட்டில் ராயர் இல்லை; மரகதமும் அவளது தங்கை விசாலியும் மட்டுமே இருந்தார்கள். அவர்களிடம் நடந்ததைச் சொல்லி கமலத்தையும், சொர்ணத்தையும் அவர்களோடு விட்டுவிட்டு நேரே மைத்துனர் பொன்னம்பலம் வீட்டை சென்றார்.

வளவுப் படலையைத் திறந்து “மச்சான்! மச்சான்! தங்கச்சி!” என அவரசமாக அழைத்தவாறு சென்ற விசுவநாதர் குரலைக் கேட்ட அவரது தங்கை பார்வதி முதலில் ஓடிவந்தாள்.

“என்ன அண்ணை, இடிஞ்சுபோய் நிற்கிறியள்? என்ன நடந்திட்டுது?”. நடந்த சம்பவத்தைச் சொன்னார்.

“கீரிமலையிலை, தீர்த்தக் கரையிலை மீனா காணாமல் போயிட்டாள்.”

துடிதுடித்துப் போனாள் பார்வதி.

“வீட்டிலை மச்சான், ராமு இருக்கினமே?”

“பின் வளவிலை புகையிலைக் கொட்டில் போட்டுக் கொண்டிருக்கினம், போய்க் கூட்டி வாறேன்.”

வீட்டின் பின்புறம் சென்று கணவனையும், மகனையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்தாள் பார்வதி.

“மச்சான், நான் என்றை மகளைப் பறிகொடுத்திட்டு வந்து நிக்கிறேன்.” அழாத குறையாகச் சொன்னார் விகவநாதர்.

“நாங்கள் எல்லாரும் கீரிமலைக்குப் போய்த் தேடிப் பார்ப்பம். பொலிசுக்குத் தகவல் கொடுத்தனி தானே?”

“கீரிமலை விதானையிடம் முறைப்பாடு கொடுத்தனான். அவர் பொலிசுக்கு அறிவிக்கிறேன் என்றவர்.”

“உந்த வெள்ளைக்காரப் பொலிஸ் என்ன செய்யப் போறான், நாங்கள் போய்த் தேடிக் கண்டுபிடிச்சால் சரி.”

கீட்டுவனூரிலிருந்து கீரிமலைக்குச் செல்லும் வண்டிப் பாதையில், அரிக்கன் லாந்தர் விளக்குகள் தொங்கிய பன்னிரண்டு மாட்டு வண்டிகள் வரிசையாக, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக விரைந்து கொண்டிருந்தன. அவ்வண்டிகளில் இளைஞர்களும், வாலிபர்களும், வயதானவர்களுமாக நூறுபேர் வரை - அவ்வூரின் ஆண் மக்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

விசுவநாதருக்கு வேண்டியவர்கள் சிலர் - அவரிடம் அன்பும் அபிமானமும் கொண்டவர்கள் சிலர் - அவரது மாணாக்கர் சிலர் - போகும் காரியம் வெற்றிபெற்றால் அன்றிரவு ஊரில் பெருவிருந்து கிடைக்கும் என்று சிலர் - சும்மா போகிற வண்டியில் வேடிக்கையாகப் போய் வருவோமே எனச் சிலர் - இப்படியாகப் பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் அவ்வண்டிகளிலே சென்றார்கள்.

அவர்கள் கீரிமலையை அடையும் போது இருட்டி மணி எட்டாகியிருந்தது. வண்டிகளைக் கேணிக்கரையில் நிறுத்திவிட்டு, கூட்டம் கூட்டமாகப் பிரிந்து, கீரிமலையையும் அதன் சுற்றாடலையும், கையில் அரிக்கன் லாந்தர்களுடன் தேட ஆரம்பித்தார்கள். ராமுவும் தனது தோழர்களுடன் சேர்ந்து தேடினான்.

ஏறக்குறைய அரை மணி நேரம் கழிந்திருக்கும். சிவன் கோயிலுக்கு அருகிலிருந்த மடமொன்றிலிருந்து ஒரு முனகல் சத்தம் வருவதை எவரோ கவனித்தார்கள்.

அங்கே - கைகளும் கால்களும் கட்டப்பட்டு, வாயில் துணியடைக்கப்பட்ட நிலையில் துவண்டு கிடந்தாள் ஒரு பெண். அவள் மீனா!

“அட பாவி மகளே! என்ன செய்திட்டாய்? என்ன நடந்தது?” அங்கலாய்த்தார் விசுவநாதர்.

“நான் தங்கச்சிமாரோடை இருந்தேனோ - அதுகள் என்னை விட்டுவிட்டு குடுகுடுப்பைக்காரன்னை பாம்பாட்டம் பார்க்கப் போட்டுதுகள். அப்போது யாரோ பின்னாலை வந்து என்ர மூக்கிலை துணியை வைச்சு

அழுத்தமாகப் பிடிச்சினம். கற்பூரவள்ளி மணம்; நான் மயங்கிப் போயிட்டேன். பிறகு நடந்தது என்னென்று தெரியாது. கண் விழிச்சுப் பார்க்கையி்க்கை இங்கே கையும் காலும் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறேன்”

“யாரோ இவளைக் கடத்திப் போக முயற்சி செய்திருக்கினம். சன சந்தடியிலை கொண்டு போக முடியாமல், இங்கே மடத்திலை கட்டிப் போட்டுவிட்டு, ஆள் நடமாட்டம் குறைந்த பின் வந்து எடுத்துப்போக எண்ணியிருக்கினம் போலை இருக்கு” என்றார் மத்தள மயில்வாகனம்.

“இவளுக்கு என்ன ஆச்சோ? என்ன சேதம் பண்ணினாங்களோ?”

“பதற்றப்படாதை விசு; இவளை உயிருடன் கண்டுபிடிச்சதே பெரிய காரியம். ஆறுதலா ஊரிலை கொண்டுபோய் வைத்தியரைக் கொண்டு வேண்டியதைச் செய்வோம். இப்ப அமளி பண்ணாமல் உடனை திரும்புவோம்” என்றார் மயில்வாகனம்.

பொன்னம்பலத்தார் அவளது கட்டுக்களை அவிழ்த்துவிட்டு, தான் போர்த்திருந்த தடித்த கம்பளிப் போர்வையால் போர்த்து மூடி, அப்படியே அவளை அலாக்காகத் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு வண்டிலுக்குப் போனார்.

கண்கள் நீரைச் சொரிய “அம்மான்” என அவரைக் கட்டிக் கொண்டாள் மீனா.

அன்றிரவு சைவமடம் சத்திரத்தில் விருந்து நடைபெற்றது. அண்டாக்களில் கணேசையர் சோறும், குழம்பும், கறிகளும் சமைத்துக் கொடுத்தார்; சைவச் சாப்பாடுதான்.

நடுநிசி நேரத்தில் வீடுதிரும்பிய ராயர் நடந்த விஷயத்தைக் கேள்வியுற்று அரை டசின் 'பானை வடியும் யந்திர வடியும் கலந்த உரும்பிராயான்' போத்தல்களுடன் சத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

தீப்பந்தங்களை வரிசையாகச் சாலையோரத்தில் நட்டு எரிய விட்டு, அங்கிருந்த சுமைதாங்கிக் கற்களின் மேல் ஏறியிருந்து, ஆடலும் பாடலும் கேலியும் கும்மாளமுமாக உரும்பிராயான் போத்தல்களைச் சிலர் தீர்த்துக் கட்டினார்கள்.

அன்றைய சத்திரத்துச் சாப்பாடு பெருவிருந்தாக அமைந்தது. விடிந்த பின்னரே பலர் வீடு திரும்பினார்கள். "இப்படி ஒரு விருந்து நானறிய இந்த ஊரில் என்றுமே நடந்ததில்லை" என்றார் ஆறுமுகம்.

சீரிமிநாதன் தனது குதிரைவண்டியில் விசுவநாதர் வீட்டிற்கு வந்திருந்த சமயம் மீனா தனது தங்கைகளுடன் முற்றத்தில் கிட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பொதுவாக முன்பின் தெரியாத ஆண்கள் யாராவது வந்தால் அவள் வீட்டினுள் சென்றுவிடுவாள், வெள்ளைக்காரர் போலக் காற்சட்டையும், சட்டையும், சப்பாத்தும் அணிந்து கொண்டு கையில் குதிரைச் சவுக்குடன் வரும் இம்மனிதனை அவள் வேடிக்கையாகப்

பார்த்தாள். அவனைக் கண்டு அவள் உள்ளே ஓடிப்போய் விடவில்லை. முன்பொரு சமயம் காங்கேசன் துறையில் நடந்த ‘கலம்பியா சர்க்கஸ்’ஸில் இப்படி உடுப்புப் போட்டுக் கொண்டு கையில் சவுக்குடன் வந்து மிருகங்களோடு வித்தை காட்டிய மனிதனையே சாமிநாதன் அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்தினான்.

அவன் நேராக அவளை நோக்கி வந்தான்.

“நீ தான் மீனாவா?”

“ம்ம்.” அவள் தலையசைத்தாள்.

“இவை ரண்டும்?”

“தங்கச்சிமார்.”

“உதென்ன கையிலை தடி?”

“இது கிட்டிப் பொல்லு”

“கிட்டிப் பொல்லு எண்டால்?”

“கிட்டியாட்டம் தெரியாதா? இந்தப் பெரிய தடி பொல்லு; குட்டித்தடி புள்ளு. புள்ளை மேலே போட்டு பொல்லாலை அடித்தால் பறக்கும்.”

“இந்த ஆட்டம் எனக்குத் தெரியாதே. இதை எனக்கும் சொல்லித் தரலாமே.”

“நீங்க பெரியவங்க, அப்பச்சி வீட்டில இல்லாத நேரம் வந்து கரைச்சல் தாறீங்க. அவர் வீட்டில இருக்கயிக்கை வரலாமே.”

பல் வரிசை முழுவதும் தெரியும்படி அவன் சிரித்தான்.

“நான் போயிட்டு வாறேன் மீனா!” என்றவாறு திரும்பி, வெளியே ஒழுங்கையில் நிறுத்தியிருந்த குதிரை வண்டியில் ஏறிப் புறப்பட்டான்.

வீடு திரும்பிய சாமிநாதன் பூபால உடையாரிடம் சென்று சொன்னான்.

“ஐயா, நான் அந்த மீனாப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்ய நிச்சயமாக முடிவு செய்திட்டேன்.”

அதன்பின்னர் அவன் அடிக்கடி மயிலிட்டியிலிருந்து கட்டுவனூர் சென்று வந்தான்.

7

திருமண நாளுக்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னரே ஊர்களை கட்டிவிட்டது. கல்யாண விழாவை மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்பை வசந்தராயர் ஏற்றுக் கொண்டார். அவரது மேற்பார்வையின் கீழ் ஒவ்வொரு வேலையையும் ஏற்றுச் சரிவரச் செய்யும் பொறுப்புகள் - பந்தல் போடும் குழு, சமையல் நிர்வாகக் குழு, வரவேற்புக் குழு, கலாச்சாரக் குழு, மணவறைக் குழு - இப்படியாகச் சிறு சிறு குழுக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பந்தல் போடும் குழுவை நிர்வாகிக்கும் பொறுப்பை ராமு ஏற்றுக் கொண்டான்.

வீரபத்திரர் கோயில் முன்னுள்ள பெரிய மைதானம் முழுவதையும் அடைத்துக் கொண்ட பந்தல், தென்னோலைகளால் வேயப்பட்டு, உள்ளே வெள்ளைகட்டப்பட்டு, வண்ண வண்ண மலர்களாலும், மாவிலைத் தோரணங்களாலும், கமுகம் பாளைகளினாலும், குலை தள்ளிய வாழைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் திகழ்ந்தது. வண்டி வண்டியாக மயிலிட்டிக் கடற்கரையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வெண்மணல் தரையெங்கும் பரவப்பட்டு அதன்மேல் பலவர்ணப் புற்பாய்களும், மெத்தென்ற கம்பளங்களும் விரிக்கப்பட்டன.

பந்தலின் ஒரு பக்கத்தை மணமேடை எடுத்துக் கொண்டது. மல்லாகத்திலிருந்து பிரத்தியேகமாகத் தருவிக்கப்பட்ட மஞ்ச சப்பரம் மண மேடையின் பின்னணியை நிறைத்துக் கொண்டது. மணவறையின் இரு பக்கமும் கையில் திரிவிளக்கேந்திய தேவகன்னிகைகளின் பாவைவிளக்குச் சிலைகள் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

கல்யாணப் பந்தலின் தெற்குப் பக்கத்தில் சமையல் கொட்டகைகள் போடப்பட்டன. சோற்றுக்கு என வெண்சம்பா, முத்துச்சம்பா, குத்தரிசி, பாசுமதி, பச்சை அரிசி மூட்டைகள் வந்திறங்கின. சுன்னாகம் சந்தையிலிருந்து வண்டிகளில் காய்கறிவகைகள் கொண்டு வரப்பட்டன.

கல்யாணக் குருக்களாக மாவிட்டபுரம் வேதாசல ஐயர்; தலைமைச் சமையல் ஆசாரியாக தையிட்டி சோழ;

தவில் வித்வான்கள் அளவெட்டி தங்கவேலு, சண்முக சுந்தரம்; நாதஸ்வர மேதை நாச்சிமா கோயில் சுந்தரமூர்த்தி; பாட்டுக் கச்சேரிக்கு ராஜபார்ட் சண்முகம் - இப்படியாக நாட்டின் புகழ் பெற்ற கலாவல்லுனர்கள் கல்யாணத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி வைக்க ஒழுங்கு செய்யப்பட்டார்கள்.

கீரலை எட்டு மணியிலிருந்தே கல்யாணப் பந்தலுக்கு மக்கள் வர ஆரம்பத்திருந்தார்கள். பந்தலெங்கும் அன்றலர்ந்த மலர்களின் நறுமணத்தோடு அத்தர், ஜவ்வாது, சாம்பிராணி வாசனைகள் கலந்து வந்தன.

சிறுவர்கள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடிக் கும்மாளமிட்டார்கள். பெண்கள் கூட்டங்கூட்டமாகச் சேர்ந்து அரட்டைக் கச்சேரி நடத்தினார்கள். பெரியவர்கள் அறிந்தவர் தெரிந்தவர்களை முகமன் கூறி அளவளாவினார்கள். மனிதர்களின் ஆரவாரங்களை நாதஸ்வர இசையும், தவிலின் முழக்கமும் மேலெழும்பவிடாது அமுக்கிக் கொண்டிருந்தன.

மணப்பந்தல் வாசலில் விசுவநாதர் நின்று விருந்தாளிகளை வாழ்த்துக்கூறி வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தார். வசந்தராயர் ராமுவின் துணையுடன் மணவறைக்கருகே இருந்து கல்யாண காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கீரலை பத்து மணி.

பல வர்ணத் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மூன்று குதிரை வண்டிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக கல்யாணப்

பந்தலின் முன் வந்து நின்றன. மூன்றாவது வண்டியிலிருந்து கல்யாண மாப்பிள்ளை இறங்கினார்.

இடுப்பில் வெண்ணிறக் காற்சட்டை, மேலே வெள்ளைச் சட்டை, அதற்குமேல் நீண்ட வெள்ளைக் கோட்டு, கழுத்தில் தங்கமாலை, தோளில் தாறு பாச்சிய சரிகைச் சால்வை, தலையில் சரிகை முடி வைத்த தலைப்பாகை, கால்களில் நுனி சுருண்ட வெண்ணிறச் சாப்பாத்துகள். மைசூர் சமாஸ்தானத்து மகாராஜாவைப் போல வந்திறங்கினான் சாமிநாதன்.

இரு பெண்கள் கற்பூரத் தட்டுடன் ஆலாத்தியெடுத்து, நெற்றியில் திலகமிட்டபின், தோழனாக வந்திருந்த சோமு, மாப்பிள்ளையை மணவறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

மாப்பிள்ளை மணவறை மேடையில் உட்கார்ந்த சில நேரங்களுக்கெல்லாம், புதுமணப் பெண்ணாக அலங்கரிக்கப்பட்ட மீனா, வானிலிருந்து வந்த தேவகன்னிகை போல, தோழியர் புடைசூழ மணவறைக்கு வந்து மாப்பிள்ளையின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

சாமிநாதன் மிடுக்குடன் நிமிர்ந்து, பந்தலில் வரிசையாக உட்கார்ந்திருந்த சனங்களைப் பார்த்தான்; திரும்பி அருகிலே உட்கார்ந்திருந்த மீனாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். அவளோ குனிந்த தலை நிமிராமல் நிலத்தைப் பார்த்த வண்ணம் அமர்ந்திருந்தாள்.

ஓம குண்டம் சுவாலைவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது. கல்யாணம் நடத்தி வைக்க வந்திருந்த குருக்கள் ஐயா

குண்டத்தில் நெய்யூற்றி விநாயகர் துதியுடன் கன்னிகாதானப் பூஜையை ஆரம்பித்தார்.

“சுக்லாம் பரதரம் விஷ்ணும்
சசிவர்ணம் சதூர்ப்புஜம்
ப்பிரசன்ன வதனம் த்யாயேத்
சர்வ விக்னோப சாந்தயே”

மணமேடையிலிருந்த மீனா தீரென்று மயக்கமுற்று ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து விழுந்தாள்!

சனங்களிடையே ஒரே பரபரப்பு!

சுலோகம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த குருக்கள் ஐயா, அப்படியே நிறுத்திவிட்டு சடுதியாக எழுந்து நின்றார்!

நாதஸ்வர ஓசை, தவில் முழக்கம் யாவும் ஓய்ந்தன!

மணப்பந்தலில் நிசர்ச்சனமான ஒரு நிசப்தம்!

“யாரங்கே, வைத்தியர் யாரேனும் இங்கே இருக்கிறாங்களா? இரைந்தார் பூபால முதலியார்.

பரியாரி விநாசித்தம்பி விரைவாக ஓடிவந்தார். மயக்கமாகக் கிடந்த மீனாவின் கையைப் பிடித்து நாடித் துடிப்பைப் பரிசோதித்தார். பின் திரும்பி சாமிநாதனைப் பார்த்துக் கேலியாகச் சிரித்தார்.

“முதலியார்; பயப்படும் படியாக ஒன்றுமில்லை. மாப்பிள்ளை கொஞ்சம் முந்திக் கொண்டு விட்டார். இந்தப் பெண் இப்போது மூன்று மாசம். அவ்வளவுதான்” என்றார் விநாசித்தம்பி.

விசுவநாதர் இடிவிழுந்தாற்போல அதிர்ந்து போய் நின்றார்.

பூபாலர் மகனைப் பார்த்தார்.

“ஏதாவது அவசரப்பட்டுக் செய்தியா?”

“இல்லை ஐயா, நான் ஒன்றுமே செய்யயில்லை” என்றான் சாமிநாதன்.

“இது உன்ரை பிள்ளை இல்லை?”

“இல்லை!”

பூபாலர் விசுவநாதரை விறைத்துப் பார்த்தார். பின்னர் மகனைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“சாமிநாதா, இந்தக் கல்யாணம் உனக்கு வேண்டாம். கீரிமலைச் சம்பவத்தைத் தீர்க்கமாக ஆராயாமல் விட்டது என்றை பிழை. கர்ப்பமான பெண்ணை உனக்குக் கட்டி வைக்கப் பார்க்கினம்.

இப்ப நேராக வீட்டுக்குப் போ! உனக்கு வேறு கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன்.”

சாமிநாதன் மணப்பந்தலை விட்டு வெளியே நடந்தான்.

அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட்ட விசுவநாதர்,

“என்னையா ராயர், இப்படியாகிப் போச்சே; வாழ்க்கையில் இதற்கு மேலை என்ன அவமானம் வேணும்” என்று சொல்லி முகத்தை இரு கைகளாலும் மூடிக்கொண்டார்.

கல்யாணப் பந்தலில் ஒரே குழப்பம்!

சனங்கள் எல்லாம் எழுந்து வெளியே போக ஆரம்பித்தார்கள்.

“பந்தலை விட்டு ஒருத்தரும் வெளியே போக வேண்டாம். இந்தக் கல்யாணம் சுப மூகூர்த்தத்திலை திட்டமிட்ட படி நடந்தே தீரும்!”

சனங்களின் குழப்பமிக்க ஆரவாரத்திற்கும் மேலாக வசந்தராயரின் சிம்மக்குரல் பாஞ்சசன்னியமாக ஒலித்தது!

“எப்படி ஐயா நடக்கும்? இந்தப் பிள்ளைதான் மானத்தை வாங்கிவிட்டாளே! இவளை எவன் இனிக் கல்யாணம் செய்யப் போறான்?”

“நடக்கும் விசு, நடக்கும்! உந்தக் கறுத்தத் தோல் வெள்ளைக்காரங்கள் எங்களுக்கு வேண்டாம்! எங்கடை பெண்ணுக்கு எங்கடை மாப்பிள்ளையைக் கொடுப்போம்!” என்றார் ராயர்.

மீனாவின் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து அவளது மயக்கத்தை மரகதம்மாளும் பார்வதியும் தெளிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எங்கே ராமு? ராமு எங்கே? ராமு இங்கே வா” என்றழைத்தார் ராயர்.

ராமு அவர் முன்னே வந்து நின்றான்.

தனது தலையிலிருந்த தலைப்பாகையை அவிழ்த்து ராமுவின் தலையில் கட்டினார் ராயர்.

“மணவறையிலை இருடா மாப்பிள்ளை” என்றார்.

குருக்களைப் பார்த்து “ஐயா, நீங்கள் கல்யாணப் பூசையை நடத்தலாம்” என்றார்.

விசுவநாதர் விக்கித்து நிற்க -

வேதாசலம் குருக்கள் வேதம் ஓத -

தங்கவேலு தவில் முழக்க -

சுந்தர மூர்த்தி நாதஸ்வரம் இசைக்க -

வந்திருந்த பெரியோரெல்லாம் அட்சதை தூவி வாயார வாழ்த்த -

மீனாட்சியின் கழுத்தில் மங்கல நாணைப் பொருத்தி இணைத்தான் ராமு.

விசுவநாதர் வசந்தராயரின் கால்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார்.

“ராயரே! பாஞ்சாலி மானம் காத்த மாதவனைப் போல இத்தனை பேர் மத்தியிலை இன்றைக்கு என்ற மானத்தைக் காப்பாற்றினீர்! இதை என் வாழ்நாள் வரைக்கும் மறக்கமாட்டேன்!” என நாத்தமுதமுக்கக் கூறினார்.

“எழுந்திரு விசு; இவள் உனக்கு மட்டும் மகளல்ல! இவள் எங்கடை மகள்! இந்த ஊரின் மகள்! இவளைத் தேடி இந்த ஊரெல்லாம் திரண்டு வந்ததை மறந்துவிட்டியா? உனக்கு அவமானம் வந்தால் அது எனக்கும் அவமானம்! ஏன் இந்த ஊருக்கே அவமானம்!

அப்படியெல்லாம் வரும்படி நாம் விட்டுவிடுவோமா என்ன?" என்றார் ராயர்.

மீனா ராமுவை கடைக்கண்ணால் பார்த்துச் சிமிட்டினாள்!

ராமு ஒருவித உணர்ச்சியும் காட்டாமல் விறைத்தாற்போல் நின்றான்!

வசந்தராயரோ முக்காலமும் அறிந்த மாயவன் கண்ணனைப் போலப் புன்முறுவல் பூத்தார்!

8

ராமு - மீனா திருமணம் முடிந்த மறுநாள் காலை தோட்டத்தில் புகையிலைக் கன்றுகளுக்கிடையே களை பிடுங்கிக் கொண்டிருந்த ராமுவுக்கு முன்னால் போய் நின்றார் பொன்னம்பலம்.

“ராமு”

தான் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான் ராமு.

“உண்மையைச் சொல்லு; மீனா கர்ப்பம் அடைந்திருக்கிறாளா?”

“இல்லை, அப்பு.”

“அப்போ ஏன் அந்த வைத்தியர் விநாசித் தம்பி கல்யாண மண்டபத்திலை - அத்தினை பேர்

முன்னிலையிலை அவளைக் கர்ப்பவதி எனச் சொல்லி அவமானப்படுத்தினார்?”

“எல்லாமே வசந்தர் மாமா செய்த ஏற்பாடு தான். வேறு எந்த வழியாலையும் அந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தவோ, நான் மீனாவைக் கல்யாணம் செஞ்சிருக்கவோ முடிஞ்சிருக்காது.

அந்தக் கல்யாணம் நடந்திருந்தால் அவள் நஞ்சு குடிச்சுச் செத்துப் போயிருப்பாள். அவள் செத்துப் போயிருந்தால் நானும் பிறகு உயிரோடை இருந்திருக்கமாட்டேன்.

தனக்குக் கெட்ட பேர் வந்தாலும் பரவாயில்லை; நாங்கள் இரண்டுபேரும் ஒண்டாச் சேர்ந்தால், அதுவே போதும் என்று மீனாதான் இந்த நாடகத்துக்கு ஒப்புக்கொண்டான்.”

“அப்போ அவள் கீரிமலையில் கடத்தப்பட்டது - மடத்தில் கட்டுண்டு கிடந்தது...”

“மீனாவை யாரோ கடத்திப்போக முற்பட்டது. அவள் கையும் காலும் கட்டப்பட்டு மடத்தில் கிடந்தது - கல்யாண மணவறையிலை மயங்கி விழுந்தது - சொல்லி வைத்தாற்போல அங்கே வந்த வைத்தியர் அவளைப் பரிசோதிச்சு அவள் மூன்று மாசம் கர்ப்பம் எனச் சொன்னது - எல்லாமே வசந்தர் மாமா திட்டம் போட்டு அவரடை அந்தரங்க வேலையாக்களின்ரை உதவியோடை, நானும் மீனாவும் ஒத்திகை பார்த்து, அரங்கேத்தம் செய்த நாடகம் தான், அப்பு.”

அதிர்ந்து போய் நின்றார் பொன்னம்பலம்.

“இதுவரை இந்த இரகசியம் வசந்தர் மாமா, அவரடை அந்தரங்க ஆக்கள், வைத்தியர் விநாசித்தம்பி, மீனா, நான் ஆகியவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். இண்டைக்கு உங்களட்டைச் சொல்லியிட்டேன். இந்த இரகசியம் உங்களோடை எண்டைக்கும் இருக்கட்டும்.”

ராமு மேலே தொடர்ந்தான் :

“மீனா கீரிமலையிலை காணமல் போன அன்று வசந்தர் மாமா சொல்லிக் கொடுத்தபடி, சந்தர்ப்பம் கிடைச்ச நேரம் அவளாகவே தங்கச்சிமாரை விட்டுவிட்டு வசந்தராயருடைய வேலையாக்களோட போய்விட்டாள். அவங்க அவளைக் கொண்டுபோய் தலைமறைவாய் வைச்சிருந்தாங்கள். அவளுக்கு ஒரு கெடுதலும் நடக்கயில்லை. அது மட்டுமில்லை; விசுவர் அம்மான் குளிச்சிட்டு வருமட்டும் ஒருத்தன் கமலத்துக்கும் சொர்ணத்துக்கும் காவலாகக் கூட இருந்தான்.

அன்று பின்னேரம் விசுவர் அம்மான் மகளைப் பறிகொடுத்திட்டேன் எண்டு பரிதாபமா வந்து நிக்கயிக்கை, வசந்தர் மாமா தன்ர நாடகத்தை ஆரம்பிச்சிட்டார் எனப் புரிஞ்சிட்டேன்.

அன்று இரா நாங்களெல்லாம் வண்டில் கட்டிக்கொண்டு கீரிமலைக்குப் போனப்ப, எங்கடை வண்டிகளைக் கண்ட பின்னரே அவளை மடத்தில் கட்டிப் போட்டுவிட்டு, இருளில் அவளுக்குக் காவலா

இருந்தாங்கள். அவளும் ஏற்கனவே ஒத்திகை பார்த்த வசனங்களை ஒப்புவித்தாள்.”

“அதுதான் அண்டைக்கு அத்தினை அமளியிலும், இராச்சாமம் வரை வசந்த ராயனைக் காணவே இல்லை.”

“அதுக்குப் பிறகு இரா நேரங்களில் மீனாவை அவளது வீட்டு மாட்டுக் கொட்டகையிலை அடிக்கடி சந்திச்சு வசந்தர் மாமா போடும் திட்டங்களைச் சொல்லி வந்தேன். அவளைத் தற்கொலை செய்யவிடாமல் தடுத்ததே இந்தச் சந்திப்புகள் தான். வசந்தர் மாமா கொடுத்த வாக்கை நிறைவேத்தி எங்களை ஒண்டு சேர்த்திட்டார்.”

உணர்ச்சி வசப்பட்ட பொன்னம்பலம் நாத் தழுதழுக்கச் சொன்னார் :

“விசுவநாதன் பாட்டெழுதி மேடையிலை அரங்கேத்தறான்; இந்த மனிசனோ நாட்டையே மேடையாக்கி மனிச வாழ்க்கையையே அரங்கேத்தறான்!

உலகத்தில பல்லாண்டுக்கொரு முறை, அருமையாக அத்தி பூத்தாப் போல, மனிசங்களுக்கிடையில ஒருத்தன் தெய்வமா வந்து பிறக்கிறான். அப்பிடி வந்து பிறந்த மனிசன்தாண்டா இந்த வசந்தராயன்!

எங்கட கிராமத்தினர் காவல் தெய்வம் இவன் தான்!”

பின்னூரை

விசுவநாதர் தனது இறுதி நாட்களை மருமகன் ராமுவுடனும் மகள் மீனாட்சியுடனும் கழித்தார். இவர் இயற்றிய பல பாடல்களில் மருதடி விநாயகர் வெண்பா, வல்லைப் பதிகம், ஞானவைரவர் ஊஞ்சல் ஆகிய தொகுப்புக்கள் இன்றும் இருக்கின்றன. வசந்த நாடகம் பாடல்கள் CD இசைத்தட்டாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

வசந்தராயரின் பேரரான நாகநாதர் (பெரிய நாகர்) கட்டுவனூர் ஞானவைரவர் ஆலயத்தைப் புதுப்பித்துப் பெரியதாகக் கட்டுவித்தார். நாகநாதரதும் அவரது மனைவியார் சிவகாமி அம்மையாரதுமான உருவப்பட்டங்கள் மூன்று தலைமுறைகளாக இக்கோயில் உள்மண்டப வாசலை அலங்கரித்தன.

ராமு - மீனா தம்பதிகளின் மூத்த மகனான கதிரித்தம்பி 1952ஆம் ஆண்டில் தனது 94வது வயதில் காலமானார். விசுவநாதரின் பாடல்கள் கொண்ட ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பேணிப் பாதுகாத்து, தனது பிற்காலச் சந்ததியினரிடம் கையளித்தார் இப்பெரியார்.

இப் பெருமக்களது இன்றைய வம்சாவழியினர் கிழக்கே ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து மேற்கே கனடா, அமெரிக்கா ஆகிய தேசங்கள் வரை உலகெங்கும் பரவிப்போய் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

1987 - 88ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கை இராணுவத்தினர் பலாலி இராணுவ முகாமை விஸ்தரிப்புச் செய்ததைத் தொடர்ந்து கட்டுவன், வசாவிளான் ஆகிய பழையையான கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் யாவரும் அவர்களின் வதிவிடங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். இன்றோ கட்டுவனூரிலிருந்த வீடுகள் இடிந்து சிதிலமாகிப் பாழடைந்து போய் அப்பிரதேசம் யாவும் காடுபிடித்துக் கிடக்கிறது. வருங்காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் படத்திலிருந்தே இக்கிராமம் இல்லாதொழிந்துவிடலாம்.

கீரிமலை பஸ்ஸில்
ஒரு கட்டழகி

1

மே மாதத்தில் ஒரு நாள். கல்லூரி விடுமுறை நாள். வீட்டுக்கு வெளியே வைகாசி வெய்யில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒரே வெப்பம்; புழுக்கம்; வியர்வை.

அன்றைக்கு என்ன செய்யலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் நண்பன் சந்திரன் பிரசன்னமானான்.

கல்லூரி நாட்களில் எங்கள் எல்லோருக்கும் அத்தியந்த நண்பன் ஒருவன் கட்டாயமாக உண்டு. எங்கள் ஆசாபாசங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும்- கிண்டல்களையும், கேலிகளையும் பொறுத்துக் கொள்ளவும்- கோபம் கொண்ட சமயங்களில் தணிந்து போகவும்- சோர்வடைந்த சமயங்களில் தட்டிக்கொடுத்து உற்சாகமூட்டவும் - இப்படியானதொரு நண்பன் இருப்பது அவசியம். அப்படி எனக்கு வந்து வாய்த்தவன் சந்திரன்.

சந்திரன் ஒரு டீப் மாஸ்டர். பூத்தொடுத்தாற் போலப் பொய்களையும் புனைகதைகளையும் வரிசையாகப் பொழிந்து தள்ளுவான். அவனைப்பற்றி அறியாதவர்கள்

அவனது புருகுகளை ‘ஆ’வென்று வாய்திறந்து அதிசயத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்த சமயம் - மழையும் புயலுமாக நகரமே அல்லோலகல்லோலப் பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு நாள். பாடசாலையிலிருந்து திரும்பிவரும் போது தெருவெல்லாம் மரங்கள் முறிந்து விழுந்து கிடந்தன. சந்திரன் என்னோடு எனது வீட்டிற்கு வந்திருந்தான். அச்சமயம் எங்கள் வீட்டில் நேசம் ஆன்றி இருந்தார்.

நேசம் ஆன்றி ஒரு கதையைக் கேள்விப்பட்டால் ஊரெல்லாம் பரப்பிவிடுவார். அவரை நாங்கள் வீரகேசரி என்று அழைப்போம். (வீரகேசரி என்பது தினப் பத்திரிகையின் பெயர்.)

“என்ன பொடியள்; மழையிலை சொட்டச் சொட்ட நனைந்து வாறியளே; மழைவிட்டாப் பிறகு வந்திருக்கலாமே.”

“ஆன்றி! உங்களுக்குச் சேதி தெரியுமோ! புயல் அடிச்சதினால சென்ட்ரல் கொலிஜ் கிரவுண்டுக்கு அருகிலை இருந்த யாழ்ப்பாணம் மணிக்கூண்டுக் கோபுரம் உடைஞ்சு விழுந்து போச்சது!”

சிரிப்பேதும் இல்லாமல் வெகு சீரியஸ்ஸாகச் சொன்னான் சந்திரன்.

அவன் சொன்னதைத் தூண்டில் - கொடி - தாழ்ப்பியெல்லாம் சேர்த்து விழுங்கிய நேசம் ஆன்றி,

மணிக்கூண்டுக் கோபுரம் விழுந்த செய்தியை ஊரெல்லாம் தண்டோரா போட்டு அறிவித்துவிட்டார். பின்னர்தான் அவருக்கு அது சந்திரனின் ‘புளுகு மூட்டை’ என்பது தெரியவந்தது.

“இன்றைக்கு என்ன செய்யிற பிளான்?”

“ராம்! வாடாப்பா கீரிமலைக்குப் போவோம்; கூவிலிலை ஒரு ‘பிளா’ அடிச்சிட்டு, கப்பு அடங்கும் வரையிலை கடல்லை குளிச்சிட்டு வருவோம்” என்றான்.

அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு, டவலையும் காற்சட்டையையும் ஒரு பிளாஸ்டிக் பையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

நீங்கள் பெரிய கடை பஸ் நிலையத்தை அடைவதற்கும் கீரிமலை பஸ் புறப்படுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

சரேலென்று பாய்ந்து ஏறினோம்.

“கவனமில்லாத மோட்டுப் பிள்ளையாள்;

மண்டையைப் போட்டால் நாம் இங்கேயே நின்று விட வேண்டியது தான்.”

கண்டக்டர் அலுத்துக் கொண்டார்.

சந்திரன் உள்ளே சென்று ஒரு ஸீட் கண்டுபிடித்து உட்கார்ந்து கொண்டான். எனக்கு இருக்கை

கிடைக்கவில்லை. தலைக்கு மேலே பஸ் கூரைத்தட்டில் பொருத்தப்பட்டிருந்த அலுமினியக் குழாயைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளவால் போலத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அதிகமாக எல்லோருக்கும் இருக்கைகள் கிடைத்திருந்தன; என்னைத் தவிர.

பஸ் எங்களை ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமான சமயம் ஒரு வயதானவர் இரு கைகளையும் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி ஆட்டியவண்ணம் பஸ்ஸிற்கெதிரே ஓடி வந்தார்.

பஸ் டிரைவர் வண்டியை நிறுத்தி அந்தக் கிழவரையும் ஏற்றிக்கொண்டார்.

“ஐயா, பெரியவரே; பஸ் மோதி உங்களுக்கு ஒன்று ஆயிற்றெண்டால் நாங்கள் தான் பதில் சொல்ல வேணும்” என்றார் கண்டக்டர்.

“தம்பி, நீ கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்குக் கொள்ளி வைக்கப் பலபேர் இருக்கினம்” என்றார் கிழவர்.

பஸ்ஸில் ஒரே சிரிப்பொலி!

டிரைவருக்குப் பின்னாலிருந்த முதல் வரிசைச் ஸீட்டிலிருந்த ஒருவன் எழுந்து தனது இருக்கையைக் கொடுத்தான்.

“இங்கை இருங்கோ ஐயா”

“நல்லது பேரா” என்ற வயதானவர் அந்த இடத்தில் அமர்ந்தார்.

யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்திலிருந்து கீரிமலை செல்லும் பஸ்கள் இரண்டு வழிகளில் சென்றன. நேரே காங்கேசன் துறைக்குச் சென்று, காங்கேசன் துறைச் சந்தியில் திரும்பி கீரிமலை செல்லும் பாதை ஒன்று; பலாலி வீதியாக மயிலிட்டி சென்று, அங்கிருந்து கடற்கரை வீதி வழியே கீரிமலையை அடையும் பாதை மற்றது.

அந்த வயதானவர் தான் போகவேண்டிய இடம் இந்த பஸ் செல்லும் பாதையில் இருக்கிறதா என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்ய வேண்டி கண்டக்டரைப் பார்த்துக் கேட்டார்;

“தம்பி, இந்த பஸ் கீரிமலைக்கு எதாவை போகுது?”

கண்டக்டர் அந்தக் கிழவருடன் சற்று ‘தமாஷ்’ பண்ண விரும்பி, பதில் சொன்னார்.

“ஐயா, இந்த பஸ் ரோட்டாவை போகுது.”

பஸ்ஸிலிருந்த பிரயாணிகள் கொல்லெனச் சிரித்தார்கள்!

கிழவருக்குச் சரியான கோபம்; அடக்கிக்கொண்டு பொறுமையாக இருந்தார்.

கண்டக்டர் பயணிகளை ஒவ்வொருவராகப் போகுமிடங்களைக் கேட்டு, டிக்கெட் போட்டு, பணத்தை வசூல் செய்து கொண்டிருந்தார்.

“ஐயா எங்கே போகணும்?”

“சன்னாகம் இரண்டு டிக்கெட் தாரும்.”

“மற்றது?”

“தாவடி ஜங்ஷன் தம்பி”

அடுத்து அந்தப் பெரியவர் முன்னால் வந்து நின்றார் கண்டக்டர். அவரால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. கிழவர் இன்னும் கோபமாகவே இருந்தார்.

“ஐயா, எங்கே போறீர்?”

சுடுதியாகப் பஸ்ஸில் ஒரு நிசப்தம். எல்லோரும் பேசுவதை நிறுத்தி கிழவருக்கும் கண்டக்டருக்கும் இடையிலான சம்பாஷணையில் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

“தம்பீ, நான் வீட்டை போறேன்.”

பஸ்ஸெங்கும் வெடிச்சிரிப்பு எழுந்தது.

தன்னைக் கேலி செய்த கண்டக்டரை எத்தனை சாதூர்யமாக மட்டம் தட்டிவிட்டார் இந்தக் கிழவர்!

அப்போதுதான் அக்கிழவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த அவளைக் கவனித்தேன்.

“கெக்கெக்கே” என்று மார்பகங்களும், வயிறும் குலுங்கும்படி சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எனது முள்ளந்தண்டில் மின்சாரம் பாய்ந்தாற்
போன்றதொரு உணர்ச்சி! ஷாக்!

அசத்தலான அழகி. நேராக வகிடு எடுத்து, உச்சி
பிரித்து, வாரி இழுத்து முடிகளைத் தூக்கிக் கொண்டை
போட்டிருந்தாள். கொண்டையில் குண்டு மல்லி கண்
சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தது. வனப்பான நெற்றியை
அலங்கரிக்கும் சிவந்த குங்குமப் பொட்டு. வில்லைப்
போல வளைந்த புருவங்கள். கண்களை மறைக்கும்
கறுப்புக் கண்ணாடி. நேரான மூக்கு. நெற்றிப்
பொட்டுக்கு 'மாட்ச' சான சிவந்த உதடுகள். பிடிப்பான
ஜாக்கெட். தொப்புள் தெரியும்படி அணிந்த லோ -
வெய்ஸ்ட் ஸாரி. ஜெயராஜ் வரைந்த சித்திரம் போல
எடுப்பாக இருந்தாள்.

இவளை இதற்கு முன்னர் எங்கேயோ பார்த்ததாக
ஒரு ஞாபகப் பொறி! எங்கே? எப்போ?

மூளை துரித கதியில் வேலை செய்தது.
நியூரோன்கள் ஓவர் - டிரைவில் தந்தியடித்தன.

சினிமாத் தியேட்டரிலையா? சுபாஷ்
ரெஸ்ரோரண்டிலையா? வேம்படி எக்ஸிபிஷனிலையா?
சென்டிரல் - சென்ற் ஜோன்ஸ் கிரிக்கெட் மாட்ச்சிலையா?
வீரசிங்கம் ஹாலில் நடைபெற்ற டி.எம்.எஸ்.
கச்சேரியிலையா?

தலையைச் சொரிந்து தொண்டேன்.

சரியான சமயத்தில் இந்த மூளை இப்படி மக்கர் செய்கிறதே! அந்தக் கறுப்புக் கண்ணாடியைக் கழற்றிவிட்டு அவள் முகத்தைப் பார்த்தால் ஞாபகம் வருமோ என்னவோ!

அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆங்கிலப் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பெரிய இலக்கியமோ, அறிவியல் நூலோ என்று இல்லை; ‘மில்ஸ் அன்ட் பூன்’ நாவல்தான். இடையிடையே புத்தகத்திலிருந்து கண்களை எடுத்து என்னைக் கவனிப்பது போலப்பட்டது.

எனக்குள்ளே என்னைப்பற்றி ஓர் உயர்வான எண்ணம் - ஒருவிதமான ‘ஸுப்பீரியோரிட்டி காம்ப்ளெக்ஸ்’ என்று வையுங்களேன். எங்கேயோ ஹாலிவுட்டில் பிறந்து கிரிகரி பெக், போல் நியூமன் போல ஆணழகன் என்று புகழ்பெற்றிருக்க வேண்டியவன்; தப்பித் தவறி இந்த யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து விட்டேனே என்று. அவள் - அந்த அப்சரஸ் - என்னை அடிக்கடி பார்ப்பது அந்த எண்ணத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ள வைத்தது.

அடுத்து வந்த பஸ்தரிப்பில் அந்தப் பெரியவர் எழுந்து கொண்டார். அவர் இறங்கும் போது பலர் ஆரவாரம் செய்து, “போய்விட்டு வாருங்கள் ஐயா” என்று வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

அந்தப் பெரியவர் இறங்கிக் கொண்டதும், முதல் வரிசையிலிருந்த - அப்சரஸ்ஸுக்கு அருகிலிருந்த - ஆசனத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டேன்.

எப்படி இவளோடு பேச்சுக் கொடுக்கலாம் என எண்ணத் திரையில் ஒத்திகை பார்த்தேன்.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ”

அவள் திரும்பி என்னைப் பார்க்கிறாள்.

“நான் இதற்கு முன் உங்களை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேனே?”

“மிஸ்டர், இது உங்க கொள்ளுத் தாத்தா போட்ட ரொம்பப் பழைய லைன். நீங்க போடுற தூண்டில்லை நான் விழுணும். உங்களுக்கு என்ர பெயரும் விலாசமும் தரணும். நீங்கள் எனக்கு லவ் லெட்டர் எழுதணும். உங்களோட சினிமா, டிராமா, பார்க், பீச் என்று சுற்றணும் இதைத்தானே எதிர்பார்க்கிறீங்க? உந்தப் பருப்பெல்லாம் இங்கை வேகாது! உங்கட வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போவீங்களா!”

இப்படியெல்லாம் இவள் சொல்லமாட்டாள் என்பது என்ன நிச்சயம்?

மெதுவாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

புன் முறுவல் செய்தாள்.

சற்று தைரியமடைந்து பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

“மிஸ்; படிக்கிறீங்களா? வேலை பார்க்கிறீங்களா?”

பதிலில்லை.

அதே சமயம் அவள் என்னை முறைத்துப் பார்க்கவோ - வெறுத்துப் பார்க்கவோ - முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளவோ இல்லை. அதே புன் சிரிப்பு இன்னும் இருந்தது.

“என் பெயர் ஸ்ரீராம் உங்கள் பெயர்?”

மீண்டும் பதில் இல்லை.

கறுப்புக் கண்ணாடிக்குப் பின்னால் அவளது கண்கள் என்ன பாவம் காட்டுகின்றன என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

பஸ் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த டிரைவர் பின்னால் திரும்பி என்னை முறைத்துப் பார்த்தார்.

“யாரடா இந்த காவாலிப் பயல்? தனிமையாகப் பிரயாணம் செய்யும் பெண்களை விடமாட்டான் போலிருக்கிறதே!” என்று பார்வையாலேயே சொல்வது போலிருந்தது.

அவளைப் பார்த்தேன். கொவ்வைச் செவ்வாயில் அதே குமிழ்ச் சிரிப்பு. பேச்சுத்தான் வெளிவருவதாக இல்லை.

கையிலிருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை விரித்தாள்.

பரபரவெனப் பேனாவைத் திறந்து நோட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதினாள்.

“என் பெயர் மீரா. யாழ் நகர் ஊமைகள் பாடசாலையில் டீச்சராக வேலை பார்க்கிறேன்” என எழுதியிருந்தது.

எனக்குப் பகீரென்றது.

எனது மூளை நரம்புகள் துரித கதியில் வேலை செய்தன.

ஒரு மின்னல் பளீரென மின்னி மறைந்தது!

ஐயோ பாவம்; இது என்ன அநியாயம்!

இத்தனை அழகும், இளமையும், ஸ்டைலும், வனப்பும் கொண்ட இந்தப் பெண்ணுக்கு ஆண்டவன் பேசும் சக்தியைக் கொடுக்கவில்லையே?

மேலே பேச்சுக் கொடுக்க மனசு வரவில்லை.

அவளும் வேறொன்றும் எழுதிக் காட்டவும் இல்லை.

“தாவடி ஜங்ஷன் இறக்கம்” என்று கண்டக்டர் குரல் கொடுத்தபோது அவள் எழுந்து கொண்டாள். அவள் இறங்கிய போது அநுதாபத்துடன் கையை ஆட்டி விடை கொடுத்தேன்.

‘என்ன உலகமடா இது?’ என்று சலித்துக் கொண்டேன்.

2

அடுத்த ஒரு வார காலத்துக்கு அந்த ஊமைப் பெண் மீரா ஒவ்வொரு நாள் இரவிலும் எனது கனவிலே வந்து கொண்டிருந்தாள். இரு கரங்களையும் காட்டி விரல்களால் அபிநயம் பிடித்து சமிக்ஞைகள் செய்வாள். எனக்கோ ஊமை பாஷை தெரியாது. ஓரளவிற்கு அவள் கேட்பதை ஊகித்தேன்.

“என்னைக் கைவிட மாட்டீர்களே?” என்று கேட்பது போலிருந்தது. அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக, இரக்கமாக இருந்தது.

அவளை நான் பஸ்ஸில் பார்த்ததோ அதிக பட்சம் பதினைந்தே நிமிடங்கள் தான். ஒரு சொல் பேசியது கூட இல்லை. அப்படியிருக்க என்னைப் பார்த்து இப்படிக்கேட்கிறாளே என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். அவளது அழகைப் பார்த்து நான் மயங்கினேன் என்பது உண்மைதான்; அதற்காக அந்த ஊமைப் பெண்ணை வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? இது என்ன மின்னல் காதலா?

கனவு என்பது ஒவ்வொருவரது ஆழ் மனதிலும் தேங்கிக் கிடக்கும் ஆசாபாசங்களின் வெளிப்பாடே என எங்கேயோ படித்ததாக ஞாபகம். அப்படியானால் அவள்

மீது ஏற்பட்டிருக்கும் விருப்பம் தான் இப்படிக்க கனவாய் வந்து மலர்கிறதோ?

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, மத்தியான நேரம். வழக்கம் போல அசுர வெய்யில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா சமைத்த கோழிக் கறியை ஒரு பிடி பிடித்து விட்டு, வீட்டு வராந்தாவில் இருந்த சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்தவன் நித்திரையாகி விட்டேன்.

கனவில் அவள் - மீரா - மீண்டும் வந்தாள். கைகளால் அபிநயம் பிடித்து ஊமை பாஷையில் என்ன வெல்லாமோ பேசினாள். எனது இரண்டு கால்களையும் பிடித்துக் கொண்டு - சற்றுக் கெட்டியாக - கெஞ்சினாள்.

காலைப் பிடித்து உலுக்குவது - கனவல்ல நிஜம் என உணர்ந்து கண் விழித்த போது சந்திரன் எனது கால்களைப் பிடித்து உலுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னடா பகல் வேளையிலை பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்றான் சந்திரன்.

“உனக்கு ஞாபகமிருக்கா சந்திரா, அன்றைக்கு கிரிமலைக்குப் போன போது எனது பக்கத்திலிருந்த ஊமைப் பெண்ணைப் பற்றிச் சொல்லியிருந்தேனே- அவள் என் கனவில் அடிக்கடி வந்து தொந்தரவு தந்துகொண்டே இருக்கிறாள். தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கெஞ்சுகிறாள்; நான் என்ன செய்ய?”

“அடி சக்கை! நீயும் அந்த ஊமைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் ஊமை பாஷை படிக்க

வேண்டியது தான். அவளோடு பேசுவதற்கு அதுதான் ஒரே வழி. இன்னும் விடுமுறை கழிய ஒரு மாச காலம் இருக்கே? எவ்வளவு விரைவாகச் சைகை பாஷை பழக ஆரம்பிக்கிறாயோ அவ்வளவு நல்லது. நாளைக்கே அங்கே போய் சேர்ந்திடு!”

கேலியாகத் தொடர்ந்தான்.

“சென்ட்ரல் காலேஜிலை என்னத்தைப் படிச்சுக் கிழிக்கப் போறாய்; பேசாமல் சென்ட்ரலுக்குப் முழுக்குப் போட்டு விட்டு அந்த ஊமைப் பாடசாலையில் சேர்ந்து விட்டாப் போச்சு”

மேலும் ஒரு பெரிய குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

“நீ ஒருவேளை அவளைக் காதலிச்சுக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாலும் பிறக்கும் பிள்ளையள் எல்லாம் ஊமையாகப் பிறக்க மாட்டினம் என்பது என்ன நிச்சயம்? குடும்பம் முழுதும் ஒவ்வொரு நாளும் சைகையால் தான் பேசித் தீர்க்க வேணும்.”

“சீ என்ன மனிசன் நீ! ஊனமுள்ள ஆட்களைப் பற்றி இப்படி இழிவாகப் பேசுகிறாயே; மனிதாபிமானம் கொஞ்சங்கூட இல்லாத முண்டம்” என்று அவனைக் கடிந்து கொண்டேன்.

ஆனாலும் நெஞ்சை ஏதோ நெருடிக் கொண்டிருந்தது.

3

அன்று மாலை.

வெல்லிங்டன் சினிமாத் தியேட்டருக்கு முன்னால் ஏகப்பட்ட அமளி. நல்லூர்த் திருவிழாவுக்கு வந்தாற் போன்ற கூட்டம், முட்டி மோதி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

‘வசந்தமானிகை’ ஆரம்பமான முதல் வாரம்.

டிக் கெட் கியூவில் முண்டியடித்துக் கொண்டு சந்திரனும் நானும் நின்றோம்.

“ஹலோ ஸ்ரீராம், என்னை நினைவிருக்கா? உங்களுக்கும் சேர்த்து லேடீஸ் கியூவில் இரண்டு டிக் கெட் வாங்கட்டுமா?”

அங்கே வானத்து தேவதையாக (இன்னுமொரு தோழியுடன்) அவள் - மீரா - நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அதிர்ந்தேன்.

“அட நீங்கள் ஊமை... நாக்கு அரவம்... பேச வருமா?”

உளறிக் கொட்டினேன்.

“நான் ஊமைப் பிள்ளையள் படிக்கும் பாடசாலையிலை வேலை பார்க்கிறேன் என்று தானே சொன்னேன்; ஊமை என்று சொல்லயில்லையே?”

“அன்றைக்கு பஸ்ஸிலை வாய் திறந்து என்னோடை ஒரு சொல் தன்னும் பேசல்லையே? நீங்களும் ஊமை என்றெல்லோ நினைச்சிட்டேன்” என்றேன்.

“எப்பிடிப் பேசவேன்; எனது அப்பாதான் அன்றைக்கு பஸ் டிரைவராக எங்களுக்கு முன்னால் இருந்தாரே! மிகவும் கண்டிப்பான மனிசன்; நான் முன்பின் தெரியாத ஆட்களோடை பேசுவதை கொஞ்சமும் விரும்ப மாட்டார்.”

சுடுதியாக, எனக்கு இறக்கைகள் முளைத்து நான் வானத்தில் பறந்தேன்!

❖ வீரகேசரி : மே 1973; மேகம் (மறுபிரசுரம்) : அக்டோபர் 1999.

நீ சாகமாட்டாய் ராதா

1

நீர்மலமான வானத்தில் வெண் பஞ்சுப் பொதிகளாய் மிதந்து கொண்டிருந்த மேகங்களினூடே அந்த பிரிட்டிஷ் எயர்வேய்ஸ் விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது. லண்டனிலிருந்து கொழும்பு செல்லும் அந்த விமானத்தில் நானும் ஒரு பயணியாகச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

நேற்று முன் தினம் நான் கொழும்புக்குப் போகப் போகிறேன் என்ற போது என்னை வியப்புடன் பார்த்தான் கமல்.

கமலன் கந்தையா எனது நண்பன். சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக இருவரும் லண்டனிலுள்ள சாரிங் குறோஸ் ஆஸ்பத்திரியின் விடுதியில் வாழ்ந்து கொண்டு அந்த ஆஸ்பத்திரியில் ரெஸிடன்ட் சேர்ஜன்களாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தோம். அந்த லண்டன் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை பார்க்கும் இலங்கைத் தமிழர்கள் நாங்கள் இருவர் மட்டுந்தான்.

நாங்கள் இருவரும் ஒரே சமயத்தில் தாய்நாடு விட்டு வந்து, லண்டனில் ஒரே ஆஸ்பத்திரியில் வேலை வாய்ப்பைப் பெற்று, ஒரே நாளில் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தவர்கள். அவனுக்குத் தெரியாத எனது வாழ்க்கை ரகசியம் எதுவும் இல்லை.

“என்னடா, உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துப் போச்சா? கொழும்பிலிருந்து தமிழர்களெல்லாம் உயிர் தப்பினால்

போதும் என்று உலகெங்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரம் பார்த்து நீ அங்கே போறேன் என்கிறாயே!”

ஸ்ரீ லங்காவிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த செய்திகள் இரத்தத்தை உறைய வைத்தன. பம்பலப்பிட்டி, வெள்ளவத்தை, தெஹிவளைப் பகுதிகளில் நூற்றுக்கணக்கான தமிழர் இல்லங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. லண்டன் பி.பி.ஸி. தரும் தகவல்களின் படி இதுவரை நானூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் உயிரிழந்திருக்கிறார்கள். வெட்டப்பட்டவர்கள், எரிக்கப்பட்டவர்கள், கேவலமாக்கப்பட்டுக் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்கள்... அரைகுறை நியூஸ்களைச் சொல்லும் இலண்டன் டெலிவிஷனும், பத்திரிகைகளும் தரும் செய்திகளே இவ்வளவு மோசமாக இருக்கும் போது, உண்மையான நிலைமை எவ்வளவு பயங்கரமானதாக இருக்க வேண்டும்!

இன்னும் இரண்டு வாரங்களிலே ராதா இங்கே வருவதாக இருந்தாள். நாங்கள் வேலை பார்க்கும் சாரிங் குரோஸ் ஆஸ்பத்திரியிலேயே அவளுக்கு ஒரு தற்காலிக ‘லோக்கம்’ வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். ஆஸ்பத்திரி குவாட்டர்ஸ்ஸில் அறையும் ஒழுங்கு செய்தாயிற்று. பாஸ்போட், விஸா எல்லாம் எடுத்து பிரயாணத்திற்குத் தயாராக இருந்தாள். இந்த நேரம் பார்த்து இப்படி ஒரு பூகம்பமா?

அவளிடமிருந்து ஒரு விதமான தகவலும் இல்லை. வாராவாரம் தவறாது கடிதம் எழுதுவாள். வாரத்திற்கு இரண்டு மூன்று தடவை டெலிபோன் செய்வாள். அப்படிப்பட்டவளிடமிருந்து தபாலோ, தந்தியோ,

தொலைபேசிச் செய்தியோ எதுவுமே வராதபோது நான் கலவரப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“உனக்குத் தெரியும் கமல், அவர்கள் இருப்பது தெஹிவளையில்,, பிரச்சனையான பிரதேசம். அவர்கள் உயிருக்கோ, உடமைகளுக்கோ சேதம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவளுக்கு ஏதாவது நடந்திருக்குமானால் நான் இங்கே உயிர் வாழ்ந்து என்ன பிரயோசனம்?”

விமானத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு ஆசனங்களும் வெற்றிடங்களாகவே இருந்தன. பிரயாணிகளிலும் அதிகமானோர் ஆங்கிலேயர்களாகவே இருந்தார்கள். கொழும்பு செல்லும் இந்த விமானத்தில் இலங்கையர்கள் எவரும் பயணம் செய்வதாகத் தெரியவில்லை; என்னைத் தவிர.

“ஸன், யூ லுக் வெரி வொரீட்! மே ஐ ஹெல்ப் யூ; கான் ஐ கெற் யூ எ டிரிங் ஒர் சம்திங்.”

அப்போதுதான் எனக்கு அடுத்த இருக்கையில் இருந்த ஆங்கிலப் பெண்ணைக் கவனித்தேன்.

நடுத்தர வயது. தலையில் வெள்ளிக் கம்பிகளாகச் சில நரைமயிர்கள். அழகான, அறிவார்த்தமான, கருணை ததும்பும் முகம். மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தாள். கௌரவமான பெண் என்பதை அவளது தோற்றமும், உடையும், பேச்சும் எடுத்துக் காட்டின.

“ஐ ஆம் வெரி வொரீட் மேடம் (madam) கொழும்பில், தெஹிவளை என்ற இடத்தில் எனது ஃபியான்ஸி - வருங்கால மனைவி இருக்கிறாள். அவள் அங்கே நடைபெற்ற கலவரங்களின் பின் உயிரோடு

இருக்கிறாளோ, இல்லையோ என்றே தெரியவில்லை. அங்கே கொழும்பில் நடைபெறும் கொடுமைகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்களே!”

“யெஸ் ஸன். கொழும்பில் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட கொடுமைகள், கேவலங்கள், கற்பழிப்புக்கள், கொலைகள் எல்லாமே தெரியும். நான் நேரிலேயே பார்த்திருக்கிறேன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் ஓர் அவசர வேலையாக லண்டனுக்கு வந்து இன்று திரும்புகிறேன். நான் கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள பிரிட்டிஷ் ஹை கொமிஷனில் தான் வேலை பார்க்கிறேன். ஐ ஆம் மிஸிஸ் ரொபின்ஸன்... ரீட்டா ரொபின்ஸன்.” தனது கரத்தை நீட்டினார்.

“ஐ ஆம் சிவ பாஸ்கர். லண்டனில் சாரிங் குறோஸ் ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டராக வேலை பார்க்கிறேன். கிளாட் டு மீட் யூ.”

அவளது கரத்தைக் குலுக்கினேன்.

“கொழும்பில் யாராவது உறவினர்கள், நண்பர்கள் இருக்கிறார்களா?”

“நெருங்கிய உறவினர்கள் என்று எவரும் இல்லை மேடம். இருப்பவர்களும் இச்சமயம் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள ஓடி ஒளிந்திருப்பார்கள். எனது பெற்றோர், சகோதரிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறார்கள்.”

“யாழ்ப்பாணத்தில் பிரச்சனை எதுவும் இல்லையே?”

“பெரிய பிரச்சனை என்று ஒன்றும் இதுவரையில் இல்லை. இனிமேல் என்ன நடக்குமோ தெரியாது.”*

* இது 1983ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற கதை.

“கான் ஐ கெற் யூ ஏ டிரிங்.”

“யெஸ் பிளீஸ்.”

ஏர் ஹொஸ்டெஸ்ஸை அழைப்பித்து இரண்டு டபிள் விஸ்கிக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார் அந்த அம்மையார். பானங்கள் வந்ததும் ஒன்றை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு தான் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டார்.

“ரிலாக்ஸ் நௌ; அங்கே போய் நிலைமை என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். அது வரையில் கவலைப்பட்டு ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை.”

“நீங்கள் சொல்வது ரொம்ப சரி” என்றேன்.

“இப்போது உன்னைப் பற்றிச் சொல்லு” என்றார்.

2

சீங்கிலித் தொடராக, நீண்ட நினைவுகள் வாய்ச்சொற்களாக வெளிவந்தன.

எனது பெயர் சிவ பாஸ்கர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கீழ் - நடுத்தர குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். எனது தகப்பனார் ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியர். நான் அவருக்கு மூத்த பிள்ளை. எனக்கு இரண்டு தங்கைகள்.

தகப்பனாரின் உழைப்பில் உணவும், உடையும் தலைக்குமேல் ஒரு கூரையும், படுப்பதற்குப் பாயும் கிடைத்தனவே தவிர, சொகுசான வாழ்க்கையோ ஆடம்பரமான செலவுகளோ ஏதும் இல்லை.

யாழ்ப்பாணம் சென்டிரல் கல்லூரியில் இலவசக் கல்வி. கிரிக்கெட் விளையாட்டில் வெகு ஆர்வம். சினிமா பைத்தியமாகக் கவர்ந்த பொழுதுபோக்கு. வாரத்தில் ஒரு சினிமா - தமிழோ, இந்தியோ, ஆங்கிலமோ தவறாது பார்ப்பேன். சாரத்தோடு சைக்கிளில் சென்று ஒரு ரூபாய் செலவில் 'செகண்ட் ஷோ' பார்க்கும் 'கலரிப் பிரபுக்களில்' நானும் ஒருவன். அன்று பெரிதாகச் சாதித்தது என்று எதுவும் இல்லை.

வீட்டில் அப்பர் சொல்லுவார்.

“படம் பார்த்தால் பரவாயில்லை; ஆனால் படிப்பில் கவனம் செலுத்தி யூனியேர்ஸிட்டி செல்லப் பார். படிப்பு வராவிட்டால் முனிஸிப்பாலிட்டிக்கு ரோட்டுக் கூட்ட வேண்டித்தான் வரும்.”

இரு ஆண்டுகள் 'அட்வான்ஸ் லெவல்' வகுப்பில் கஷ்டப்பட்டுப் படித்து ஒரு வழியாக மெடிக்கல் கல்லூரியில் அட்மிஷன் பெற்றுக்கொண்டேன். எனது குடும்பத்தினர் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணம் ரெயில் ஸ்டேஷன் வந்து 'யாழ்தேவி'யில் கொழும்புக்கு வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

மெடிக்கல் கல்லூரியில்தான் அவளைச் சந்தித்தேன். ராதா துரைசிங்கம். வஸந்த காலத்தில் பூக்கும் ரோஜா மலரைப்போல இருந்தாள்.

கொழும்பிலே பிறந்து வளர்ந்து, நாகரிகமான சென்ட் பிரிஜெட்ஸ் கல்லூரியில் பயின்றதாலோ என்னவோ பாரம்பரியமான தமிழ்ப்பெண்களின் பண்புகளும், நவ நாகரிகமான நடையுடை பாவனைகளும் ஒருங்கே இணைந்திருந்தன.

தமிழ் ஆங்கிலம் இருமொழிகளையும் வெகுசரளமாகவே பேசினான். அவனோடு ஒப்பிடும்போது நான் அசல் நாட்டானாகவே இருந்தேன். ஆனாலும் என்னிடமிருந்த குணாதிசயத்தில் ஏதோ ஒன்று அவனைக் கவர்ந்திருந்தது.

மெடிக்கல் கல்லூரி ஆரம்பமான முதல் இரு வாரங்களிலும் 'ராக்கிங்' என்ற பெயரால் உயர் வகுப்பு மாணவர்கள் எங்களை வாட்டி எடுத்தார்கள். அச்சமயம் ஆரம்பமான எங்கள் பரிச்சயம், நாளடைவில் நட்பாக மலர்ந்து, காலகதியில் காதலாக மாறியது.

எத்தனை இனிமையான நாட்கள் அவை! விகாரமகாதேவி பூங்கா, தெஹிவளை மிருக்காட்சிச் சாலை, மவுண்ட் லவினியா கடற்கரை, சவோய் சினிமா, சஃபையர் தியேட்டர் என்று எங்கள் காதல் மலர்ந்தது.

அக்காலத்தில் 'புளொம் பொன்ரீன்' என்ற பெயர்கொண்ட மெடிக்கல் மாணவர் விடுதியில் வசித்து வந்தேன். தவணை விடுமுறைகளில் ஆண்டுக்கு மூன்று தடவை யாழ்ப்பாணம் சென்று வருவேன். ஐந்து ஆண்டுகள் அந்த விடுதியே வாசஸ்தலமாக அமைந்தது.

ஒரு நாள் தெஹிவளையிலுள்ள தனது வீட்டிற்கு என்னை அழைத்துச் சென்றாள் ராதா. ஏற்கனவே தனது குடும்பத்தினருக்கு என்னைப்பற்றிச் சொல்லியிருந்தாள்.

அழகான வீடு.

தெஹிவளையில் காலி வீதியில் வாழ்ந்த சிங்கள சமூகத்தினருக்கு நடுவே 'பிருந்தாவனம்' என்ற அழகிய

பெயரைத் தாங்கி, இந்து மத பாரம்பரியங்களும், தமிழ்ப் பண்புகளும் இணைந்த இல்லம்.

வீட்டைத் திறந்தபோதே சந்தன மணமும், சாம்பிராணி வாசனையும் இதமாக வந்து மூக்கில் நெடி சேர்த்தன. பின்னணியில் டேப் ரெக்காடரிலிருந்து மென்மையான வீணை கானம் காற்றில் மிதந்து வந்தது.

செல்வம் செழித்த இல்லம் என்பதைத் தளவாடங்களும், ராதா - கிருஷ்ணா உருவச் சிலைகளும், சுவரோவியங்களும் எடுத்துக் காட்டின. அது வெறும் வீடு அல்ல; கலை மணம் கமழும் ஒரு கோயில்.

வசதிமிக்க அவர்களின் வாழ்க்கைக்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் பாயில் படுத்தெழும்பிய 'கலரிப் பிரபு'வான எனக்கும் எத்தனை பேதம். ஆனாலும் அவர்கள் காட்டிய அன்பையோ, பண்பையோ என் வாழ்நாளில் மறக்கமுடியாது.

அவளது தகப்பனார் துரைசிங்கம், அரசாங்க பெற்றோலியம். கார்ப்பரேஷன் டைரக்டர்களில் ஒருவர். தாயாரின் பெயர் கல்யாணி; குடும்ப நிர்வாகி. வசந்தி என்று ஒரு தங்கை; ராதாவை விட இரண்டு வயது சிறியவள்.

“இவர்தான் அப்பா, இது அம்மா, இவள் என் தங்கை வஸந்தி” என அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் ராதா.

அச்சிறிய குடும்பம் என்னையும் தங்களில் ஒருவனாக ஏற்றுக்கொண்டது.

“எங்கள் பூர்வீகம் ஆனைக்கோட்டை. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த நில

புலன்களையெல்லாம் விற்றுவிட்டு இங்கே இடம் பெயர்ந்து வந்துவிட்டோம்.”

“தம்பீ, நீங்கள் இப்போது வந்திருக்கிறீர்கள்; நாங்கள் கொஞ்சம் முன்பு வந்துவிட்டோம்; அவ்வளவுதான் வித்தியாசம். நாம் எல்லோருக்கும் தாய் மண் அந்த யாழ்ப்பாணந்தான்” என்றாள் அந்த அம்மா.

அதன் பின் நான் அடிக்கடி அங்கே போய் வரலானேன். வார இறுதிகள் தெஹிவளையில் கழிந்தன.

விடுமுறைக்கு யாழ்ப்பாணம் போயிருந்த சமயம் எனது காதலை என் பெற்றோரிடம் தெரிவித்தேன். “எனக்குப் பெண்பார்க்க வேண்டிய சிரமத்தை உங்களுக்குத் தரவில்லை” என்றேன்.

எனது தந்தையார் சிறிது நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தார். ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருக்கிறார் என்பது புரிந்தது.

அவர் கண் விழித்தபோது முகத்தில் எந்த வகையான பாவமும் இருக்கவில்லை.

“உனக்கு இரண்டு தங்கைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கல்யாணத்துக்கு ஒரு வழி பிறந்த பின் நீ விரும்பின யாரையும் கல்யாணம் செய்து கொள்வதில் எனக்கு மறுப்பேதும் இல்லை” என்றார்.

ஒரு வழியாக ஐந்தாண்டுப் படிப்பு முடிந்து எம்.பி.பி.எஸ். பட்டம் கிடைத்ததும் இங்கிலாந்திற்கு வந்துவிட்டேன். நான் இங்கே வந்தது பணத்திற்காகத்தான். இலங்கையில் பத்தாண்டுகள் உழைத்துச் சேகரிக்கும் பணத்தை இங்கே ஒரு ஆண்டிலேயே மிச்சம் பிடித்துவிடலாம்.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால் எனது இரு சகோதரிகளுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. தந்தையார் பாடசாலை வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று வீட்டில் இருக்கிறார்.

நான் பட்டம் பெற்ற சமயம் ராதாவும் டாக்டர் பட்டம் பெற்றாள். கொழும்பு அரசினர் ஆஸ்பத்திரியில் 'இன்ரேன்ஷிப்' முடித்து, பின்னர் கண் ஆஸ்பத்திரி டாக்டராக நியமனம் பெற்றாள்.

சென்ற இரு ஆண்டுகளாக வாரா வாரம் தபால் மூலமோ, தொலைபேசி மூலமோ தொடர்பு கொண்டிருக்கிறோம். அவள் இன்றி நான் இல்லை; நான் இன்றி அவள் இல்லை என்றாகிவிட்டது.

சென்ற மாதத்திலிருந்து தனது வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டாள். அவளுக்கும் நான் வேலை பார்க்கும் லண்டன் ஆஸ்பத்திரியில் தற்காலிகமான - லோக்கம் - வேலை ஒன்று பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறேன். இன்னும் இரண்டு வாரங்களில் இலண்டன் வருவதற்காக 'பிரிட்டிஷ் ஏயர்வேய்ஸ்' ஃபிளைட்டில் டிக்கெட் எல்லாம் வாங்கியாயிற்று.

இந்நேரம் பார்த்து நாட்டில் இனத்துவேஷம் பூதாகாரமாக வெடித்திருக்கிறது. சிங்கள அரசியல் வாதிகளும், பௌத்த மத குருமார்களும் இனக் குரோத இன விரோத உணர்வுகளைத் தூண்டி வருகிறார்கள். பௌத்த குருமார்களே காதையர்களை ஏவிவிட்டு இனக்கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு போன்ற

கொடுமைகளுக்குத் தமிழர்களை ஆளாக்கி வருகிறார்கள். 'புத்தம் சரணம் கச்சாமி' என்ற பகவான் புத்தரின் போதனைகள் இந்நாட்டில் 'ரத்தம் சரணம் கச்சாமி' யாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதுவே என் கதை என்றேன்.

3

மௌனமாக எனது கதையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த திருமதி ரீட்டா ரொபின்ஸன் சொன்னார் :

“இந்நாட்டில் தமிழர்கள் படும் அவலங்களை நான் அறிவேன்; இதற்காக என்ன செய்ய இருக்கிறீர்கள்?”

“பண ஆசையால் சொந்த நாட்டை விட்டு ஓடி வந்த எனக்குத் தாய்நாட்டில் தமிழர் படும் துன்பங்களுக்கு வழி சொல்ல என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது, மேடம்?”

“எத்தனையோ செய்யலாம் ஸன்; உங்களைப் போன்ற படித்த இளைஞர்களால்தான் உங்கள் சமூகம் படும் துயரங்களையும் துன்பங்களையும், இடர்களையும், இன்னல்களையும், வெளி நாடுகளில் பேசியும் எழுதியும், உலக ரீதியிலான ஒரு விழிப்புணர்ச்சியைக் கொண்டுவர முடியும்.”

“எங்கள் அரசியல் தலைவர்கள் செய்த தவறு, பிரிட்டன் எங்களுக்குச் சுதந்திரம் - சுயராச்சிய உரிமை வழங்கிய சமயம், ஜின்னா பாகிஸ்தானைப் பிரித்துத் தரச்சொல்லிக் கேட்டது போல், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தனி நாடாகப் பிரித்துப் பெற்றிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால் இன்று இந்த நிலைமை வந்திருக்காது.

உங்களுக்குத் தெரியுமே மேடம்,

16ஆம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கேயர் இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றிய போது இலங்கையில் மூன்று இராச்சியங்கள் இருந்தன - கோட்டை அரசு, கண்டி அரசு, யாழ்ப்பாண அரசு. அரைவாசி இலங்கையே யாழ்ப்பாண அரசின் கீழ் இருந்தது. இலகுவான நிர்வாகத்திற்காகவே போர்த்துக்கேயரும், அவர்களைத் தொடர்ந்த டச்சுக்காரரும், பிரிட்டனும் இந்நாட்டை ஒன்று படுத்தினார்கள். சமயத்தாலும், மொழியாலும், பண்பாட்டாலும் வேறுபட்ட இரு இனங்கள் ஒன்றாக வாழ்வது இயலாத காரியம்.”

“ஏன் இயலாது என்று சொல்கிறாய்?”

“இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த பின் என்ன நடந்தது?

திட்டமிடப்பட்ட இனரீதியிலான அடக்குமுறை ஆரம்பமாகியது. பாரம்பரிய தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலே, சிங்கள மக்களின் குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சிங்களம் அரசு கரும மொழியாக ஆக்கப்பட்டது. தோட்டத்

தொழிலாளர்களாகிய தமிழர்களின் பிரஜா உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன. தரப்படுத்தல் என்ற போர்வையில் திறமையான தமிழ் மாணவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு, சாதாரண சிங்கள மாணவர்களுக்குப் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு வசதிகள் செய்யப்பட்டன. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாட்டின் அரசு கருமப் பணிகளில் தமிழ் மக்கள் இடம் கொடுக்கப்படாது ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டு, சொந்த மண்ணிலேயே இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாக்கப் பட்டார்கள்.”

“உங்கள் அரசியல் தலைவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள்?”

“இனமத வெறியர்களாகத் துவேஷம் பேசும் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களுடன் ஒத்துழைத்து நாம் வாழ முடியாது எனக்கண்ட தமிழ்த் தலைவர்கள் சமஷ்டி ஆட்சி கேட்டார்கள். பின்பு மாகாண சுயாட்சி கேட்டார்கள். பெரும்பான்மை பலம் கொண்ட சிங்கள அரசு எதற்குமே அசைந்து கொடுப்பதாக இல்லை.

மேடம்! இலங்கைத் தமிழர்களின் பிரச்சினை ஒரு இனத்தின் பிரம்மாண்டமான பாரம்பரிய பிரச்சினை - அவர்களின் வாழ்வுப் பிரச்சினை - இந்த நாட்டின் வம்சாவழிப் பிரச்சினை! வெறும் வார்த்தை ஜாலங்களாலோ, மேடைப் பேச்சுக்களாலோ மட்டும் தீர்வு காணக்கூடிய பிரச்சினை அல்ல.

மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து - இந்த நாட்டின் சமூக, கலாச்சார, பொருளாதார

வளர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் வித்திட்ட ஒரு பாரம்பரிய இனத்தை - இன்னொரு இனம் நசுக்க முற்படுவது சாதாரணமான பிரச்சினை அல்ல.”

“இந்தப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணும் வழி என்ன என்று சொல்கிறாய்?”

“மேடம்; எங்களுக்கு என்று ஒரு தனி நாடு இல்லாமல் நாங்கள் தன்மானத்துடன் வாழ முடியாது. எங்கள் பெண்களைப் பாதுகாக்க முடியாது. எங்கள் உடமைகளைக் காப்பாற்ற இயலாது. எங்கள் இனமே அழிந்து போகும்.”

“இன்றைய சிங்களத் தலைவர்கள் உங்களுக்குத் தனியாக நாட்டைப் பிரித்துத் தருவார்களா?”

“பரந்த மனப்பான்மையுடனும், மனிதாபிமானத்துடனும், உள்ளத் தூய்மையுடனும், தூரப் பார்வையுடனும் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகுபவர்களாக இருந்தால் தருவார்கள். குறுகிய மனப்பாங்குடன் எங்களுக்குரிய நாட்டை, எங்களுக்குத் தர மற்ப்பார்களேயானால் அகிம்சை வழியிலோ அல்லது ஆயுதம் தாங்கியோ எங்கள் தாய் மண்ணின் விடுதலைக்காகப் போராடுவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.”

“இப்படியானதொரு போராட்டத்தை நடத்தக்கூடிய போராளிகளோ, வழி காட்டக்கூடிய தலைவர்களோ உங்களிடம் உண்டா? இப்படி ஒரு போராட்டம் வெற்றி பெறுமா?”

“ஒரு இனம் என்றுமே நசுக்கப்பட்ட இனமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையைக் கடந்துவிட்டால் - ‘செய் அல்லது செத்து மடி’ என்ற நிலைமையில் - நிச்சயம் ஒரு போராளிகள் கூட்டம் நம்மிடையே பெயர்த்தெழவே செய்யும்! உலக சரித்திரத்தில் இதை நாம் திரும்பத் திரும்பச் சந்திக்கிறோம்.

மகாத்மா காந்தியடிகள் ஒரு தடவை சொன்னார்: “காலங்கள் கடக்கலாம் - தலைமுறைகள் மாறலாம் - பல தசாப்தங்கள், ஏன் நூற்றாண்டுகள் கூடச் செல்லலாம். ஆனால் சத்தியத்தையும், நியாயத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட சுதந்திரப் போராட்டங்கள் இறுதியில் வெற்றிபெற்றே தீரும்!”

4

நூரின் சொன்னவற்றையெல்லாம் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திருமதி ரொபின்ஸன் என்னைப் பார்த்துக்கேட்டார்.

“கொழும்பில் பண்டார நாயக்கா விமான நிலையத்தில் உன்னை வரவேற்க யார் வருகிறார்கள்?”

“ஒருத்தருமில்லை மேடம். கொழும்பில் சில தூரத்து உறவினர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்கெல்லாம் என்ன ஆயிற்றோ தெரியாது. ஒருவரையுமே தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை.”

“என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?”

“ஒரு டாக்ஸியைப் பிடித்துக்கொண்டு தெஹிவளைக்குப் போய்ப் பார்க்கலாமென்றிருக்கிறேன்.”

“ஸன்! கொழும்பில் என்ன நடக்கிறது தெரியுமா? தமிழர் என்று கண்டால் உயிருடனே கொளுத்தி விடுகிறார்கள். உனக்கும் அப்படி ஏதாவது நடக்காது என்பது என்ன நிச்சயம்?”

“என்ன செய்வது மேடம். ரிஸ்க் எடுத்துப் போகவேண்டியது தான்.”

“டோன்ட் பி ஸில்லி. நீ என்னோடு எனது வீட்டிற்கு வருகிறாய். அப்புறம் நான் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு தெஹிவளைக்குப் போகிறேன்.”

அந்த அம்மையாரை வியப்புடன் பார்த்தேன். முன்பின் தெரியாத ஆங்கிலேயப் பெண். அவரைச் சந்தித்து சில மணி நேரங்கள்தான் ஆகியிருந்தன. கறுப்பர்களை - ஆசியாக்காரர்களை - வெறுப்புடன் பார்க்கும் எத்தனையோ ஆங்கிலேயர்களை இந்த இரு ஆண்டுகளில் கண்டிருக்கிறேன். முன்னால் போகவிட்டுப் பின்னால் இருந்து “பாக்கி, பாக்கி” எனக் கூப்பிடும் பேர்வழிகள் கொண்ட பூமியிலிருந்து இப்படியும் ஒரு பெண்ணா?

“சிவா; உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. இப்பயங்கரமான சூழ்நிலையில் உனது உயிரைத் திரணமாக மதித்து, இன்னொரு ஜீவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக நீ மேற்கொள்ளும் இந்தப் பிரயாணத்திற்கு அடிப்படை

உனக்கு அவள் மேலுள்ள ஆழமான அன்புதான். அந்த அன்பு உனக்கு ஓர் அசாத்தியமான துணிச்சலையும், உறுதியையும் கொடுத்திருக்கிறது.

எனக்கும் உனது வயதில் ஒரு மகன் இருந்தான். கேஸி என்று பெயர் - கேஸி ரொபின்ஸன். எங்களுக்கு ஒரே மகன். சென்ற ஆண்டு அவனது இருபத்தாறாவது வயதில் கான்ஸர் நோய் கண்டு இறந்து போனான்.”

“ஐ ஆம் ஸாரி டு ஹியர் திஸ்.”

“உனது பேச்சும் நடத்தையும் அவனையே ஞாபகப்படுத்துகின்றன. நீ என்னுடனேயே வரப்போகிறாய்” என வற்புறுத்தினார்.

அந்த ஆங்கிலப் பெண்மணி காட்டிய அன்பைக் கண்டு நெகிழ்ந்தேன்.

5

விமானம் கொழும்பை அடைந்தபோது அதிகாலை. பண்டார நாயக்கா விமான நிலையத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் சீருடை தரித்த, துப்பாக்கி தாங்கிய இராணுவ வீரர்கள் அணி அணியாக நின்றார்கள். வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் பயணிகள் வெகு குறைவாகவே இருந்தார்கள். எப்போதும் திருவிழாக் கூட்டம்போல் மக்கள் நிரம்பி வழியும் விமான நிலையம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

என்னிடம் லக்கேஜ் என்று பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. சில உடுப்புக்கள் கொண்ட சிறியதொரு 'சூட்கேஸ்' மட்டுந்தான். வெளியே வந்ததும் திருமதி ரொபின்ஸன் தனது கணவருக்கு என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

எனது நிலைமையைச் சொல்லி தங்களோடு சில நாட்கள் நான் தங்கியிருக்குப் போகிறேன் என்பதையும் தெரிவித்தார். மிஸ்டர் ரொபின்ஸன் மௌனமாகத் தலையாட்டினார்.

கொழும்பு வீதிகளில்லாம் பொலிஸ், இராணுவ நடமாட்டம் அதிகரித்திருந்தது. நாங்கள் சென்றது பிரிட்டிஷ் தூதரகப் பெயர்ப் பலகை பதித்திருந்த கார் ஆதலால், வழியில் எந்தவிதத் தடங்கலும் இல்லாமல் கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள அவர்களின் இல்லத்தை அடைந்தோம்.

எனக்காக அவர்கள் வீட்டில் ஒரு அறையையே ஒதுக்கித் தந்திருந்தார்கள்.

குளித்து, உடைமாற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டோம். என்னுடன் மிஸ்டர் ரொபின்ஸன், மிஸிஸ் ரொபின்ஸன் இருவருமே வந்தார்கள். மிஸ்டர் ரொபின்ஸன் காரோட்டிக்கொண்டு வந்தார். வழியெல்லாம் இராணுவமும் பொலிஸுமாக இருந்தது.

காலி வீதியில் பம்பலப்பிட்டி, வெள்ளவத்தை ஆகிய இடங்களில் ஏராளமான வீடுகளும், கடைகளும் எரிந்து கருகிப் போயிருந்தன.

“இவை யாவும் தமிழ் மக்களின் வீடுகள், வியாபார நிலையங்கள். இவற்றைக் காதையர்கள் எரித்த சமயம் இந்த ஆமியும், பொலிஸ்ஸும் எங்கே போயிருந்தார்களோ தெரியாது. இப்போது எரிந்த சாம்பலுக்குக் காவலாக இருக்கிறார்கள்” என்றார் மிஸ்டர் ரொபின்ஸன்.

தெஹிவளையை அடைந்தபோது எனது இதயமே நின்று போய்விட்டது. ‘பிருந்தாவனம்’ இருந்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினேன். அழகிய அந்த வீடு - நந்தகோபன் நர்த்தனமாடிய அந்த இல்லம் - எரிந்து கருகிச் சாம்பலாகக் கிடந்தது.

வீட்டின் முன் காரை நிறுத்தினார் ரொபின்ஸன், நாங்கள் மூவரும் கீழே இறங்கினோம். எனக்குப் பேச்சே வரவில்லை. விழி நீர் வெந்நீராக வழிந்தோடியது.

பிருந்தாவனத்திற்கு அடுத்ததாக இந்த வீட்டை நோக்கி நடந்தார் திருமதி ரொபின்ஸன். நாங்கள் இருவரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தோம். வீட்டின் முன்பிருந்த காலிங் பெல்லை அழுத்தினார்.

நடுத்தர வயதுள்ள ஒரு சிங்கள மனிதர் வந்து கதவைத் திறந்தார்.

“நாங்கள் மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிஸ் ரொபின்ஸன். இங்கே பிரிட்டிஷ் எம்பஸியில் வேலை பார்க்கிறோம். எங்களோடு வந்திருப்பவர் இன்று லண்டனிலிருந்து வந்திருக்கும் டாக்டர் பாஸ்கர். பக்கத்து வீட்டு துரை சிங்கம் குடும்பத்திற்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியுமா?”

“உள்ளே வாருங்கள்” என்று அழைத்தார் அந்த மனிதர். எங்கள் எல்லோருக்கும் இருக்கைகள் தந்தார். “உங்களுக்குக் குடிக்க ஏதாவது தருவிக்கட்டுமா?” எனக் கேட்டார்.

“எனது பெயர் அந்தனி பெர்ணாந்தோ. நானும் எனது மனைவியும் மூன்று பிள்ளைகளும் இங்கே வசிக்கிறோம். சென்ற 16 ஆண்டுகளாக துரைசிங்கம் குடும்பத்தினரை எனக்குத் தெரியும். அருமையான ஆட்கள்.”

“சென்ற வெள்ளிக்கு முந்தின வெள்ளிக்கிழமை. அச்சமயம் நான் வீட்டில் இல்லை; புத்தளத்திலுள்ள எனது பெற்றோரிடம் சென்றிருந்தேன். இரவு ஒரு மணிக்கு வீட்டைச் சூழ்ந்து கொண்ட காதையர்கள் தீ வைத்துக் கொளுத்தினார்கள். கத்திகளோடும் கம்புகளோடும் வீட்டைச் சுற்றிவர நின்றார்கள். அந்த நெருப்பில் துரைசிங்கமும், அவரது மனைவியும் வீட்டிற்குள்ளேயே எரிந்து இறந்து போனார்கள். மூத்த மகள் ராதா பலத்த எரிகாயங்களுடன் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறாள்.

நெருப்பைக் கண்டவுடனேயே எனது பிள்ளைகள் பொலிஸுக்குப் போன் செய்திருக்கிறார்கள். பொலிஸ் வந்து சேர இரண்டு மணித்தியாலங்கள் ஆகியிருக்கிறது. அதற்குள் எல்லாம் முடிந்து போயிற்று.”

பெர்ணாந்தோவின் விழிகளில் நீர் கசிந்தது.

“துரைசிங்கத்தின் இரண்டாம் மகளுக்கென்ன நடந்தது?”

“அன்று இரவு ஒரு பார்ட்டிக்குப் போயிருந்ததால் அவள் உயிர் தப்பினாள். இப்போது எங்களோடுதான் இருக்கிறாள். என்ன துர் அதிர்ஷ்டம். அவர்கள் வாழ்வு இப்படியாயிற்றே!”

உண்மையிலேயே உருகி அழுதார் பெர்ணாந்தோ.

பெர்ணாந்தோ போன்ற சிங்கள மக்களும் இந்த மண்ணிலே தான் வாழ்கிறார்கள்.

6

கொழும்பு ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி.

முப்பத்திரண்டாம் வாட். எரிகாயம் பட்ட நோயாளர்கள் பகுதி. பர்ன்ஸ் யூனிட் (Burns unit). பதினொராம் இலக்கமிடப்பட்ட கட்டிலில் அவள் கிடந்தாள்.

கண்களையும், வாயையும் தவிர - தலையிலிருந்து கால்வரை அவளது உடலெங்கும் பான்டேஜ் கட்டப்பட்டிருந்தது. கட்டிலுக்கருகிலிருந்த கம்பத்திலிருந்து குழாய் வழியாக இரத்த - பிளாஸ்மா அவளது நாளங்களுக்குள் செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எனது இதயத்தின் துடிப்பை, உடலின் உயிரை, ஆன்மாவின் ஒளியை இந்த நிலைமையில் காண்பேன் எனக் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை. கண்ணீர் பெருக்குவதைத் தவிர என்னால் என்ன செய்யமுடியும்?

அவளது கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டேன்.

அவளது நினைவுகள் தெளிவாகவே இருந்தன.

“வந்துவிட்டீர்களா பாஸ்கர் -

நீங்கள் கட்டாயம் வருவீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்.

சென்ற ஏழு ஆண்டுகளாக -

நான் மெடிக்கல் கல்லூரியில் அடியெடுத்து வைத்த நாள் முதலாக-

இரவும் பகலும் நான் உங்கள் நினைவுகளுடனே வாழ்ந்தேன்.

இன்றும் உங்கள் நினைவுகளுடனேயே இருக்கிறேன்.

உங்கள் நினைவுகளுடனேயே இறந்து போகப்போகிறேன்.

என் உடல்தான் இறந்துபடுமே தவிர, என் உயிர் உங்களையே என்றும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்.”

“நீ சாகமாட்டாய் ராதா.”

“நிச்சயமாக உன் நெஞ்சிலிருந்து நான் சாகமாட்டேன் பாஸ்கர்.

ஆனால் என் உடல் செத்து விடும்.

எனது உடலில் 90 சதவிகிதம் ‘தேட் டிகிரி’ பர்ன்ஸ். எரிந்துபோன உடலிலிருந்து பிளாஸ்மா கசிந்து

கொண்டேயிருக்கிறது. ஊசி மூலம் பிளாஸ்மாவை ஏற்றி என்னை உயிருடன் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த மாதிரி எரிவிலிருந்து எவரும் மீளமாட்டார்கள் என்பது எனக்கும் தெரியும்; உனக்கும் தெரியும்.

“பாஸ்கர், நான் இறப்பதற்கு முன்னர் இன்னுமொரு உதவி கேட்கிறேன். செய்வீர்களா?”

“என்ன ராதா. நீ கேட்டு எதை நான் இதுவரை மறுத்தேன்?”

“இந்தக் கோரிக்கையையும் நீங்கள் மறுக்க மாட்டீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

இதோ நிற்கிறாளே என் தங்கை வஸந்தி, என்னைவிட இரண்டு வயதுதான் குறைந்தவள். இன்று அவள் அனாதையாக, ஆதரவின்றி இருக்கிறாள்.

அவளுக்கு ஒரு வாழ்வு கொடுங்கள் பாஸ்கர்.

எனக்குப் பதிலாக அவளை உங்கள் மனைவியாக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

எரிந்துபோன எங்கள் வீட்டில் இரும்புப் பெட்டி தப்பியிருக்கிறது. அதிலிருந்த நகைகளும் பணமும் வஸந்திக்குத்தான். எனது பாஸ்போட், விஸா, பிளேன் டிக்கெட் எல்லாமே அதிலிருந்த படியால் தப்பியிருக்கின்றன. வசந்தியும் பார்ப்பதற்கு என்னைப் போலவே இருப்பாள். எனது பாஸ்போட்டிலேயே அவளை அழைத்துப் போங்கள்.

இக்கரங்களை உங்கள் கால்களாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை என் கண்ணீரால் அர்ச்சிக்கிறேன்!

பாஸ்கர், தெய்வத்தை நான் கண்ணால் கண்டதில்லை. அப்படி ஒரு தெய்வம் இருக்குமானால், அது உங்கள் உருவத்தில் தான் இருக்கமுடியும்!”

ரீதாவின் கரங்களைப் பற்றிய வண்ணம் மூன்று நாட்கள் இரவு பகலாக அக்கட்டிலிலே உட்கார்ந்தேன். அவளது கால்களைப் பிடித்த வண்ணம் வஸந்தி இருந்தாள்.

நான் அவளைக்கண்ட மூன்றாம் நாள் ராதா காலமானாள்.

அவளது உடல் கணத்தை மயானத்தில் இரண்டாந் தடவை தீயுடன் சங்கமமானது.

இந்தப் பிறவியில் அவளை எப்படி என்னால் மறக்கமுடியும்? எனது நெஞ்சத்திலும் நினைவுகளிலும் அவள் என்றும் இருப்பாள்!

7

கொழும்பு பண்டார நாயக்கா விமான நிலையத்தில் மிஸ்டர் ரொபின்ஸனும், மிஸிஸ் ரொபின்ஸனும் வந்து எங்களைக் கட்டித் தழுவி வழியனுப்பி வைத்தார்கள். இவர்களோடு திரு பெர்ணாந்தோவும் வந்திருந்தார்.

எங்கள் வாழ்வில் மறக்கமுடியாத மனிதர்கள், இவர்களின் உதவியில்லாமல் இச்சமயத்தில் நான் கொழும்புக்கு வந்து திரும்பியிருப்பது சாத்தியமாகி இருக்குமோ என்னவோ?

எங்கள் பாஸ்போட்டுக்களை அந்த அதிகாரி சரி பார்த்தார்.

“சிவ பாஸ்கர், ராதா துரைசிங்கம்”

புகைப்படங்கள், விஸா எல்லாம் சரியாகவே இருந்தன.

“ஹாவ் ஏ ஸேஃப் டிரிப்” எனச்சொல்லி அவற்றைத் திருப்பித் தந்தார்.

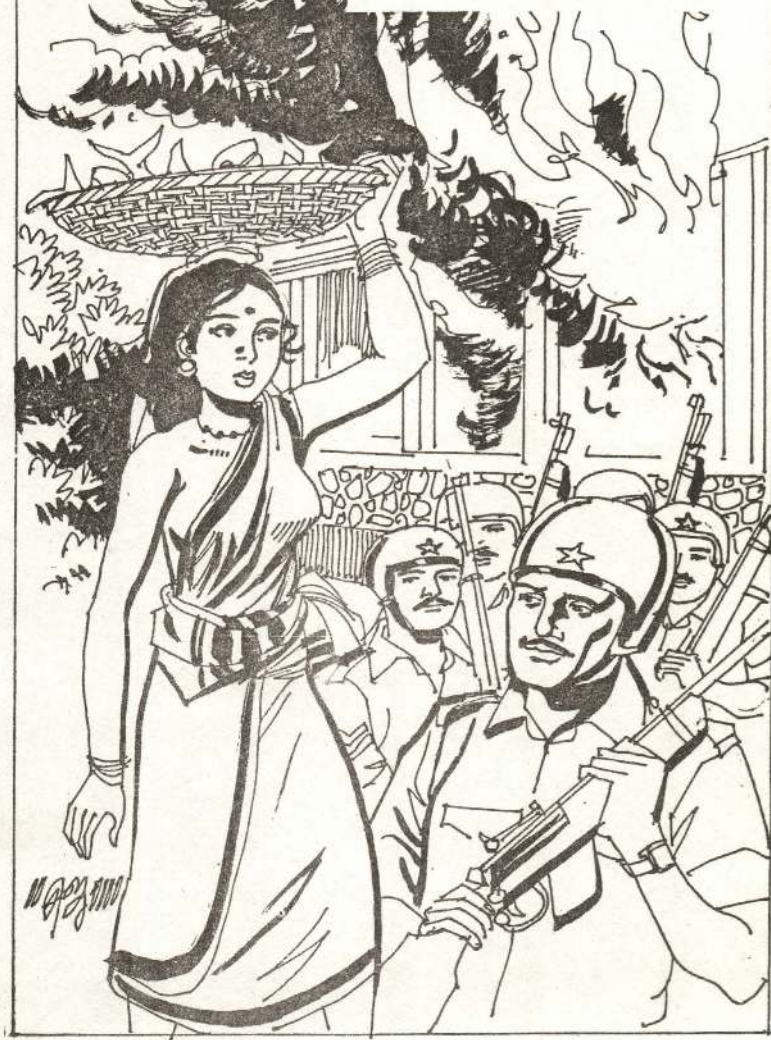
பிரிட்டிஷ் எயர்வேய்ஸ் விமானம் ரன்வேயில் ஓடிக்கிளம்பி லண்டனை நோக்கிப் பறந்தது.

“பக்தி என்பது தூய்மையான ஒரு அன்புதான்;
இது தெய்வத்தின்மீது ஏற்படலாம்;
பரிசுத்த மகான்கள் மீது ஏற்படலாம்;
பண்பினால் உயர்ந்த மனிதர்கள் மீதும் ஏற்படலாம்.”

- வி.ஸ. கரண்டேகர்

ஓ! தெரெஸா
என்ன செய்துவிட்டாள்?

1

விடிந்தும் விடியாத கருக்கிருட்டு நேரம் கனவிலிருந்து விழித்தெழுந்த அப்பாசிக் கிழவன் தலையணைக்குக் கீழே கையைவிட்டு, தீப்பெட்டியை எடுத்துக் கிழித்து, குப்பி விளக்கைக் கொளுத்தினான். படுத்திருந்த பாயைச் சுருட்டி எடுத்து அக்கீற்றுக் குடிசையின் ஒரு மூலையில் சாத்திவிட்டு, குடிசையின் வாசலுக்கு வந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.

கடற்கரைக் கிராமமான மயிலிட்டியில் வாழும் நூற்றுக்கணக்கான மீனவர்களில் அவனும் ஒருவன். வயது அறுபத்தைந்து அல்லது எழுபது இருக்கலாம்; சரியாகச் சொல்ல முடியாது. காலம் முழுவதும் கடுமையான உடல் உழைப்பினால் உரமேறிய தேகம். முதுகில் கூன்விழாத, நேராக நிமிர்ந்த ஆகிருதி. தலை மயிர் மேலே உதிர்ந்து போய்க் கரையோரங்களில் நரை விழுந்திருந்தது.

ஒரு காலத்தில் அவனது மகள் அவனை 'அப்பச்சி', 'அப்பச்சி' என்று கூப்பிட ஆரம்பித்து - பின்னர் ஊரிலுள்ளவர்களெல்லாம் அவனை 'அப்பச்சி' என அழைத்து - காலகதியில் அவனை இன்றைய தலைமுறையினர் 'அப்பாசி'யென்றும், 'அப்பாசிக் கிழவன்' என்றும் அழைக்கலானார்கள்.

குடிசையைச் சுற்றிலும் நெடிதுயர்ந்து வளர்ந்திருந்த தென்னை மரங்களினூடே மேலே நோக்கினான். நிர்மலமாக இருந்த நீல வானத்தில் விண்மீன்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. மெல்லிய வாடைக்காற்றில் தென்னோலைகள் சலசலத்தன. சில்வண்டுகளின் ரீங்காரம் இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. சற்றுத் தூரத்தே இருந்த கடலை நோக்கினான். அலைகள் குறைவாக, அமைதியாக இருந்தது கடல்.

வெளியே போய் காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு, கிணற்றடிக்குப் போய் தாம்புக் கயிற்றை விட்டு கிணற்றிலிருந்து நீரை மொந்து குளித்தான். சில்லெனக் குளிர்ந்த நீர் உடலில் பட்டதும் புதிய தெம்பு பரவியது. உடலைத் துவட்டிவிட்டு திரும்பவும் குடிசைக்குள்ளே துழைந்தான்.

ஏறக்குறையை ஐந்து மீட்டர் சதுரமான சிறிய குடிசை. ஒரே ஒரு அறைதான். இடுப்பளவு உயரத்திற்கு மண்ணினால் குழைத்துக்கட்டிய சுற்றுச்சுவர். ஒரு வாசல். சுற்றுச்சுவருக்கு மேலே தென்னை ஓலைகளால் செய்யப்பட்ட தட்டிகள் கூரைவரை சென்றன. பனை மரச் சட்டங்களாலான கூரைப்பாச்சிகள். மேலே - பின்னிய தென்னோலைக் கீற்றுக்களால் வேய்ந்த கூரை.

குடிசைக்குள்ளே ஒரு பக்கத் தட்டியிலிருந்து எதிர்ப்பக்கத் தட்டிவரை நீண்ட பலகைகளாலான பரண், கூரையிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. பரணின் மேல் ஒரு தகர டிரங்குப் பெட்டி; சில காகிதப் பெட்டிகள்.

குடிசையின் ஒரு மூலையில் சிறிய அடுப்பு. அதன் அருகே கவிழ்த்திருந்த சில பானை சட்டிகள். கருமை படர்ந்த பழையதொரு இரும்புக்கேற்றில். இன்னொரு மூலையில் பனை ஓலையால் செய்யப்பட்ட சில கடகங்கள். அவற்றில் ஒன்றில் ஓர் அரிசிப்பை. மற்றவற்றில் மரவள்ளிக்கிழங்கு, தேங்காய், தேயிலை, சீனி, உப்பு, புளி, மிளகாய் போன்ற பொருட்கள். சில கோணிப்பைகள், சாடிகள், போத்தல்கள். மூன்றாவது மூலையில் கூரை வளையில் கட்டப்பட்டுத் தொங்கும் உறி. அந்த உறியில் உள்ள பானைகளில், நேற்றைய தினம் சமைத்த பழைய சோறும், தயிரும் இருக்கின்றன.

இந்த உலகில் அப்பாசிக் கிழவனின் உடமைகள் இவ்வளவுதான். அவனது அன்றாட வாழ்க்கைக்கு இவை போதுமானவை. இதற்கு மேல் வேறு பொருட்களுக்கு அவன் ஆசைப்படவில்லை.

கடலில் மீன் இருக்கும் வரைக்கும், அவனது கரங்களில் வலு இருக்கும் வரைக்கும், அவனுக்குக் கவலை இல்லை. கவலை இல்லை?

ஃ ஃ ஃ

முன்பு ஒரு காலத்தில் அவனுக்கும் மனைவி, மகள், பேரப்பிள்ளை என்று ஒரு குடும்பமே இருந்தது.

இன்றோ -

எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்ட தனிமரம் அவன்.

உலகத்திலே மனிதர்களாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும், அவர்களிடமுள்ள விலை மதிக்க முடியாத உடமை அவர்களுடைய உயிர்தான், இந்த உயிரை வாழவைத்துக்கொள்ள எவ்வளவு இடர்களையும், இன்னல்களையும், துன்பங்களையும், துயரங்களையும் நாம் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது!

ஒரு புறமிருந்த ஓலைத் தட்டியில், சிறு பிள்ளை யேசுவைத் தனது திருக்கரங்களில் ஏந்திய மேரிமாதாவின் படம்.

மெழுகு வர்த்தியை ஏற்றி, கண்களை மூடிக்கொண்டு, அன்னை மேரியை மனக்கண்களில் வருவித்து வணங்கியபோது அவன் கண்டது -

அன்னை மேரியையல்ல!

தனது ஒரே மகள் ரோசாவை ஆரத்தமுவிய வண்ணம் நிற்கும் -

அவனது அருமை மகள் தெரெஸாவைத் தான்!

கடந்த கால நினைவுகள், நிழற்படங்களாக அக்கிழுவன் மனத்தில் நீண்டு விரிந்தன.

2

“அம்மா, மீனு கொண்டந்திருக்கேன் மீனு! மீனு வாங்கலையோ மீனு!”

பனை ஓலையால் பின்னப்பட்ட பெரிய கடகத்தைத் தலையிலிருந்து இறக்கி சிமெண்டு போட்ட மண்டபத்தரையில் வைத்தாள் தெரெசு.

“என்ன தெரெசம்மா, இண்டைக்கு என்ன மீன்?”

“திருக்கை, திரளி, கெண்டை, கெழுத்தி, பாரை, சுறா, இறால், கணவாய், நண்டு எல்லாமே இருக்கம்மா.”

பலாலி வீதியும், மயிலிட்டி றோட்டும் சந்திக்கும் முச்சந்தியில், வீதிக்கரையில் அமைந்திருந்த சந்தை மண்டபத்தில் தெரெசம்மாவின் அன்றைய மீன் வியாபாரம் ஆரம்பமானது.

தெரெஸாவுக்கு நாற்பது வயதிருக்கும். கருகருவென்று வளர்ந்த சுருட்டை மயிர். சற்று கறுப்பு நிறமானாலும் வசீகரமான முகம்; ஒளி உமிழும் கூர்மையான கண்கள். வாளிப்பான உடற்கட்டு. மேலே ஜாக்கெட் ஏதும் அணியாமல் மீனவர்கள் வழக்கப்படி சேலையைத் தாவணியாகப் போட்டு இடையில் குறுக்குக் கட்டாகக் கட்டியிருந்தாள்.

தனது இயல்பான சினேக பூர்வமான சுபாவத்தினாலும், மற்றைய மீன்காரிகளைப் போலல்லாது கௌரவமாக மனிதர்களை அழைக்கும் பண்பினாலும், பேசும் தரமான வார்த்தைகளாலும் அதிகமான வாடிக்கையாளர்களைக் கொண்டிருந்தாள் தெரெஸா.

அவளது மீன் வியாபாரத்தில் கிடைக்கும் வருமானத்தைக்கொண்டு - தெரெஸா, அவளது பதினைந்து

வயதான மகள் ரோசா, அவளது வயதான தகப்பன் 'அப்பச்சி', அப்பச்சிக்கு உதவியாக இருக்கும் அனாதைப் பொடியன் பீத்தர் - ஆகிய நான்கு பேர்கள் வாழவேண்டிய நிலைமை.

அவள் இந்தத் தொழிலை, வாழ்வின் அத்தியாவசிய தேவையாக - தனது தகப்பனுக்கும், மகளுக்கும் செய்யவேண்டிய கடமையாக - அனாதைப் பையன் பீத்தருக்குச் செய்யவேண்டிய சேவையாகச் செய்து வருகிறாள்.

17 ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிய போத்துக்கேயர், அக்குடா நாட்டின் கரையோரமாக இருந்த கிராமங்களில் வாழ்ந்து வந்த - மீன்பிடித்தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த மக்களை - வெகு சுலபமாகக் கத்தோலிக்க சமயத்துக்கு மதம் மாற்றினார்கள். அது மட்டுமல்ல, மத மாற்றத்தோடு கத்தோலிக்கப் பெயர்களையும் வழங்கினார்கள். அவ்வாறு மதம் மாறிய கத்தோலிக்க மீனவர்கள் வாழும் கரையோரக் கிராமங்களில் மயிலிட்டியும் ஒன்று. இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்த இந்துமத வேளாளர்களும், விவசாயிகளும், கத்தோலிக்க மீனவர்களும் பல்லாண்டுகாலமாக சுமுகமாக உறவுடன் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். மதம் மாறிய கத்தோலிக்கர்கள் தாம் பாரம்பரியமாகக் கொண்டாடி வந்த தைப்பொங்கல், சித்திரை வருஷப் பிறப்பு, தீபாவளி ஆகிய இந்து மதப் பண்டிகைகளைத் தொடர்ந்து கொண்டாடி வந்தார்கள்.

அவளது கணவன் சூசை தொழில் பார்த்து வந்த காலத்தில் தெரெஸா வீட்டை விட்டு வெளியே வருவதில்லை. இயந்திர வள்ளத்தைக்கொண்டு சூசை மீன்

பிடித்த நாட்களில் - கடற்கரையில் வைத்தே மீன்களெல்லாவற்றையும் முதலாளிமார்களுக்கு மொத்தமாக விற்றுவிடுவான். அவையெல்லாம் அவளது வாழ்க்கையின் இன்பகரமான காலங்கள். மீன் விற்ற வருமானத்தில் குருவிபோலச் சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்து, சிறியதொரு கல்வீடு கட்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களது தாம்பத்ய இன்பத்தின் விளைவாக வந்த பிள்ளை ரோசம்மா.

இன்பமான அவளது வாழ்க்கைக்கு மட்டுமல்ல - அந்த ஊரின் வாழ்க்கைக்கு - அந்த நாட்டின் வாழ்க்கைக்கு - யாழ்ப்பாணம் என்ற ஜீவ பூமியின் வாழ்க்கைக்கு - முற்றுப்புள்ளி வைப்பது போலச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றன.

1987 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம். இருபத்தாறாம் திகதி. அந்த நாளை அவன் எப்படி மறக்கமுடியும்? அன்று தான் அவள் விதவையான நாள்.

வழக்கம் போலக் கடலில் மீன்பிடிக்க இயந்திர வள்ளத்தோடு போன கணவன் திரும்பி வருகையில் ஸ்ரீலங்கா கடற்படைப் படகுகள் அடித்த ஷெல்லடியில் பரலோகம் போய்விட்டான். அவனது உடலோ, உடைந்த வள்ளத் துண்டுகளோ தானும் கிடைக்கவில்லை.

தொடர்ந்து பல மாதங்கள் யாழ்ப்பாணம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. பெரிய பெரிய அவ்ரோ விமானங்களிலிருந்து எரியும் எண்ணெய்ப் பீப்பாய்களை ஓலை வேய்ந்த வீட்டுக் கூரைகளின் மேல் போட்டார்கள். குண்டு வீச்சு விமானங்கள் இடைவிடாது குண்டு மாரி பொழிந்த வண்ணம் இருந்தன. ஹெலி காப்டர்கள்

தாழப்பறந்து மெஷின் துப்பாக்கியால் கண்ட கண்டபடி சுட்டுத் தள்ளின. கடலிலிருந்து நேவிப் படகுகள் இரவும் பகலும் இடைவிடாது ஷெல் அடித்தன.

எரிந்த வீடுகளோடு எரிந்த மனிதர்கள்! விழுந்த வீடுகளோடு நொறுங்கிப் போன உடல்கள்! ஷெல்லடி பட்டுத்துண்டு துண்டாகப் போனவர்கள்! குண்டடி பட்டுக் கைகாலை இழந்தவர்கள்!

உலகத்தில் எத்தனை நாடுகளில், தங்கள் சொந்த மக்களையும், மண்ணையும் ஆட்சி செய்யும் அரசாங்கமே இப்படி அழித்திருக்கிறது? இன அழிப்பு இட்லரோடு முடிந்துவிட்டது என்று சொல்வது எவ்வளவு அறியாமை!

மக்களை அழித்து, வீடுகளை எரித்து, மண்ணைக் கருக்கி, ஊரையே ஷெல்லடியிட்டு நொறுக்கிய பின் - சீருடை தரித்த ராணுவத்தினர் வீதிகளில் வலம் வந்தார்கள்.

ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டு எஞ்சிய மக்களை வீடுகளை விட்டு வெளியேற விடாது தடுத்து விட்டு, வீடுகளுக்குப் புகுந்து கொள்ளை, கொலை, கற்பழிப்பு - இப்படி எத்தனை எத்தனை கொடுமைகள்!

இந்த மண்ணில் தமிழனாகப் பிறந்தவனுக்கு நாட்டின் அரசு கொடுத்த பரிசு இது!

ஐகிவசம் இருந்த சில ரூபா நோட்டுக்களை எடுத்துக்கொண்டு, பன்னிரண்டு வயதான ரோசம்மாவைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு மாதா கோயிலுக்கு ஓடினாள் தெரெஸா.

அந்தப் பயங்கர நாட்களில் அவளைப் போல எத்தனையோ அகதிகளுக்கு அந்த மாதா கோயில் தஞ்சம் தந்தது.

3

இங்கிலாந்தில் 'ஸான்ட் ஹேஸ்ட்' இராணுவ பயிற்சிக் கூடத்தில் இரண்டு வருடங்கள் பிரத்தியேக பயிற்சி பெற்று மீண்டும் தன் நாடு திரும்பிய இராணுவ அதிகாரி பியசேன, முதல் முதலாக யாழ்ப்பாணத்தில் பலாலி இராணுவ முகாமுக்கு மேஜராக நியமனம் பெற்றான்.

மேஜர் பியசேனவுக்குத் திருமணமாகி ஒரு மாதம் தான் ஆகியிருந்தது. தனது புதிய மனைவியைக் கொழும்பில் விட்டுவிட்டு 'போர் முனை' எனக் கருதப்படும் பலாலிக்குப் போக அவனுக்கு விருப்பமில்லை. ஆனாலும் இந்தப் 'பறைத் தெமலா'க்களுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிப்பதற்கு இதை ஒரு சந்தர்ப்பமாக ஏற்றுக்கொண்டான்.

போர்க் கலைகளில் பயிற்சி தரும் நிலைக்களமாக இருந்த போதும் 'ஸான்ட் ஹேஸ்ட்' உயர்ந்த கோட்பாடுகள் கொண்ட கல்விக் கூடமாகவும் இருந்து வருகிறது. கட்டு திட்டங்களுக்கமைய நேர்மையான முறையில் போர் புரியும் பயிற்சி முறைகள் - தனக்குக் கீழ் பணிபுரியும் வீரர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக, தலைவனாக, தகப்பனாக நடக்கும் பொறுப்புணர்ச்சி-ஒரு அதிகாரியாகவும் அதே சமயம்

நேர்மை பிறழாத ஒரு மனிதனாகவும் (to be an officer and a gentleman) நடந்து கொள்ளவேண்டிய பண்பு - ஆகியன அங்கே வலியுறுத்தப்பட்டன. இக்கோட்பாடுகள் எவ்வளவு தூரம் பியசேனவின் இதயத்தில் பதிந்து அவனைப் பண்புள்ள ஒரு மனிதனாக ஆக்கின என்பது வேறு விஷயம்.

பலாலி இராணுவ முகாமுக்குத் தலைமை தாங்க வந்த பியசேனவுக்குப் படு 'போரா'க இருந்தது. பலாலி விமான நிலையத்துக்கருகில் இருந்த இராணுவ முகாமில் நேரந்தள்ளுவது சிரமமான காரியம். 'போர் முனை' என்று சொல்லி அனுப்பிவைத்தார்கள்; இங்கே போர் புரிய எதிரி என்று எவரையும் காணவில்லை. ★ கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் காய்ந்துபோன பொட்டல் வெளியாக இருந்த விமான நிலையத்தில் இராணுவ வீரர்களையும், இயந்திர வாகனங்களையும், விமானம் தங்கும் கொட்டகைகளையும், பீரங்கி பொருத்திய டாங்கிகளையும் தவிர வேறு மனிதர்களோ, மிருகங்களோ நடமாடுவதாக இல்லை.

எத்தனை நாளைக்கு வெறும் 'மென்டிஸ் ஸ்பெஷலை'க் குடித்துக்கொண்டு இருக்கமுடியும்? இரவு நேரங்களில் பாலுணர்ச்சி மேலிடும் சமயங்களில் மென்டிஸ்தான் கைகொடுக்கும். கொழும்பில் இருந்தாலாவது கொட்டாஞ்சேனைக்குச் சென்று நோட்டுக்களை விட்டெறிந்தால் 'குட்டி'களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இந்தப் பொட்டல் வெளியில் குட்டிகளுக்கு எங்கே போவது?

* இக்கதை எழுதிய காலத்தில் போர் எதுவும் நடைபெறவில்லை.

பலாலி முகாமில் பியசேனவுக்குப் பிடிக்காத மற்றொரு அம்சம் இந்த உணவு. அரிசிச் சோற்றையும், 'பொல்' சம்பலையும், பரிப்பையும், கருவாட்டுக் குழம்பையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டு எப்படிக் காலம் தள்ள முடியும்? அந்த முகாமுக்கு வெளியே நாட்டில் ஒரு வேளைக் கஞ்சிக்கே வழியில்லாமல் திண்டாடும் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் இருப்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் மனிதத்துவம் அவனது இராணுவச் சிந்தனைக்கு எட்டாத ஒன்று.

இங்கிலாந்தில் இருந்த காலங்களில் தினமும் 'மச்சர்ஸ்' விஸ்கி அடித்துவிட்டு கோழியோ, ஆடோ, மாடோ சாப்பிட்டு ருசி கண்ட நாவுக்கு இந்த வரட்டு உணவு எத்தனை நாளைக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும்.

தனக்குக் கீழ் வேலை பார்க்கும் இராணுவ வீரனான பீரிஸ்ஸை அழைத்து, ஊருக்குள் சென்று ஆடோ, கோழியோ கொண்டு வருமாறு கேட்டுக்கொண்டான் பியசேன.

“கஷ்டம் சார்! இந்த முகாமை அடுத்த ஊர்களான பலாலியிலோ, வசாவிளானிலோ, கட்டுவனிலோ இப்போது ஒரு மக்களும் குடியிருப்பதில்லை சார். இந்த ஊர்களெல்லாம் காடுபற்றிக் கிடக்கிறது. இருக்கும் ஓரிரு சனங்களும் அன்றாட உணவுக்கே கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த நிலையில் எப்படி ஆடும், கோழியும் கொண்டு வருவது?”

“சற்றுத் தூரச்சென்று பார்க்கவேண்டியது தானே?”

“வேண்டுமானால் மயிலிட்டி கடற்கரைக்குப் போனால் மீன் கிடைக்கும். இங்கிருந்து மூன்று கிலோமீட்டர் தூரம்தான் ஸார்” என்றான் பீரிஸ்.

“அப்படியானால் சரி; புறப்படு போவோம்.”

4

சீனிக்கிழமை. மத்தியான நேரம். அன்று அதிகாலை கட்டுமரத்தை எடுத்துக்கொண்டு கடலில் மீன் பிடிக்கப்போன அப்பாசிக் கிழவனும் பீத்தரும் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

இடுப்பளவு தண்ணீரில் வந்ததும் கீழே கடலில் இறங்கி கட்டுமரத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு கரைக்கு வந்து, இழுத்து மணல் கரையில் விட்டார்கள். கட்டு மரத்தில் நான்கு பெரிய கூடைகள் நிறைய அன்று அவர்கள் பிடித்த மீன்கள் இருந்தன.

இப்போதெல்லாம் இயந்திரப் படகுகளோ, விசை வள்ளங்களோ கடலில் மீன் பிடிக்க உபயோகிக்கக் கூடாது என அரசினரின் உத்தரவு. மேலும் கட்டுமரங்கள் கூட அரைகிலோ மீட்டர் தூரத்துக்கு அப்பால் போகக்கூடாது என்ற சட்டம். அப்படி ஏதாவது கட்டுமரங்கள் அந்த எல்லையைத் தாண்டினால் எந்தவித முன்னெச்சரிக்கையுமின்றி நேவிப் படகுகள் ஷெல் அடிப்பார்கள்.

சில காலம் கடலில் எவருமே மீன் பிடிக்கப் போகக்கூடாது என்ற தடை உத்தரவு அமுலில் இருந்தது. குணத்தில் தங்கமான ஒரு யாழ்ப்பாண உதவி அரசாங்க அதிகாரி எடுத்துக்கொண்ட பெரு முயற்சியால் கட்டுமரங்கள் மட்டும் மீன்பிடிக்க அனுமதிக்கப்பட்டன.

கையில் இரண்டு கூடைகளை எடுத்துக்கொண்டு, தனது மகள் தெரெஸாவின் குடிசையை நோக்கி மணலில் நடந்தான் அப்பாசி. மற்றும் இரண்டு கூடைகளுடன் நொண்டி, நொண்டி கிழவனைப் பின் தொடர்ந்தான் பீத்தர்.

பீத்தர் பிறவியிலேயே நொண்டியல்ல. இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிங்கள இராணுவத்தினர் கண் மண் தெரியாமல் கண்ணில் கண்ட தமிழர்களை எல்லாம் சுட்டுத்தள்ளிய நேரத்தில், குதிக்காலில் சூடு விழுந்து முடமானவன். உயிரே போயிருக்க வேண்டியது, நல்ல காலம் காலோடு போயிற்று. அவனது குடும்பத்தினர் யாவரும் 'கூண்டோடு கைலாயம்' போய்விட்டார்கள். அனாதையான பீத்தரை ஆதரிப்பது, இன்று அப்பாசியின் குடும்பம்.

மீன் கூடைகளைத் தரையில் வைத்து விட்டு, குடிசை வாசலருகே இருபுறமும் அமைந்திருந்த திண்ணைகளில் ஒன்றில் அமர்ந்தான் பீத்தர். குடிசைக்குள்ளிருந்து பெரியதொரு கடகத்தை வெளியே கொண்டு வந்த தெரெஸா, கூடைகளிலிருந்த மீன்களை அக்கடகத்தில் கொட்டினாள்.

“அப்பச்சி, சோறும் குழம்பும் காச்சி வைச்சிருக்கேன்; நீயும் பீத்தரும் சாப்பிட்டுவிட்டு, பீத்தரை

நான் திரும்பி வருமட்டும் ரோசாவோடை இருக்கச் சொல்லு. இந்தக் கடகத்திலை ஒரு கை பிடிச்சுத் தலையிலை வை; நான் சந்தைக்குப் போட்டு வாறேன்.”

“உன்னைப் பாக்க எவ்வளவு பாவமாய் இருக்கு; ராசாத்திபோல இருக்கவேண்டிய நீ, இப்படிக் கடகம் சுமந்து சந்தைக்குப் போகவேண்டியிருக்கே?”

கண் கலங்கினான் அப்பாசி.

“என்ன அப்பச்சி; எத்தனை வருசமா மின்சாரம் இல்லாம, மருந்து இல்லாம, சாப்பாடு இல்லாம இந்த மண்ணிலே வாழ்ந்திட்டோம். இப்ப என்ன குடி முழுகிப்போச்சு. கடலிலை மீன் இருக்கு மட்டும், கையிலை காசு வரும். கஷ்டங்கள் கூடக்கூட அதைத் தாங்கிக்கிற பெலனையும் மேரித்தாய் தந்திடுவா.”

கடகத்தைச் சுமந்து கொண்டு தெரெஸா போனாள்.

சோற்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டு அப்பாசி தனது குடிசைக்கு சற்று நேரம் தூங்கப்போனான்.

“டேய் பீத்தர்; தையிட்டி ரென்ட் - கூடார்க் கொட்டகையிலை ‘மூன்றாம் பிறை’ ஓடுது. பின்னேர ஷோ மட்டுந்தான்; போய்ப் பார்ப்போமோடா?”

“உனக்கு எப்பிடி ரோசா தெரியும்?”

“நேத்து ஸ்கூலாலை வரயிக்கை பார்த்தேன்; வெளியிலை போஸ்டர் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தாங்க - அம்மா வியாபாரம் முடிஞ்சு வர இருண்டிடும், அதுக்குள்ளை

போயிட்டு வந்திடலாம்; நாளைக்கு ஞாயிறு உனக்கு மீன்பிடி இல்லை தானேடா.”

பீத்தர் அவளைவிட நான்கு வயது மூத்தவன். அப்படியிருந்தும் ரோசா அவனை “டேய்” என்றே அழைப்பாள்.

குடிசைக்குள் இருந்த ஓலைத் தட்டியில் செருகி வைத்திருந்த, ரூபா நோட்டுக்கள் கொண்ட காகித உறையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள் ரோசா.

“இது நான் சேத்த என்ரை காசு; படத்துக்குப் போதும்.”

மான் குட்டி போலத்துள்ளி ஓடினாள் ரோசா. பதினைந்து வயதில் மதமதவென்று வளர்ந்திருந்தாள். செம்மீனைப் போலச் செக்கச் செவேலென்ற நிறம்; செவ்விளநீர் போன்ற முகம்; வண்டலிலே மின்னும் கிளிஞ்சல்கள் போன்ற கண்கள்.

குடிசையின் வாசல் தட்டியை இழுத்து மூடி, தும்புக் கயிற்றால் கட்டிவிட்டு, வெளியே ரோட்டுக்கு வந்து தையிட்டி கொட்டகையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

ரோட்டெல்லாம் குண்டும் குழியுமாகக் கிடந்தது. ரோட்டருகில் நின்ற பல தென்னை மரங்கள் கருகிப்போய் ஓலைகளாற்று நின்றிருந்தன.

“என்ன பசுமையாகப் பச்சைப் பசேல் என்றிருந்த ஊர்; குண்டு வீச்சிலையே கருகிப்போச்சு!” எண்ணத்தை வார்த்தைகளாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான் பீத்தர்.

“பீத்தர்?”

“என்ன ரோசா”

“நீ யாரையடா கல்யாணம் செய்யப் போறாய்?”

“என்னை யார் ரோசா கட்டப் போகினம்; எனக்குத்தான் கால் நொண்டியாச்சே!”

“கால் நொண்டியெண்டால் என்னடா, உன்ரை மனசு நொண்டியில்லையே; அது அசல் தங்கம்டா!”

“எனக்கு என்ன ரோசா; வயது பத்தொன்பது தானே ஆகுது, இதற்குள்ளை என்ன கல்யாணம் வேண்டியிருக்கு?”

“சரி போகுது; வயது வந்தாப் போலை என்னைக் கட்டேன்.”

“உன்னையா ரோசா, நீதான் நல்ல வடிவான பிள்ளையாச்சே; நடேஸ்வராக் கொலிச்சிலை இங்கிலீஷ் எல்லாம் படிக்கிறாய். நான் படிப்பே இல்லாத பட்டிக்காட்டுப் பொடியன். அதற்கு மேலை நொண்டி. மீன் பிடிக்கிறதைவிட வேறை ஒரு வேலையும் தெரியாது. உனக்கு நான் தோது வருமா?”

“நிச்சயமாடா பீத்தர். உன்னைப் போல ஒரு அருமையான பிள்ளை உலகத்திலை இல்லைடா. உன்னைத்தான் நான் கட்டிக்கப் போறேன்.”

“தெரெஸக்கா உன்னை எனக்குக் கட்டித்தர ஒம்படுவாளா?”

“அம்மா கிடக்கிறா; அவ மாட்டேனெண்டா நாங்கள் இரண்டு பேரும் எங்கேயேன் ஓடிப் போயிடுவோமடா.”

“சும்மா விசர்த்தனமாய்ப் பேசாதை ரோசா. பெரியாக்களைக் கேட்டு, அவையள் எல்லாம் ஒப்புக்கொண்டால் இதைப்பற்றிப் பிறகு பேசுவோம்.”

ஃ ஃ ஃ

சந்தை மண்டபத்திலே மீன் விற்கச் சென்ற தெரெஸா அங்கே அதிக நேரம் இருக்க வேண்டி நேரிடவில்லை.

அவள் சென்ற சில நேரத்திற்கெல்லாம் பலாலி இராணுவ முகாமலிருந்து ஒரு ஜீப் வந்தது. துப்பாக்கிகள் பிடித்த வீரர்கள் சூழ மேஜர் பியசேன சந்தை மண்டபத்திற்கு வந்தான். மீன் விற்றுக் கொண்டிருந்த பெண்களை நோட்டம் விட்டபடி மண்டபத்தை வளைய வந்தான். தெரெஸா இருந்த இடத்துக்கு முன்னால் நின்றான்.

“மாலு கீயத? மீன் என்ன விலை?”

“என் மீன் ஐயா; கெண்டையா, கெழுத்தியா, பாரையா?”

“முழுதும். கூடையோடை விலை சொல்லு.”

“கடகத்தோடை எப்பிடி ஐயா விக்கிறது? வாடிக்கையாக மீன் வாங்க வாற ஆட்களுக்கு என்ன சொல்றது?”

“நீ ஒருத்தி மட்டும்தான் இங்கே மீன் காரியா?

கடத்தோடை விலை சொல்லு.”

“எல்லாமாக எண்டால் நாலாயிரத்து எண்ணூறு ரூபா வரும் ஐயா”

ஐந்து ஆயிரம் ரூபா நோட்டுக்களை அவளிடத்தில் வீசிவிட்டு, தனது வீரர்களை அக்கடகத்தைக் கொண்டு போய் ஜீப்பில் வைக்குமாறு கட்டளையிட்டான் மேஜர்.

சுந்தையிலிருந்து அன்று விரைவாக வீடு திரும்பிய தெரெஸா, வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்லாதது கண்டு ஆச்சரியப்படவில்லை.

“இந்தச் சனியனுகள் எங்கே போட்டுதுகள்?” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே கொல்லைப் புறம் போனாள். கையிலிருந்த ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்களையும் திரும்பவும் ஒரு தடவை எண்ணினாள்.

இந்த வியாபாரத்தில் வரும் ஊதியத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு அப்பச்சிக்கு; ஐந்தில் ஒரு பங்கு பீத்தருக்கு; மிகுதி அவளுக்கு. கட்டு மரமும், கூடைகளும், வலைகளும், துடுப்புகளும் அவள் தனது சொந்தப்பணத்தில் வாங்கியவை. இந்த பிஸ்னஸ்குச் சொந்தக்காரி அவள்.

கொல்லைப் புறத்தில் வைக்கோற் போருக்கு அடியில் நிலத்தில் புதைத்து வைத்திருந்த தகர டப்பாவைக் கிளறி எடுத்து, அன்றைய வருமானத்தை டப்பாவில் போட்டு மீண்டும் புதைத்தாள்.

5

கடர்கால வானத்தில் கருமேகங்கள் திரண்டிருந்தன. அன்று மாலை நடேஸ்வராக் கல்லூரியிலிருந்து ரோசா தனது தோழியர்களுடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில் மழை பிடித்துக்கொண்டது. சில மாணவர்கள் குடைகளை விரித்துப் பிடித்தார்கள்; சிலர் ஒதுக்கிடம் தேடி நின்றார்கள்; சிலர் மழையில் நனைந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

ரோசா தெப்பமாக நனைந்து விட்டிருந்தாள்.

குண்டும் குழியுமாக இருந்த மயிலிட்டித் தெருவில், மழைநீர் குட்டை குட்டையாகத் தேங்கி நின்றது.

அந்த நேரம் -

இராணுவ ஜீப் சேற்றை வாரி அடித்துக்கொண்டு அவர்களைத் தாண்டிச் சென்று சடுதியாக பிரேக் போட்டு நின்றது.

முன்னால் டிரைவருக்குப் பக்கத்து ஸீட்டில் இருந்த மேஜர் பியசேன வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.

“நங்கி என்ட, நங்கி என்ட” என அழைத்தான்.

மாணவர்கள் திகைத்து நிற்க, தனது சுட்டு விரலால், மழையில் நனைந்து கொண்டிருந்த ரோசாவைச் சுட்டிக்காட்டி -

“நீதான், நீதான்; மழையிலை நனைய வேண்டாம்; வந்து ஜீப்பில் ஏறிக்கொள்” என அழைத்தான். ஜீப்பில் ஏழெட்டு இராணுவ வீரர்கள் சீருடை தரித்து, துப்பாக்கிகள் சகிதம் இருந்தார்கள்.

பாடசாலை மாணவிகளை இராணுவத்தினர் பலவந்தமாகக் கடத்திச்சென்று, முகாம்களில் வைத்துக் கற்பழித்த கதைகளை ஏற்கனவே அவள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். கல்லூரியிலும் ஆசிரியர்கள் ‘ஆமிக்காரர்களின் அட்டுழியமான செய்கைகளைப்பற்றி’ எச்சரித்திருக்கிறார்கள்.

பீதி கொண்ட ரோசா தெருவைவிட்டு இறங்கி அருகிலிருந்த தேவாலயத்தை நோக்கி ஓடினாள். கிலி கொண்ட மாணவர்கள் நாலாபுறமும் சிதறி ஓடினார்கள்.

மேஜர் பியசேன ஜீப்பை விட்டு இறங்கி ரோசாவைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினான். இராணுவ வீரன் பீரிஸ், பியசேனவைத் தொடர்ந்து பின்னால் ஓடினான்.

ரோசா மாதா கோயிலின் மண்டபக் கதவைத் திறந்து, அக்கத்தோலிக்க ஆலயத்தினுள் புகுந்தாள். அக்கோயிலினுள்ளே புக முற்பட்ட மேஜரை பீரிஸ் தடுத்து நிறுத்தினான்.

“ஸார்; நாங்கள் பலாலிக்கு வந்திருப்பதே புலிகளோடு போர் புரிவதற்கு ஸார்; அதை மறந்துவிட்டு இந்தப் பள்ளிச் சிறுமிகளை விட்டுத் துரத்துகிறீங்களே, ஸார்.”

“தடுக்காதே, வழி விடு!”

“பொறுப்பான பதவியிலுள்ள நீங்கள் - எங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கவேண்டிய நீங்கள் - இப்படியான கேவலமான வேலை செய்யவேண்டாம் ஸார்; பிளீஸ் - திரும்பிப் போய் விடுங்க ஸார்!”

கெஞ்சினான் பீரிஸ்.

பீரிஸ்ஸுக்கு தனது பதினாறு வயதான மகளின் ஞாபகம் வந்திருக்குமோ என்னவோ; திரும்பவும் மேஜரைப் பார்த்து இரந்தான்;

“ஸார், இது தேவாலயம் ஸார்; இக்கோயிலுக்கு உள்ளே போய் ஒன்றும் செய்யாதிங்க ஸார்.”

மேஜர் பியசேனவின் கண்கள் கொவ்வைப் பழங்கள் போலச் சிவந்திருந்தன. ‘மென்டிஸ் ஸ்பெஷல்’ தலைக்கேறியிருந்தது.

“இவள் யார் இந்தச் சிறுக்கி எனக்கு வாலாட்டுறது; அவளுக்கு நீயென்ன வக்காலத்து வாங்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டே தனது பளுவான பூட்ஸ் அணிந்த காலினால், பீரிஸ்ஸைப் பலமாக உதைத்தான். பீரிஸ் தலைகுப்புற உருண்டு, சுவரில் தலை மோதி, கீழே சுருண்டு விழுந்தான்.

பிள்ளை யேசுவைக் கையிலேந்திய மேரித்தாயின் முன்னே உடல் நடுங்க - மெய் விதிர்க்க - நின்று கொண்டிருந்தாள் ரோசா.

“எனக்கா பாச்சா காட்டுகிறாய்?”

அவளை நெருங்கி மூர்க்கத்தனமாகக் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

“என்னை விட்டுடுங்க ஸார்! என்னை விட்டுடுங்க ஸார்!” எனக் கதறினாள் ரோசா.

அவளது சட்டையை மூர்க்கத்தனமாக இழுத்துக் கிழித்தான்! அவள் கழுத்தில் அணிந்திருந்த ரோஸரி மாலையைப் பிடுங்கி எறிந்தான்!

பதினைந்தே வயதான அந்தச் சிறு பெண்ணை-

வாழ்க்கையில் எத்தனை எத்தனையோ எதிர்காலக் கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்த இளம் பெண்ணை -

இந்த மண்ணிலே ஒரு தமிழ் மகளாகப் பிறந்ததைத் தவிர வேறேதும் குற்றம் செய்யாத ஒரு மனித உயிரை -

பரிசுத்தமான அந்தத் திருக்கோயிலிலே -

திவ்வியமான அந்தத் தேவ சந்நிதானத்திலே -

வெறிகொண்ட மிருகம் போலப் பயங்கரமாகக் கற்பழித்தான் அந்தப் பாதகன்!

மயக்கம் தெளிந்து ரோசா கண்விழித்த போது அவளது சட்டை, உள் பாவாடை யாவும் இரத்தம் தோய்ந்து உறைந்து கிடந்தது.

அடிவயிற்றில் குடல் எல்லாம் கழன்று கீழே சரிவது போல வலித்தது. உயிரே போவது போன்ற வலிப்பு. இத்தனையும் நடந்த பிறகு அவள் என்ன செய்வாள்?

எழுந்து நிற்க முயற்சித்தாள். கீழே இரத்தம் இன்னும் கசிந்து கொண்டிருந்தது. தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து கோவிலைவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

வெளியே ரோட்டில் ஒரு ஜன நடமாட்டமும் இல்லை. இராணுவ ஜீப்பையோ, மாணவர்களையோ எவரையும் காணோம். ரோட்டைக் கடந்து, மணலில் நடந்து கடலை நோக்கிச் சென்றாள்.

மறுநாள் காலை, ரோசாவின் உயிரற்ற உடலை கடற்கரையில் கண்டெடுத்தார்கள்.

6

அன்று தீபாவளி தினம்.

ரோசா அகால மரணம் அடைந்து ஒரு வார காலம் ஆயிற்று. அந்தத் தீபாவளித் திருநாளில் ஊரே உற்சாகமிழந்து, களையிழந்து கிடந்தது. ஒரு இளம் பெண்ணின் இழப்பு அக்கிராம மக்கள் அனைவரையும் பாதித்திருந்தது.

ஆழ்ந்த சோகத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்தாள் தெரெஸா. அழுது அழுது அவளது கண்ணீர்ச் சுரப்பிகளே வற்றிப் போயிருந்தன. பொறி கலங்கி, பிரமை பிடித்த பொம்மை போல இருந்தாள். அந்த ஒருவார காலமாக அவள் அன்ன ஆகாரம் ஏதுமின்றிக் கிடந்தாள். இரவு நேரங்களில் நித்திரையின்றி வெறும் முகட்டைப் பார்த்தவண்ணம் மோன நிலையிலிருந்தாள்.

ஒரு கணம் தெளிந்த சிந்தையோடு பேசுவாள்; அடுத்த கணம் தொடர்பற்ற வார்த்தைகளைப் பேசிப் பிதற்றுவாள்; மறுகணம் “ஐயோ மகளே, நீயும் போயிட்டாயா?” என்று ஒப்பாரி வைத்துக் கதறுவாள்.

தெரெஸாவின் கண்களுக்கு ரோசா வீட்டில் இருப்பது போன்ற பிரமை; ரோசாவைப் பார்த்துச் சிரிப்பாள்; அவளோடு பேசுவாள்.

“என்னடி ரோசா, என்ன வேணும்?”

“பசிக்குது, ஏதேன் கொண்டுவந்து தா.”

தெரெஸாவுக்கு ரோசாவின் உருவம் தெரிகிறது; அவளது குரலும் கேட்கிறது.

“கொஞ்சம் பொறு; போய்ச் சோறு எடுத்துக்கொண்டு வாறேன்.”

சமையற் குடிசைக்குள் சென்று ஒரு தட்டில் சோறும் கறியும் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறாள்.

“ஊட்டி விட்டுமா?”

“சரி அம்மா.”

சோற்றைப் பிசைந்து “இந்தா சாப்பிடு” என்று குடிசைச் சுவரில் போடுகிறாள் தெரெஸா.

“நல்லாயிருக்கா?”

“நல்லாயிருக்கம்மா.”

குடிசைச் சுவருடனும், கூரை முகட்டுடனும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் தெரெஸாவைப் பார்த்துக் கலங்கினான் அப்பாசி.

அவளது பேச்சு சில நேரங்களில் தெளிவாக இருந்தது. சில நேரங்களில் அறுந்து தொடர்பற்று அர்த்தமில்லாமல் இருந்தது; ஒரு பொருளிலிருந்து இன்னொரு பொருளுக்குத் தாவியது.

“நில் ரோசா நானும் உன்னோடை வாறேன். வாற வழியெல்லாம் கடலாக்கிக் கிடக்குது. கடலெல்லாம் மீனாக் கிடக்குது. வள்ளம் போகக்கூட வழியில்லை. இந்த வள்ளம் ஏறித்தானே அவன் வராமலே போயிட்டான்.”

அவள் அழுதாள்.

“மேரித் தாயே; இப்படியா எங்களைச் சோதிக்கவேணும். மருமகனை இழந்தேன் - ஒரே ஒரு பேத்தியை இழந்தேன் - இப்போது இவளுக்கும் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதே” என அழுதான், அப்பாசி.

புனித மேரி மாதா கோயில்.

அன்னை மேரிக்கு முன்னால் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி எழுந்தாள் தெரெஸா.

“அம்மா தாயே! நீ தான் உனது பிள்ளையை வளர்த்து இந்த உலகத்திற்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக விளங்க விட்டிருக்கிறாயே! என்னால் எனது பிள்ளையைப் பாதுகாப்பாக வளர்க்கவே முடியல்லையே!”

“நான் கரையாரிச்சி தான். சமூகத்தில் கடை நிலையில் இருக்கும் ஏழைதான். அதற்காக எங்களை மிருகங்களை விடக்கேவலமாக நடத்துவதா, அம்மா!”

“உங்கள் சந்நிதானத்திலே -

பரிசுத்தமான இந்தத் திருக்கோயிலிலே -

அந்தப் பாவி என் பெண்ணைக் கெடுத்தானே அம்மா! அதையும் பார்த்துக்கொண்டுதானே இருந்தீர்கள்? அந்தப் பாதகனுக்கு என்ன தண்டனை தந்தீர்கள்?”

அன்னை மேரியை உற்றுப் பார்த்தாள் தெரெஸா. அன்னையின் இரு கண்களிலுமிருந்து விழிநீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது! மேரி மாதாவின் குரல் தெளிவாகவே கேட்டது. ★

★ ஆழமான சோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் மனிதர்களுக்கு அவர்களின் மன அழுத்தம் காரணமாக, கண்ணால் பார்ப்பதும், காதால் கேட்பதுமான மருட்சிகரமான புலன்கள் தோற்றம் தரும். ஆங்கிலத்தில் இதை Visual hallucinations என்றும், Auditory hallucinations என்றும் அழைப்பார்கள்.

“என்னாலும் என் பிள்ளையைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையே அம்மா -

முள்ளை வளைந்தோர் மகுடம் அணிந்து -
முதுகு வளைந்தோர் சிலுவை சுமந்து -
ஆவி துடிக்கச் சாட்டை அடித்து -
ஆணி அடித்துச் சிலுவை அறைந்து -

அவனையும் கொடுமைப் படுத்தியே கொண்டு போட்டார்கள்! இந்த உலகம் உள்ளவரை ஈனர்கள் இருந்துகொண்டே இருப்பார்கள்.”

“கலங்காதே அம்மா!

உன் பிள்ளையின் இறப்புக்கு ஒரு தீர்ப்பு உண்டு!”

ஃ ஃ ஃ

“அக்கா! தெரெஸக்கா!”

நொண்டிப் பொடியன் வியர்க்க விறுவிறுக்க மாதா கோவிலுக்குள் ஓடி வந்தான்.

“என்னடா பீத்தர்?”

“அந்த மேஜர், நம்ம பிள்ளையைக் கெடுத்த அந்த ஆமிக்காரப் பாவி, சந்தைக் கொட்டகையில் பல ஆமிக்காரரோடு வந்து நிக்கிறான். எல்லாரும் துவக்குகளோடை வந்து நிக்கினம்.”

தனது உடலைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு எழுந்தாள் தெரெஸா. அவள் உடலில் அன்னை மேரியே புகுந்து விட்டாற் போன்றதொரு உணர்வு உடலெங்கும் பரவியது!

விரைவாகக் கோவிலை விட்டு வெளியேறித் தனது குடிசையை நோக்கி நடந்தாள். தகப்பனைக் கண்டாள். “அப்பச்சி! எனக்கு விதியோடு ஒரு சந்திப்பு இருக்கிறது; நான் போகிறேன்.”

அவ்வளவு தான் சொன்னாள்.

மீன் விற்கும் கடகத்தை எடுத்துக்கொண்டாள். குடிசைக்குப் பின்புறம் புதைக்க என்று வைத்திருந்த பழுதடைந்த நாற்றமெடுத்த பழைய மீன்களை எடுத்து கடகத்தில் கொட்டிக்கொண்டாள். குடிசைக்குப் பின் இருந்த வைக்கோற் போரின் கீழ் கையை விட்டு, மறைத்து வைத்திருந்த பெற்றோல் டின்னை எடுத்துக் கடகத்தில் போட்டாள். தீப்பெட்டியை எடுத்து மடியில் கட்டிக்கொண்டாள். சந்தை மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

மயிலிட்டி ரோட் - பலாலி ரோட் முச்சந்திக்கு நூறு மீட்டர் தூரத்தில் இருந்த ஒழுங்கை ஒன்றிற்குள் புகுந்தாள். பெற்றோல் டின்னை எடுத்து, பெற்றோலைத் தலையில் ஊற்றிக்கொண்டாள். அவளது புடவை பெற்றோலில் தெப்பமாக நனைந்தது.

நாற்றமெடுத்த மீன் கடகத்தைத் தலையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். பெற்றோலின் மணத்தை

கெட்டுப்போன மீன் நாற்றம் அழுக்கிக்கொண்டது. மீண்டும் சந்தை மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

சந்தை மண்டபத்தில் மேஜர் பியசேன இன்னொரு மீன்காரியோடு பேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கத்தில் பத்துப் பன்னிரண்டு இராணுவ வீரர்கள் துப்பாக்கிகள் சகிதம் நின்றார்கள்.

தெரெஸா அவர்களை நோக்கி வந்தாள். தலையில் மீன் கடகத்துடன் வரும் அவளை அவ்வீரர்கள் ஒரு தினுசாகப் பார்த்தார்கள். பெற்றோலில் ஊறிப்போயிருந்த தாவணிக்கூடாகத் தெரிந்த திரண்ட மார்பகங்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தார்கள்.

தலையில் இருந்த மீன் கடகத்தை இறக்கித் தரையில் வைத்துவிட்டு - மடியில் இருந்து தீப்பெட்டியை எடுத்துக் கிழித்து - தனது சேலைக்குத் தீவைத்துக் கொண்டாள்.

பெற்றோலில் ஊறிப்போயிருந்த அவளது சேலை கப்ன்று பற்றிக்கொண்டது!

அப்படியே ஓடிச்சென்று மேஜர் பியசேனவை இறுக்கட்டிப் பிடித்தாள்!

அவளது சேலையும் உடலும் தீப்பிடித்து எரிந்தது. அவனது உடைகளிலும் தீப்பற்றியது.

“ஐயோ, மகே அம்மே! ஷூட் திஸ் வுமன்! ஷூட் திஸ் பிச்” என்று கத்தினான் பியசேன.

மேஜர் பியசேனவுக் கெதிரே பீரிஸ் நின்றான்.

“லுக் ஹியர் பீரிஸ்; திஸ் இஸ் அன் ஓடர்! ஷூட் ஹேர் டவுன்.”

பீரிஸ் தனது அரைப்பட்டியில் பொருத்தியிருந்த தோலுறையிலிருந்து ‘மக்னம் 44’ ரிவால்வரைக் கையில் எடுத்தான். ‘மக்னம் 44’ உலகிலேயே மிகச்சக்தி வாய்ந்த கைத்துப்பாக்கி.

துப்பாக்கியினால் குறிபார்த்து தெரெஸாவின் தலைக்கு நேரே சுட்டான்.

பீரிஸ்ஸின் துப்பாக்கியிலிருந்து புறப்பட்ட குண்டு தெரெஸாவின் தலையினுடாகச் சென்று, பியசேனவின் இதயத்தையும் ஊடுருவிச் சென்றது. அவளது தலை சரிந்தது.

குடு பட்டதும் தெரெஸாவின் உடல் கீழே விழுந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லை. அவள் இன்னும் நேராக நிமிர்ந்து நின்றிருந்தாள். மனித உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஏதோ ஒரு சக்தி அவளை நேராக நிறுத்தி வைத்திருந்தது. அவளது பிடிசூட மேலும் இறுகி துவண்டு விழும் பியசேனவின் உடலையும் நேரே பிடித்து நிறுத்தியிருந்தது.

“பீரிஸ்; யு ஹாவ் ஷாட் மேஜர் டூ; மேஜரையும் சுட்டுவிட்டாய்” என்றான் ஒரு இராணுவ வீரன்.

முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியுமின்றிப் பீரிஸ் சொன்னான்:

“எனக்கிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றியிருக்கிறேன்; ஐ கரீட் அவுர் ஹிஸ் ஓடர்.”

தீ சுவாலைவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது!

சுவாலை விட்டெரியும் மனித உடல்களுக்கெதிரே - கருகி எரியும் மனித மாமிசத்தின் நெடியை எதிர்த்து நிற்கத் திராணியற்று - வீரர்கள் விலகினார்கள்.

தீயின் நாக்குகள் மேலெழுந்து மண்டபத்தின் தென்னங்கீற்று ஓலைக்கூரை தீப்பற்றிக்கொண்டது.

மண்டபம் எரியத் தொடங்கியது.

மீன்காரி தெரெஸா, தனது மகளைக் கெடுத்த மிருகத்தோடு சேர்ந்து சமாதியானாள்!

சந்தை மண்டபத்தை விட்டு சனக்கூட்டம் சிதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கே நின்றால் இராணுவத்தினரின் கோபம் அப்பாவி மக்கள் மீது திரும்பும்; கண்மண் தெரியாமல் கண்டபடி சுட்டுத் தள்ளுவார்கள் என்பதை அவர்கள் அனுபவத்தில் கண்டிருந்தார்கள்.

ஓடிக்கொண்டிருந்தவர்களை தெருவில் வந்த ஒருவர் பார்த்து “அங்கே என்ன நடக்கிறது?” என்று கேட்டார்.

“அந்தப் பைத்தியக்காரி தீபாவளிக்குத் தீயேற்றுகிறாள்; நரகாசுர வதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது” என்றார் ஒருவர்.

“அது தெரெஸா இல்லை; தெரெஸாவின் உடலில் புகுந்த மேரி அம்மன் நடத்தும் வேள்வி அது; மாதா கோயில் நிந்தனைக்கான மகா யக்ஞம்” என்றார் ஒரு வயதானவர்.

அந்நேரம் -

சந்தை மண்டபம் மனித உயிர்களோடு எரிந்து கொண்டிருந்த -

மக்களெல்லாம் தறிகெட்டு நாலாபுறமும் ஓடிக்கொண்டிருந்த -

அந்த வேளையில் -

மாதா கோயில் மணி முழங்கியது!

தேவாலய மணிகளே முழங்குங்கள்!

உங்கள் ஒசை வான் முகட்டை இடிக்கும் படி முழங்குங்கள்!

அந்த மேகங்களிலே கொடுமையும், கொடுரமும் கருமையாகப் படர்ந்திருக்கின்றன. அந்தக் கருமேகங்கள் தொலையும் வண்ணம் முழங்குங்கள்!

உங்கள் ஒசையைக் கேட்போரின் நெஞ்சங்களில் புதிய நம்பிக்கைகளும்-

கொடுமைகளை எதிர்க்கும் புதிய வலிமைகளும்-
ஏற்படும் வண்ணம்

ஓ! தேவாலய மணிகளே முழங்குங்கள்!

7

“அப்பாசி, அப்பாசி!”

வெளியே நொண்டிப் பையன் பீத்தர் குரல் கொடுத்தான்.

“இதோ, வந்திட்டேன்டா” என்று சொல்லிக் கொண்டே கிழவன் குடிசையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

“இண்டைக்கு கடல் பணிவாயிருக்கு; நல்ல வேட்டைதான்” என்றான் பீத்தர்.

இருவரும் கடற்கரைக்குச் சென்று மணற்கரையில் கிடந்த கட்டுமரத்தை கடலுக்குள் இழுத்து மிதக்க விட்டார்கள். வலைகளையும், கூடைகளையும், துடுப்புகளையும் மேலே போட்டார்கள்.

கட்டுமரத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் இடுப்பளவு தண்ணீரில் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

கிழக்கே சூரியன் செஞ்சுடராக எழுந்து கொண்டிருந்தான்.

கடல் அலைகள் மீண்டும் மீண்டும் புதியனவாகப் பிறந்து, பெரியனவாக வளர்ந்து, கரையோரமாக நகர்ந்து,

கரையில் அடிபட்டு அழிந்து கொண்டிருந்தன.
வாழ்க்கையும் இப்படித்தான்.

போர் வருகிறது. புயல் வருகிறது. பூகம்பம்
வருகிறது. பிரளயம் வருகிறது. இனங்களும், குலங்களும்
அழிகின்றன.

அந்த அழிவிலிருந்து இன்னொரு புதிய சமுதாயம்
துளிர் விட்டு, கிளை விட்டு, விழுது விட்டு, ஆல
விருட்சமாகப் படர்ந்து வளர்கிறது.

புதிய உற்சாகமும், புதிய உத்வேகமும் பிறக்கின்றன!

இடுக்கண் என்னதான் வரினும் - வாழ்ந்து
காட்டுவோம் - என்ற மனித வேட்கைக்கு முடிவே
கிடையாது!

தெய்வ உலா

1

அகில உலக டென்னிஸ் விளையாட்டுப் போட்டிகளை ஆண்டுதோறும் அரங்கேற்றி, அதன் மூலம் உலகப்புகழ் பெற்றிருப்பது விம்பிள்சன் கிராமம்.

இலண்டன் மாநகரின் தென்மேற்குப் பகுதியில் கிராமம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும் இச்சிறிய நகரத்திற்கு இங்கு வாழும் தமிழ் மக்கள் கொடுத்திருக்கும் பெயர் 'சின்ன யாழ்ப்பாணம்.'

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளாக ஈழ நாட்டிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த ஏராளமான மக்கள் இந்த மண்ணில் குடியேறித் தெற்கு விம்பிள்சனின் ஒரு பகுதியைத் தமிழ்ப் பூமியாக ஆக்கிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

தெற்கு விம்பிள்சனின் திலகமாக விளங்கும் - விம்பிள்சன் விநாயகரின் தேர்த்திருவிழா உற்சவம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சனக்கூட்டம் ஜே ஜே என்று அலைமோதியது. கோவிலைச் சுற்றிலும் உள்ள வீதிகள் யாவும் வாகனப்போக்கு வரத்து தடை செய்யப்பட்டு, தேரோடும் வீதிகள் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன.

நாதஸ்வர இசை இழைய - தவில் முழங்க - சங்குகள் ஊத - சேமக்கலங்கள் ஒலிக்க - சாமரங்கள் வீச - பரிவட்டக் குடைகள் விரிய - கற்பூர வாசனை கமழ - ஊதுபத்திகள் மணக்க-பக்தர்கள் 'அரோகர' எனக்கரங்கூப்பிக் குரலெழுப்ப-

வேழ முக விநாயகப் பெருமான் கோவில் வாசல் வழியாக வெளிவந்து தேரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார்.

தெய்வ உலா ஆரம்பமாகியது.

தேரின் பின்னால் சென்ற சனக்கூட்டத்தில் நானும் எனது நண்பன் வசந்தனும் சென்று கொண்டிருந்தோம். இலண்டன் நகர வீதிகளில் வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்துகொண்டு, வெறுங்காலோடு நடந்து போவது அபூர்வமான ஓர் அனுபவம்.

“தியாகு, உனக்குத் தெரியுமோ என்னவோ - முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இன்று போல ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் விம்பிள்சுட்டனில் இருக்கவில்லை; ஒரு நூறு பேர் வரையில் தான் இச்சுற்றுப் பகுதிகளிலெல்லாமாக இருந்தார்கள். இவர்கள் இந்த மண்ணில் ஓர் இந்து ஆலயம் கட்டவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார்கள். அதற்காகப் பணம் சேகரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.”

வசந்தன் மேலே தொடர்ந்தான் -

“இரத்தின சிங்கம் என்ற ஒரு தனி மனிதர் எடுத்துக்கொண்ட அபார முயற்சியால், ஐரோப்பிய கண்டத்திலேயே முதன் முதலாக ஓர் இந்து ஆலயம் இங்கே விம்பிள்சுட்டனில் கட்டப்பட்டு, 1981ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பரில் மகா கும்பாபிஷேகத்துடன் மக்களுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டது. இதைத்தொடர்ந்து ஏராளமான இந்துக்கோயில்கள் இப்போது இந்நாட்டில் கட்டப்பட்டு விட்டன. புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் கலைகளையும், கலாச்சாரங்களையும், பணிகளையும், பண்புகளையும் இந்நாட்டில் பேணி வருபவை இந்த ஆலயங்கள் தாம்.”

“உனக்கு இந்தக் கோயிலைப்பற்றி நிறையவே தெரிந்திருக்கிறது” என்றேன்.

“நான் இக்கோயிலின் தொண்டர் படையில் வேலை செய்கிறேன். இது வெறும் கோயில் மட்டுமல்ல, ஒரு கலாச்சார மந்திர், பொது ஜன நல்வாழ்வு நிலையம் - வீடற்ற அகதிகளுக்குத் தினமும் இங்கே உணவு இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது. நடக்க முடியாத வயோதிபர்களுக்கு அவர்களது இல்லங்களுக்குச் சென்று உணவு வழங்குகிறோம். ஆண்டுதோறும் மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடசாலைச் சிறுவர்கள் - ஆங்கிலேயச் சிறுவர்கள் - இந்து மதம் பற்றி அறிந்துகொள்ள இக்கோயிலுக்கு வருகிறார்கள். இந்து மதக்கல்வியும், பரத நாட்டியமும், கர்நாடக இசையும் இங்கே பயிற்றப்படுகின்றன. ஆண்டுதோறும் தியாகராஜ உற்சவம் இங்கே விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.”

“இங்கே தேரோட்டம் நடைபெறுவது இதுதான் முதல் தடவையா?”

“இல்லை, சென்ற ஆண்டு ஆடி மாதம் இங்கே முதல் தடவையாகக் கொடியேற்ற விழாவுடன் ஆரம்பித்து, திருவிழாக் காலம் - தேர், தீர்த்தம், பூங்காவனம் ஆகியவற்றுடன் முடிவுபெற்றது. இனிமேல் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இது நடைபெறும்.”

இப்படியே நாங்கள் பேசிக்கொண்டு சென்றபோது எங்களைக் கடந்து ஒரு சக்கர நாற்காலி வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு போனான் ஓர் இளைஞன். அந்த

வண்டியிலே வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்த தேவதை போல அழகான ஓர் இளம் பெண் அமர்ந்திருந்தாள்.

பளிச்சென்றிருந்த அவளது வதனத்தில் ஒரு தெய்வீகக் களை குடிகொண்டிருந்தது. நெற்றியில் பெரிய குங்குமத் திலகம். தலையைப் பின்புறம் வாரிக்கொண்டையிட்டு வெண்ணிற மல்லிகை மலர்ச் சரங்களால் சுற்றிக் கட்டியிருந்தாள்.

“ஹலோ சங்கர்; ஹலோ மீனா!” வந்தனம் சொல்லி அழைத்தான் வசந்தன். அவள் திரும்பி எங்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தாள்.

“ஹலோ வசந்த், சுகமாக இருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டாள். “ஆமாம்” எனத் தலையாட்டினான் வசந்தன்.

அந்தச் சக்கரவண்டியைத் தள்ளிச் சென்ற சங்கர் என்ற இளைஞன் திரும்பி எங்களைப் பார்த்தான்.

அவனது முகத்தில் உணர்ச்சிகள் ஏதும் இல்லை. மரப்பொம்மை போல தலையை ஒரு தடவை ஆட்டிவிட்டு மேலே நடந்தான்.

“அவள் ஏன் வண்டியில் போகிறாள். என்ன குறை?” என்று கேட்டேன்.

“அவளுக்கு இரண்டு கால்களும் கிடையாது. செயற்கைக்கால்கள் பொருத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

அச் சக்கர வண்டியில் அமர்ந்திருந்த பெண்ணையும், அதைத் தள்ளிக்கொண்டு போன இளைஞனையும் கண்டவர்கள், அத்தம்பதிகளை இரக்கத்தோடு பார்த்துப் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்களை ஏற்கனவே

தெரிந்தவர்கள் அவர்களுடைய காதலை விமர்சனம் செய்தார்கள்.

“பெயரும் புகழும் கொண்ட ஒரு எஞ்சினியர், ஒரு நொண்டிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்வதென்றால் அவர்களுடைய காதலில் ஒரு புனிதம், ஒரு திவ்வியம், ஒரு தெய்வீகம் இருக்கவேண்டும்” என்றார் ஒருவர்.

“அவள் பேரில் கொண்ட இரக்கத்தால் அவன் செய்துகொண்ட தியாகம் இது. உலகத்தில் எத்தனை இளைஞர்களுக்கு - அதுவும் உயர் பதவியிலுள்ள இன்றைய இளைஞர்களுக்கு - இத்தகைய உயர்ந்த தியாக உணர்வு இருக்கமுடியும்?” என்றார் இன்னொருவர்.

“இந்தச் சனங்கள் பேசிக்கொள்வதெல்லாம் வெறும் ஊகம்தான்; இதில் உண்மை ஏதும் இல்லை” என்றான் வசந்தன்.

“ஏன் உண்மை இல்லை?”

“எனக்கு இந்த ஜோடியை நன்றாகவே தெரியும். ஒரு காலத்தில் அவர்களின் நண்பனாக இருந்தவன் நான்.”

“அவள் நொண்டி என்று தெரிந்துமா அவளை இவன் கல்யாணம் செய்தான்?”

“ஆமாம். தெரிந்து கொண்டுதான் செய்தான். ஆண்மையின் உத்வேகத்தில் - ஆதிக்க வெறியில் - அவன் ஒரு தவறு செய்தான். பூப்போன்ற மென்மையான ஒரு பெண்ணுக்கு, இதயத்தை இரும்பாக்கிக்கொண்ட ஒருவன் செய்த இமாலயத் தவறு அது.

அந்தத் தவறுக்கு வருந்தி பின்பு ஒரு பிராயச் சித்தம் செய்தான். அதுதான் இந்த தாம்பத்திய உறவின் தார்ப்பரியம்”

“பீடிகை பலமாக இருக்கிறதே; கதையைத்தான் சொல்லேன்”

வசந்தன் அந்த ஜோடியின் வரலாற்றைச் சொன்னான்:

2

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு - பட்னி கிராமத்தில், தேம்ஸ் நதிக்கரையருகே இருந்த ஒரு அடுக்கு மாடிக்கட்டிடத்தின் மூன்றாம் மாடியிலிருந்த ஒரு பிளாட்டில், நானும் சங்கரும் குடியிருந்தோம்.

அவனது இயற்பெயர் சங்கரலிங்கம். சங்கர் என்று அழைப்போம். கிங்ஸ்டன் கவுன்ஸிலில் சிவில் எஞ்சினியராக வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒருநாள் அவசர அவசரமாக மத்தியான நேரமே வேலையிலிருந்து வீடு திரும்பியிருந்தான்.

“மச்சான் வசந்தன், எனக்கு அவசரமாக இரண்டாயிரம் பவுண் தேவையாக இருக்கு; உன்னிடம் இருந்தால் கைமாற்றாகக் கொடுக்கிறியா? இன்னும் இரண்டே மாதங்களில் திருப்பித் தந்துவிடுவேன்.”

“ஏன், என்ன விசயம்?”

“எனது ஃபியான்ஸி - என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிற மீனா என்ற பெண் - கொழும்பில்

வந்து நிற்கிறாள். இரண்டு தடவை சென்றும் பிரிட்டிஷ் ஹை கொமிஷனில் விஸா கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். ஏஜன்ஸி மூலம் வருவிக்கப்பார்க்கிறேன்.”

“அதிகம் செலவாகுமே?”

“முதலில் ஐயாயிரம் பவுண் வேண்டியிருக்கு. அவள் இங்கு வந்து சேர்ந்ததும் மேலும் இரண்டாயிரம் கொடுக்கவேண்டும்.”

சென்ற இரு ஆண்டுகளாக நான் குருவிபோலச் சேகரித்த பணம் பாங்கில் இருந்தது. அதில் இரண்டாயிரத்தை எடுத்துக்கொடுக்க முடிவு செய்தேன். அவசரத்துக்கு உதவாத நண்பனாக இருந்து என்ன பிரயோசனம்?

“ஓகே; என்னுடன் வா, பாங்கில் எடுத்துத் தாறேன்.”

அன்றைக்கே அவன் கேட்ட பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

இரண்டு வாரங்கள் கழித்து மீனா கொழும்பை விட்டு வேறு சிலருடன் துபாய்க்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள் என்றும், இன்னும் சில நாட்களில் இங்கே வந்துவிடுவாள் என்றும் சொன்னான் சங்கர்.

“அவளை எவ்வளவு காலமாகத் தெரியும்?”

“நாங்கள் வட யாழ்ப்பாணத்தில் கட்டுவன் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவள் எனது இளவயதுக் காதலி. சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த குண்டு வீச்சில் கட்டுவன் கிராமமே அழிந்துவிட்டது. உயிர் தப்பியவர்கள் அகதிகளாக வேறிடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து போய்விட்டார்கள்.”

“அவளது குடும்பத்துக்கு என்ன நடந்தது?”

“அவளது பெற்றோர்கள் இரவு நேரம் இடிந்து விழுந்த வீட்டிற்குள்ளேயே இறந்து விட்டார்கள். அவளுக்கிருந்த ஒரே ஒரு தம்பி ஈழ விடுதலைப் படையில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். அவளுக்கென்று இன்று ஒருவருமே இல்லை. ஒரு வழியாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வள்ளம் மூலம் பூநகரியை அடைந்து, அங்கிருந்து வவுனியா போய் ரயில் பிடித்து கொழும்பு வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள்.”

சங்கரின் குடும்பத்தினர் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு கனடாவுக்கு எப்போதோ இடம்பெயர்ந்து போய்விட்டார்கள் என்றும் - அவளது உறவினர்கள் எவரும் இப்போது இலங்கையில் இல்லையென்றும் - ஏற்கனவே என்னிடம் சொல்லியிருந்தான்.

இருவாரங்கள் சென்றன.

சங்கர் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தான். “ஏன் இவள் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ளாமல் இருக்கிறாள்? இத்தனை நாளாச்சு ஒருவித தகவலையும் காணோம்” எனச் சலித்துக்கொண்டான்.

மேலும் இரண்டு வாரங்களாயின.

③

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. காலை ஏழு மணியிருக்கும். குளிர் கடுமையாக இருந்தது. கம்பளி மெத்தையால் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தேன்.

ஹாலில் இருந்த டெலிபோன் மணி அடித்தது.

கதகதப்பான கம்பளியின் சூட்டைவிட்டு வெளியே வர மனமில்லை. சங்கர் அதை எடுக்கட்டும் என எண்ணிப் படுத்திருந்தேன்.

வெகுநேரம் மணியடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

தூக்கக் கலக்கத்துடன் அறையை விட்டு வெளியே வந்து ரிஸீவரைக் கையில் எடுத்தேன்.

“ஹலோ” என்றேன்.

“ஹலோ, கான் ஐ ஸ்பீக் டு சங்கர் பிளீஸ்.”

பெண் குரல்.

“சற்றுப் பொறுங்கள், ஹாங் ஒன்” என்று சொல்லிவிட்டு சங்கரின் அறைக்கதவைத் தட்டினேன். அறை திறந்துகிடந்தது. அவன் அங்கே இல்லை.

திரும்பவும் சென்று டெலிபோனை எடுத்தேன்.

“சங்கர் இப்போது இங்கே இல்லை. நீங்கள் யார் பேசுகிறீர்கள்? ஏதாவது தகவல் கொடுக்கவேண்டுமா?”

“நான் அவரது ஃபியான்ஸி மீனா. தென் ஆப்பிரிக்காவில் டேர்பனிலிருந்து பேசுகிறேன். சங்கர் வந்ததும் இந்த நம்பருக்கு டெலிபோன் செய்யச் சொல்லுங்கள்” எனச் சொல்லி ஒரு நம்பரைத் தந்தாள்.

இந்தத் தொலைபேசி அழைப்பிற்காக அவன் பல நாட்களாகக் காத்திருந்தான்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து ‘டிராக் சூட்டுடன்’ வியர்க்க விறுவிறுக்க வந்தான் சங்கர். ஆற்றங்கரையோரமாக உடற்பயிற்சிக்காக ஓடிவிட்டு வருகிறான்.

மழையோ, வெய்யிலோ, பனியோ, குளிரோ இது அவனுக்கு அவசியம்.

அவனிடம் விஷயத்தைச் சொன்னேன். உடனே டெலிபோன் செய்தான்.

“ஹலோ, நான் லண்டனிலிருந்து சங்கர் பேசுகிறேன். மீனாவுடன் பேசமுடியுமா?”

“ஹலோ, நான் மீனா பேசுகிறேன். எப்படி இருக்கிறீர்கள்?”

“நான் நலம். இப்போது எங்கே இருக்கிறாய்?”

“தென் ஆப்பிரிக்காவில் டேர்பனில் இருந்து பேசுகிறேன். நாளையின்றைக்கு செவ்வாய்க்கிழமை பிரிட்டிஷ் ஏயர்வேய்ஸ் விமானம் பிடித்து லண்டனுக்கு வருகிறேன். செவ்வாய் பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு லண்டன் ஹீத்திரோவுக்கு பிளேன் வந்து சேரும்.”

“எப்படி, தனியாகவா வந்திருக்கிறாய்?”

“என்னுடன் ஏஜன்ஸிக்காரர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். லண்டனுக்கு வரும் பிளேனில் என்னை ஏற்றிவிட்டு அவர் போய்விடுவார்.”

“ஓகே, சரி. செவ்வாய்க்கிழமை பிற்பகல் ஏர்போட்டில் சந்திக்கிறேன். ஐ லவ் யூ. பை பை”

சங்கர் என்னைப் பார்த்தான்.

“வசந்த், நாளை மறுநாள் செவ்வாயன்று ஒருநாள் லீவு போடமுடியுமா? என்னுடன் ஏர்போட்டுக்கு வாவேன்.”

“வரப் பார்க்கிறேன்” என்றேன்.

4

பிற்பகல் ஒரு மணிக்கே ஹீத்திரோ விமான நிலையத்திற்குச் சென்றுவிட்டோம். சங்கர் அமைதியின்றிப் பரபரப்புடன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக வெயிட்டிங் ஹாலில் நடந்து கொண்டிருந்தான். நான் ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்தேன்.

சரியாக இரண்டு மணிக்கு தென்னாபிரிக்காவிலிருந்து பிரிட்டிஷ் ஏயர்வேய்ஸ் விமானம் வந்திறங்கியது.

மேலும் ஒரு மணி நேரம் காத்திருந்தோம்.

பிரயாணிகளெல்லாம் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சங்கரின் மீனாவோ வெளியே வரக்காணோம்.

கஸ்டம்ஸ் அதிகாரி ஒருவர் வெளியே வந்து வெயிட்டிங் ஹாலில் இருந்தவர்களைப் பார்த்து -

“மிஸ்டர் சங்கரலிங்கம், மிஸ்டர் சங்கரலிங்கம்! இங்கே சங்கரலிங்கம் என்று யாராவது இருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார்.

சங்கர் எழுந்து முன்னே வந்தான்.

“என்னுடன் வாருங்கள்” என்று அந்த அதிகாரி சங்கரை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

மேலும் ஒரு மணி நேரம் சென்றது.

ஒரு வழியாகச் சங்கர் தன் வருங்கால மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?” என்று கேட்டேன்.

“இவள் முறையான விஸா இல்லாமல் இந்த நாட்டுக்குள் வந்துவிட்டாள். இவளைப் பிணையில் பெற்றுக்கொண்டு வாறேன். அகதி என்ற முறையில் தற்காலிகமாக அனுமதித்திருக்கிறார்கள். நிரந்தர அகதி என்ற நிலையை இனிமேல் கோர்ட்டுத்தான் தீர்மானிக்க வேணும்.”

ஹீத்திரோவிலிருந்து பட்டினிக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். நான் காரை ஓட்டினேன். பின் ஸீட்டில் சங்கரும் மீனாவும் இருந்தார்கள்.

“ஏன் பல வாரங்களாக டெலிபோன் எடுக்கவில்லை?”

“நான் மேற்கொண்ட பிரயாணம் முறைப்படி விஸா எடுத்து, சட்டப்படி வந்த பயணமில்லை. கொழும்பிலிருந்து கடல் கப்பலில் நானும் இன்னும் சில பெண்களும் துபாய் வந்தடைந்தோம். அங்கிருந்து முஸ்லிம் பெண்போல முக்காடும் முகத்திரையும் போட்டுக்கொண்டு பல மத்திய கிழக்கு நாடுகள் வழியாகப் போய் கடைசியாகத் தென் ஆபிரிக்காவை அடைந்தோம். அதுவரை டெலிபோன் செய்யக்கூடிய வசதி கிடைக்கவில்லை.”

“இந்த இடங்களுக்கெல்லாம் ஆர் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனவை?”

“துபாயை அடைந்தபின் நாங்கள் தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டோம். என்னை ஒரு ஏஜன்ஸிக்காரனோடு அனுப்பி வைச்சினம்.”

“அவன் யார்? என்ன சாதி?”

“தமிழன் தான். யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியன்”

“என்ன வயதிருக்கும்?”

“சரியாகத் தெரியாது. இருபது, இருபத்திரண்டு இருக்கலாம்.”

“அவனுக்கு என்ன பேர்?”

“சுந்தரம்”

“அவனுடன் பயணம் போக எப்படி ஒத்துக்கொண்டாய்?”

“என்ன செய்வது வேறு வழியில்லை. எனக்கோ இந்த நாடுகளில் பேசும் அரபுமொழி ஒரு சொல் தானும் தெரியாது. இந்தப் பையனுக்கோ அரபிக் தண்ணிப்பட்ட பாடு. மேலும் இவர்களெல்லாம் நீங்கள் ஒழுங்கு செய்த ஏஜன்ஸிக்காரர்தானே என நினைத்து ஒப்புக்கொண்டேன்.”

“இந்த ஏஜன்ஸிக்காரங்கள் பெண்களைப் பலவந்தப்படுத்திச் சுகம் அனுபவிப்பதாகப் பல வதந்திகள் அடிபடுகிறது. அப்படி ஏதாவது...”

“இல்லை சங்கர். இந்தப்பொடியன் மிக நல்லவன். கௌரவக்குறைவாக ஒரு நாளும் என்னோடு நடக்கவில்லை. வெகு மரியாதையாக என்னை ஒரு சகோதரி போலவே நடத்தினான்.”

ஒரு வழியாகப் பட்னி வந்தடைந்தோம். அவள் கொண்டு வந்திருந்த சூட்கேஸை நான்தான் தூக்கிக்கொண்டு படியேறினேன்.

மேலே நமது பிளாட்டை அடைந்ததும் சங்கர் அவளைக் கேட்டான் -

“இந்த ஏஜன்ஸிக்காரனுடன் என்றாவது ஒரே அறையில் தங்கியிருக்கிறியா?”

“வெவ்வேறு அறைகளில்தான் தங்கியிருந்தோம். தங்க இடம் கிடைக்காத சில சமயங்களில் மட்டும் ஒரே அறையில் தங்கியிருக்கிறேன். இரவில் எனக்கு அறையில் இருந்த கட்டிலைத் தந்துவிட்டு அவன் வெளியே போய் தரையில் படுத்துவிடுவான்.”

மூன்றாம் மனிதன் நான் ஒருவன் இருக்கிறேன் என்பதை சங்கர் மறந்தான். சடுதியாகக் கேட்டான் -

“அவனுடன் நீ உடலுறவு வைத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது என்ன நிச்சயம்?”

ஆயிரம் சம்மட்டிகளால் அடித்ததுபோல அவள் அதிர்ந்தாள்!

வெட்கம், கோபம், துயரம் ஆகிய பலதரப்பட்ட உணர்ச்சிகள் அவள் முகத்தில் இழையோடின.

“என்ன சங்கர் இப்படி கேக்கிறியள். என் இதயத்தில் உங்களைத் தெய்வமாக வைத்துப் பூசிப்பவள் நான். நினைவில்கூட உங்களுக்குத் துரோகம் செய்வேனா?”

அவள் இதயம் உருகும்படி வேண்டினாள்.

அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

“உன்னை நான் எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது?”

“இந்தப் பிறப்பில் மட்டுமல்ல; எந்தப் பிறப்பிலும் என்னைக் கைவிடமாட்டேன் என்றீங்களே! இப்போது இப்படி ஒரு குண்டைப் போடுறீங்களே!”

சாதுவான, கௌரவமான, ஜென்டில்மன் போல நடந்துகொள்ளும் சங்கருக்குள்ளே இப்படி ஒரு சந்தேகப்பிராணி ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறானா? என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்.

“சங்கர், இவள் பாவம், சென்ற ஒரு மாத காலமாக எங்கெல்லாமோ அலைஞ்சு இங்கே தஞ்சம் என்று வந்திருக்கிறாள். வந்ததும் வராததுமாக இப்படி கேள்வியெல்லாம் கேட்டு ஏன் அவளை வருத்துகிறாய்? ஆற அமர யோசித்து இதைப்பற்றிப் பேசலாமே.”

அவன் ஆத்திரமடைந்தான்.

“வசந்த், இது எங்கள் இருவருக்குமுள்ள பிரச்சனை; நீ இதில் தயவு செய்து தலையிடாதே” என்றான்.

திரும்பவும் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்-

“உன்னை நான் எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?”

“ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீங்கள் சங்கர்.

எத்தனை ஆண்டுகள் - எத்தனை ஆண்டுகள் -
உங்களை உயிருக்குயிராய்க் காதலித்தேன்.

எனது பெற்றோரை இழந்த பின் - எனது தம்பியைப்
பறிகொடுத்த பின் - நீங்களே தெய்வம் என்று நம்பி
வந்தேன். இப்படிச் சோதிக்கிறீங்களே?”

அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரையாகப்
பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

“நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மையாக இருக்கலாம்.
அப்படியானால் உன்னை இங்கே ஒரு டாக்டரிடம்
கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன். அவர் உன்னைப்
பரிசோதித்து நீ கற்புக் கலையாதவள் என்பதை
உறுதிப்படுத்தட்டும்; உன்னை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.”

அவன் உறுதியாகச் சொன்னான்.

அவளது பெண்மையை - அவளது மானத்தை -
அவளது கற்பை - அவளது காதலை - துச்சமாக எண்ணிப்
போடப்பட்ட நிபந்தனை அது!

அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவனைச் சுட்டெரித்து விடுவது போல வெறித்துப்
பார்த்தாள்!

ஹாலை விட்டு விரைவாக வெளியே வந்து,
மூன்றாம் மாடியின் பல்கனியிலிருந்து இளங்கன்று போல
எகிறிப் பாய்ந்து வெளியே குதித்தாள்!

சங்கர் அதிர்ந்துபோய் மரம்போல நின்றான்.

அன்று எனக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைப் போல வாழ்க்கையில் இன்னொரு அனுபவம் ஏற்பட்டதில்லை. உடலெல்லாம் மின்சாரம் பாய்ந்தது போல ஓர் அதிர்ச்சி. அந்த நாளை நினைத்தால் இன்றைக்கும் உடல் சிலிர்க்கிறது.

எப்படிப் படிகளைக் கடந்து கீழே இறங்கினேனோ தெரியாது. நான்தான் முதலில் சென்று அவளைத் தூக்கியெடுத்தேன். அவள் நினைவிழந்து கிடந்தாள். அவளது இரண்டு கால்களும் நொறுங்கிப்போய்க் கிடந்தன. அவள் உயிர் பிழைத்ததே அபூர்வமான காரியம்.

அவளை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றோம். மூன்று நாட்கள் மயக்கமாகக் கிடந்தாள். அவளது இரண்டு கால்களும் முழங்காலுக்கு மேலே துண்டிக்கப்பட்டன.

அவள் மயக்கமாக இருந்த பொழுதில், சங்கர் தானே அவளது நெருங்கிய உறவினன் என ஒப்புதல் கொடுத்து, டாக்டர்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து அவள் கன்னி கழியாதவள் என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டான்.

பல நாட்கள் அவன் அன்ன ஆகாரமற்று, ஊண் உறக்கமற்று ஆழ்ந்த சோகத்தில் வாடிக்கிடந்தான். தன்னை நம்பி வந்த அபலைப் பெண்ணுக்கு தனது பைத்தியக்காரத் தனத்தால் இப்படி ஒரு சோதனையைச் செய்ய நேரிட்டதே என்று வருந்தினான். காலங்கடந்தபின் வருந்தி என்ன பிரயோசனம்?

அவள் ஒரு தவறும் செய்யாதவள், தன் இதயத்தில் வரித்தவனுக்கு எந்தத் துரோகமும் இழைக்காதவள். உள்ளத்தால் தூய்மையானவள். தெய்வமாகப் போற்றப்படவேண்டியவள். இந்தத் துரோகமும் வீதியிலே

தனது வண்டியில் அவளும் ஒரு தெய்வமாகவே வலம் வருகிறாள்.

- இதுதான் அவர்களின் கதை என்றான் வசந்தன்.

5

வீதி வலம் முடிந்து விம்பிள்டன் விநாயகர் தனது இருப்பிடத்துக்குச் சென்றார்.

சங்கர் தள்ளுவண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் வீதிக்கரையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு வானின் பின்புறக் கதவுகளைத் திறந்து, அவளைத் தள்ளுவண்டியோடு சேர்த்து வானிற்குள் ஏற்றிவிட்டு, வானின் கதவுகளை மூடினான்.

திருவிழாப் பார்க்க வந்த மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கோயிலைவிட்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாங்கள் கோயிலுக்கு உள்ளே சென்றோம்.

“வேழ முகத்து வித்தகா, நாங்கள் எல்லாம் தெய்வங்களல்ல; கேவலம் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையான வெறும் மனிதர்கள். செல்லரித்த சிந்தனைகளையும், வக்கரித்த எண்ணங்களையும் தவிர்த்து - உயர்வான உள்ளங்களைத் தாருங்கள் ஐயா” என்று வேண்டினேன்.

- உதயம் : ஆகஸ்ட் 1998

நூலும் ஆசிரியரும்

இந்நூலில் இரு குறுநாவல்களும் மூன்று சிறுகதைகளும் இடம்பெறுகின்றன. இவை யாவும் ஈழத்தமிழ் மக்களைப் பற்றிய கதைகளாகும். மனித நேயம், மானிட மேன்மை, சுதந்திர வேட்கை, சமூக உணர்வு, பெண் மானம், பெண்ணுரிமை போன்ற சமுதாயப் பண்புகளை இக்கதைகள் நிலைநிறுத்தி நிற்கின்றன.

இக்கதைகளை எழுதியுள்ள டாக்டர் தியாகராஜா இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளாக பிரித்தானியாவில் வாழ்ந்து வருகிறார். இலக்கியம், மருத்துவம், தொல்பொருள் ஆய்வு, அறிவியல், சினிமா, புனைகதை ஆகிய துறைகளில் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் இவர் எழுதிய கதை கட்டுரைகள் - டாக்டர் திராயராஜா, லண்டன் தியாகராஜன், தியாகன் ஆகிய பெயர்களில் இலங்கை, இந்திய, பிரித்தானியப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகி உள்ளன.

இவர் எழுதிய லைலா - மஜ்னு (காதல் காவியம்), The King of Hearts (Cinema Biography) ஆகிய நூல்கள் வாசகர்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. இலண்டன் டாக்டர் இந்திரகுமாருடன் இணையாசிரியராக எழுதிய ஈழத்தமிழர் வரலாறு என்ற வரலாற்று நூல் விரைவில் வெளிவர உள்ளது.

பதிப்பகத்தார்

